

Regele Boris al Bulgariei interesându-se îndeaproape de felul de organizație al armatei germane.

SUD-ESTUL ÎN RĂZBOI

O vedere generală asupra Belgradului, oraș cu o populație de 300 mii locuitori.

In regiunile muntoase ale Greciei, in care elementele motorizate nu pot pătrunde, trupele sunt alimentate cu ajutorul parașutelor care coboară din avioane, având în loc de oameni saci cu cele necesare.

„Prietenia porumbelor”, — așa e supranumită la Paris o fetiță de șapte ani, care vine în fiecare zi într-un „suar” și dă mâncare porumbelor. Interesant e că porumbeli nu vin să ciugulească decât din mâinile ei.

din TOATA LUMEA

După o muncă extrem de meticuloasă, această fată a reușit să construiască o vioară de mărimea unei cutii de chibrituri, care scoate totuși sunete de o claritate perfectă și pe care se poate cânta orice melodie.

Iată un aspect al centrului londonez, după ultimele raiduri ale bombardierelor germane. Printre ruine se vede în fund catedrala Sf. Paul. (Fotografia a fost luată de un reporter american și publicată apoi într-un ziar new-yorkez).

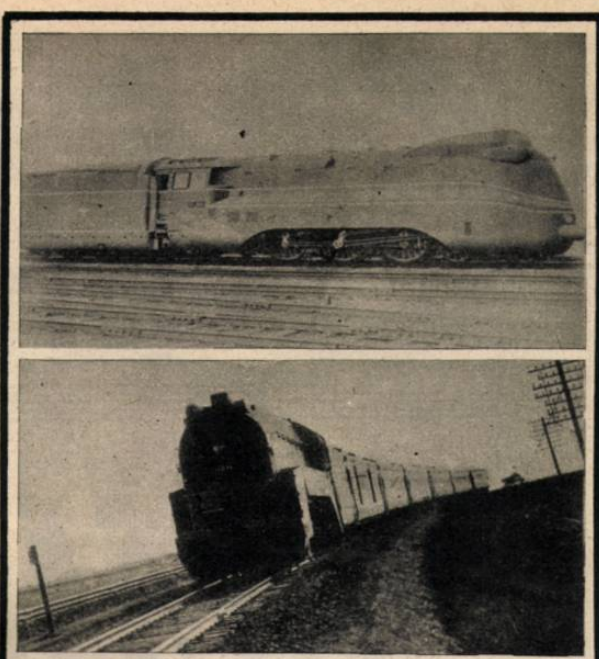

Valurile mării aduc alimente... așa cel puțin constată în fiecare zi soldații de pe coasta franceză a Atlanticului și a Canalului Mânecii, cari se trezesc cu numeroase butoaie, pline cu fel de fel de alimente conservate. Aceste butoaie provin dela vasele engleze de transport scufundate de germani, uneori după inscripțiile lor, putându-se identifica chiar vasele pierdute de englezi.

Soldații germani de pe diferite fronturi, au început să primească încă de pe acum o săptămână, alimente și cadouri din partea societăților de binefacere și a colectei speciale din Germania, pentru sărbătorile Paștilor.

SUS: Ultimul tip de locomotivă aerodinamică ieșit, zilele trecute, din uzinele germane.
JOS: Noul expres „Asia”, care străbate distanța dintre Da'ren și Hsinking, de 702 Km. în 8 ore, având o viteză de 130 Km. pe oră.

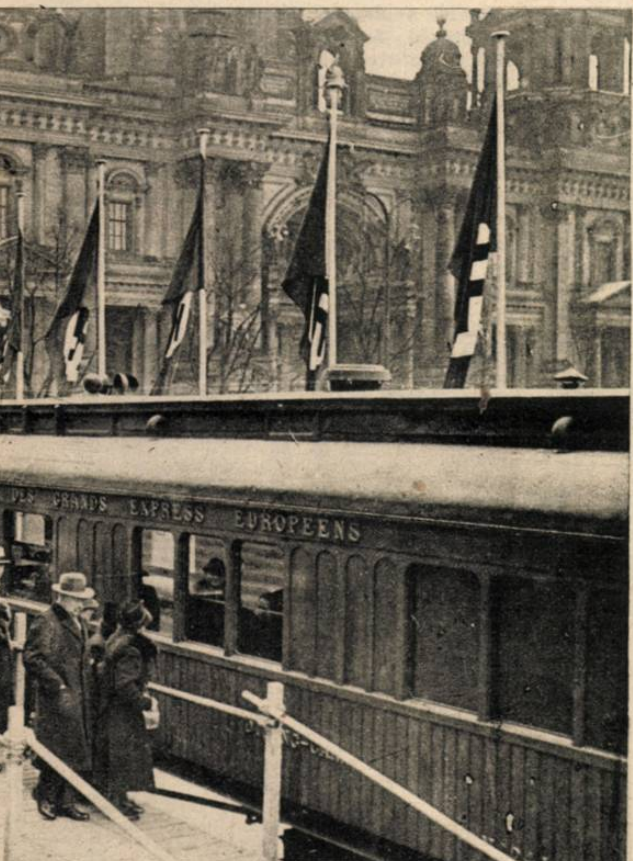

Armele capturate de germani dela inamici sunt strânse și incendiate, rămânând ca numai metalul să fie trimis la retopire și reutilizare. Când temperatura e scăzută, soldați profită de această operație și se încălzesc în jurul focului, cum îi vedem în această fotografie.

★

Arabi înfricoșați, rețele de sârmă ghimpată, autocamioane, autocisterne, tankuri și avioane Stuka, — iată aspectul de azi al deșertului, în care altădată nu întâlneai, zile întregi, urmă de om.

Una dintre cele mai mari atracții ale Berlinului o constituie azi vagonul dela Compiègne, care a fost adus și expus în Lustgarten. În clișeu de sus, vedem vagonul istoric trecând pe sub Brandenburger Tor în drum spre expoziție.

★

În urma unei dispoziții guvernamentale, toți locuitorii din Manciuko au fost mobilizați pentru lucrul pământului și pentru semănăturile de primăvară. În urma acestei măsuri, autoritățile speră să obțină recolte de trei ori mai mari decât până acum, în toate domeniile, putând livra astfel mari cantități și Japoniei.

CE este un MILIARD

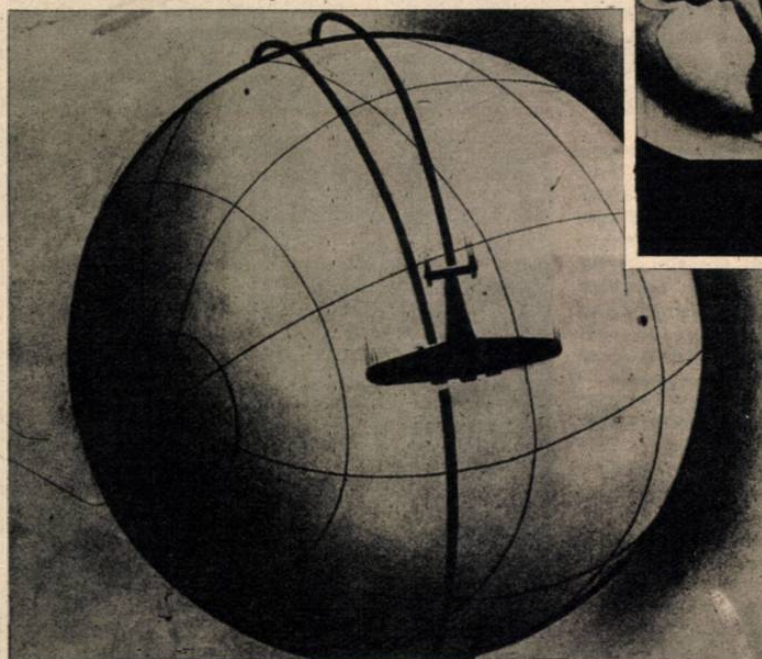
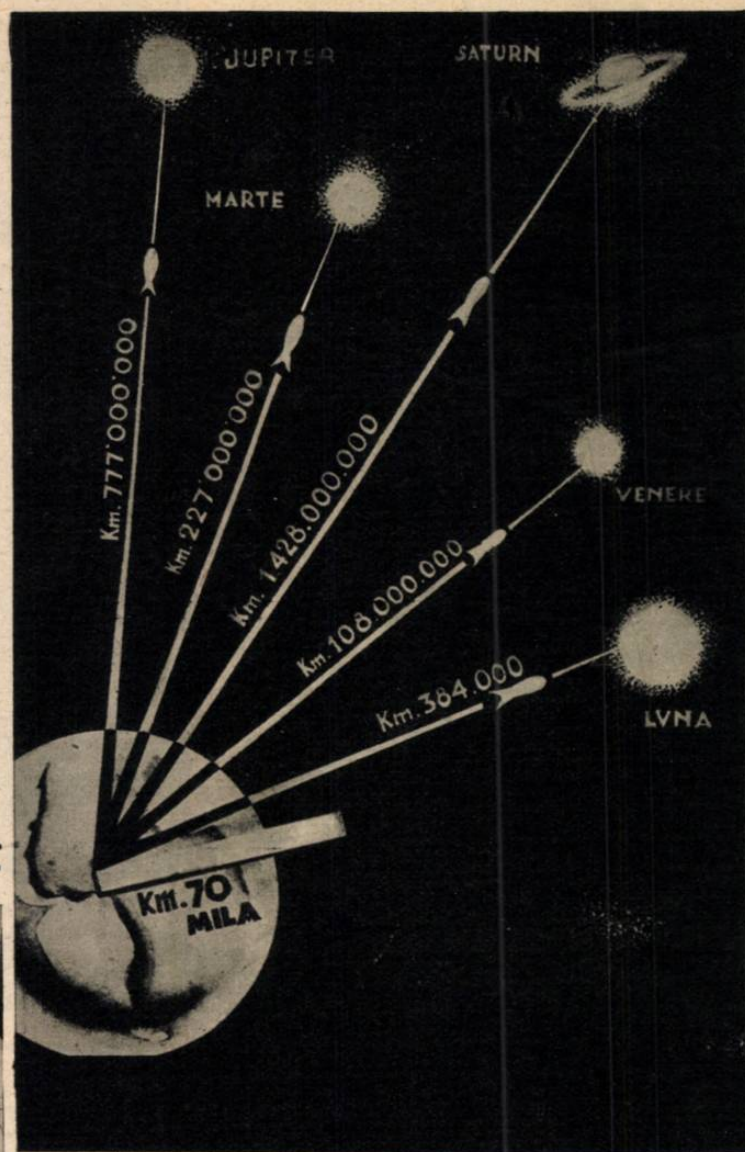
SE vorbește azi, în mod obișnuit, despre miliarde. Bilanțurile și bugetele statelor au obișnuit mulțimile cu această cifră, care tocmai pentru faptul că e mereu utilizată în discutarea chestiunilor de domeniu public, nu mai ui-mește pe nimeni.

Totuși, sunt mulți oameni care nu în-țeleg întreaga semnificație a acestui număr grandios: un miliard!

Bugetele națiunilor beligerante au ba-nalizat și mai mult miliardul. Să ne în-trebăm deci: ce este un miliard?

Gândiți-vă că până la mijlocul veacului trecut, guvernele n'au mai întrebuințat cifre atât de ridicate.

Un ministru de finanțe al Franței, când a prezentat camerei în veacul trecut, un buget ce atinsese cifra de un miliard

în măsurarea spațiilor astrale miliardul nu con-tează...

Totuși, și în acest domeniu el poate conta câteodată. Dacă am pune în prelungire, una lângă alta, un miliard de țigări, am obține o li-nie de tutun, lungă de 70.000.000 de metri, adică de șaptezeci de mii de kilometri.

Cu această țigară uriașă, am putea acoperi abia o cincime din distanța care desparte pământul de lună. Dacă însă în loc de țigări am lua un miliard de prăjini, din acelea ce se folo-sesc la săriturile de înălțime, depărtarea dintre pământ și lună ar fi depășită cu o distanță de douăsprezece ori mai mare.

Nimeni nu-și poate închipui avalanșa de bani reprezentată de un miliard în bancnote de câte 500 de lei.

Pentru a înțelege enormitatea acestei îngră-mădiri de hârtie, cum bancnota de 500 de lei are o suprafață de doi decimetri pătrați, s'ar putea tapisa cu un miliard de asemenea bancnote o-dăile a 20.000 de palate, formate din cinci etaje, cu câte două apartamente pe fiecare etaj, adică s'ar putea tapisa casele unui oraș de un milion de locuitori.

Admitând că fiecare apartament are o supra-față de tapet de 100 metri pătrați, pentru ta-pitarea unui bloc va fi nevoie de 1000 de metri pătrați.

Trebuie să spunem că un miliard de bilete de bancă a c te 500 de lei, ocupă o suprafață de 20 milioane de metri pătrați,

Un aviator care ar zbura cu o viteză orară de 400 kilometri în jurul celei mai mari cir-conferențe terestre, câte tururi ar trebui să facă pentru a parcurge un miliard de kilometri?

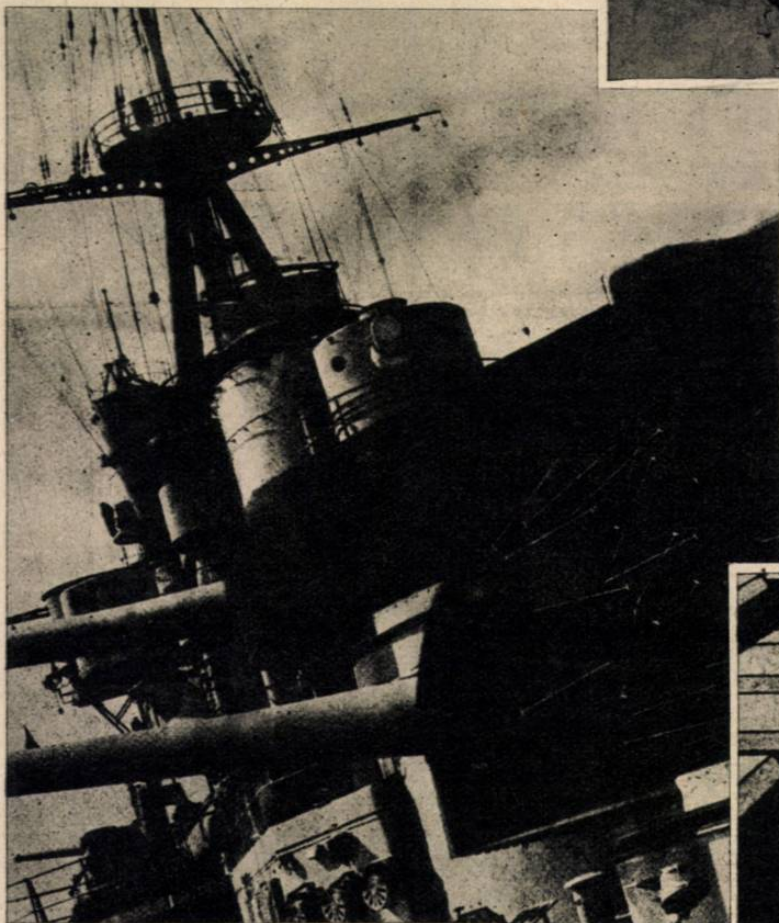
Calculul e destul de simplu cu fiecare tur sau ocol, aviatorul străbate o distanță de 40 mii de kilometri, un milion de kilometri va fi parcurs în 25 de tururi.

Numai după ce aviatorul va face de 25 de mii de ori ocolul pământului, cu aeroplanul, el va putea afirma că a devenit un... miliar-dar al aerului.

Dacă ne gândim bine, acest record ar fi cam greu de atins, admitând chiar că avionul și-ar începe cursa fabuloasă la 20 de ani.

El trebuie să zboare până la vârsta de 305 ani...

Prea mult însă pentru un singur om...

Să încercăm să adunăm un miliard de ace cu gămălie. Presupunând că 10 ace cântăresc 1 gram, se poate deduce că un miliard de ace cu gămălie, cântăresc 100 de mii de kilograme.

Adunând o sută de miliarde de ace cu gămălie (nu știm dacă există atâtea pe lume), am putea obține metalul ne-cesar construirii unui crucișător de 10.000 de tone.

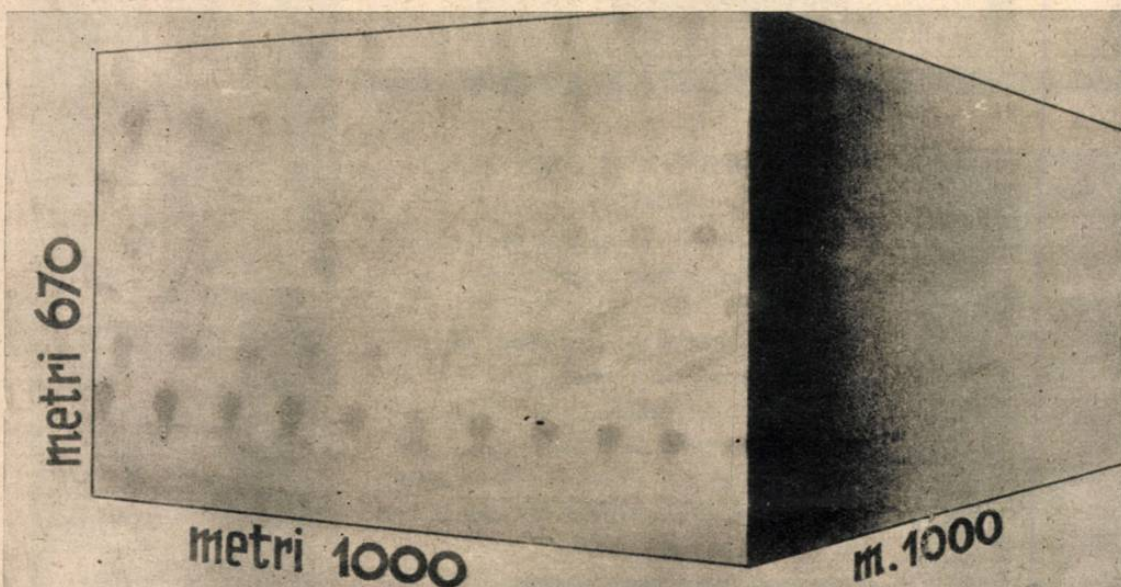
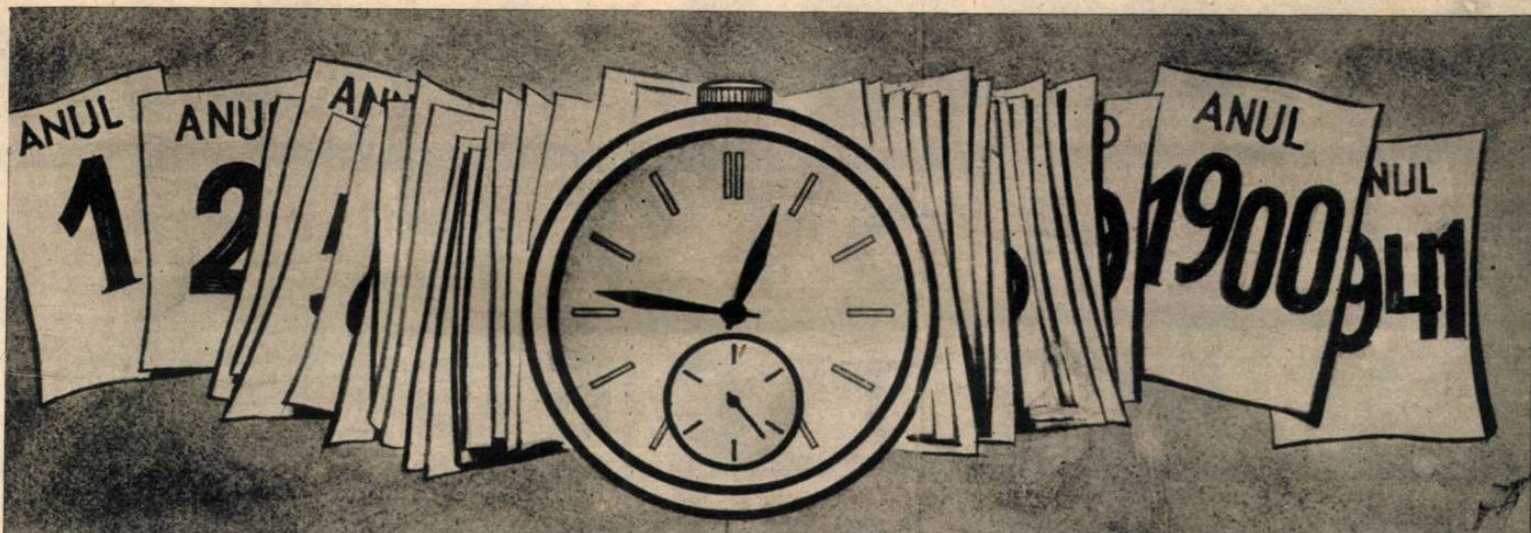

de franci, s'a exprimat cam în felul următor: „Admirați acest miliard, căci nu veți mai avea prilejul să mai votați bugete atât de ridicate”.

Nu era nici-o glumă în afirmația ministrului francez...

Totuși, el a fost un profet mincinos, căci de atunci bugetele tuturor țărilor, nu numai al Franței, au depășit suma de un miliard.

Statele au început să-și bazeze socotelile pe miliarde.

Se știe că astronomia este știința numerelor mari, știința din ale cărei calule miliardele sunt excluse, ca unități prea mici.

Se poate spune deci, că miliardul este un număr valabil numai în calculele privitoare la viața terestră.

Când trecem în alte lumi, miliardul nu mai contează și este nevoie să se recurgă la alte numere, care se scriu cu zeci și zeci de zeruri.

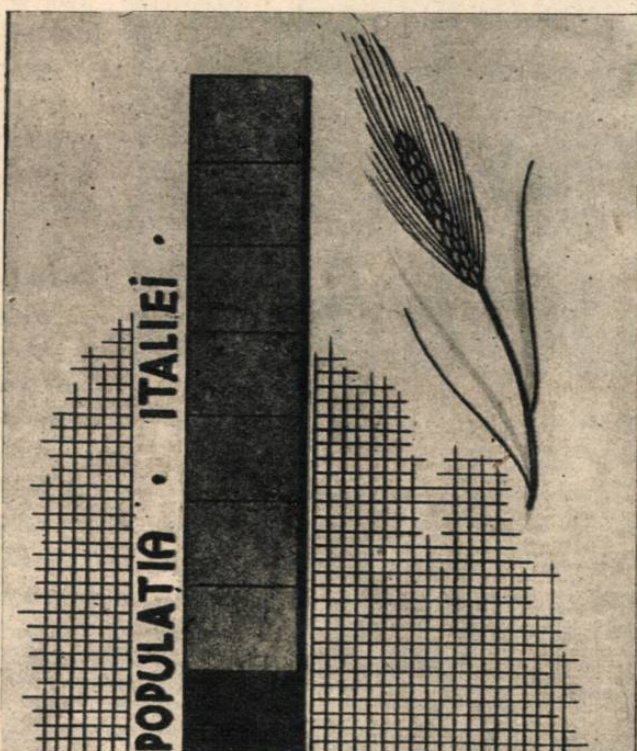
Când este vorba de biliioane, catralioane și numere de cel mai mare calibr, lipsesc elementele comparative, cari ar putea folosi la clarificarea celui ce nu vede limpede în marile șiruri de zero.

Din această cauză, s'a adoptat la unitatea de măsură, în astronomie, omul-lumină, adică o distanță egală cu aceea pe care o străbate într'un an o rază de lumină, care din clipa în care s'a

Dacă vom recurge la noțiunea de volum, miliardul va apare mic. Într'adevăr dacă ar fi să construim un volum de un miliard de metri cubi, i-am stabili o boxă de un kilometru lungime.

Un miliard de oameni, adică ceva mai puțin decât jumătatea întregii populații terestre, ar putea încăpea într'o prismă cu baza un pătrat ale cărui laturi ar fi de un kilometru, și a cărui înălțime ar fi de 67 metri.

În prisma reprodusă mai sus, ar putea încăpea zece miliarde de persoane.

Pentru alimentarea întregii populații a unei țări ca Italia — spre exemplu — sunt necesare cca. 75 milioane de chintale de grâu, pe an. Un miliard de kilograme de grâu ar fi suficient pentru o optime a acestei populații. Dacă am face calculul pentru o singură zi, reiese că 1 miliard de kilograme de grâu, ar putea nutri, timp de 24 ore, toată populația globului.

Trecerea timpului va putea da o idee mai clară despre... mărimea miliardului.

Ați calculat vreodată câte minute s'au scurs din ziua nașterii lui Cristos și până astăzi?

Rezultatul acestui calcul vă va uimi. De oarece într'o zi sunt 1440 de minute, un an (ținând seama de anii bisextili) are ceva mai mult decât o jumătate milion de minute.

La sfârșitul veacului trecut, adică după 1900 de ani dela nașterea Mântuitorului, nu s'au împlinit încă un miliard de minute din ziua în care a apărut pe lume ziditorul Bisericii creștine.

În bani, cât reprezintă un miliard? Prea des se vorbește de miliarde. De multe ori se crează legende în jurul unor bogății atât de colosale. Este fapt sigur că nimeni n'a putut păstra într'o casetă un miliard în bancnote.

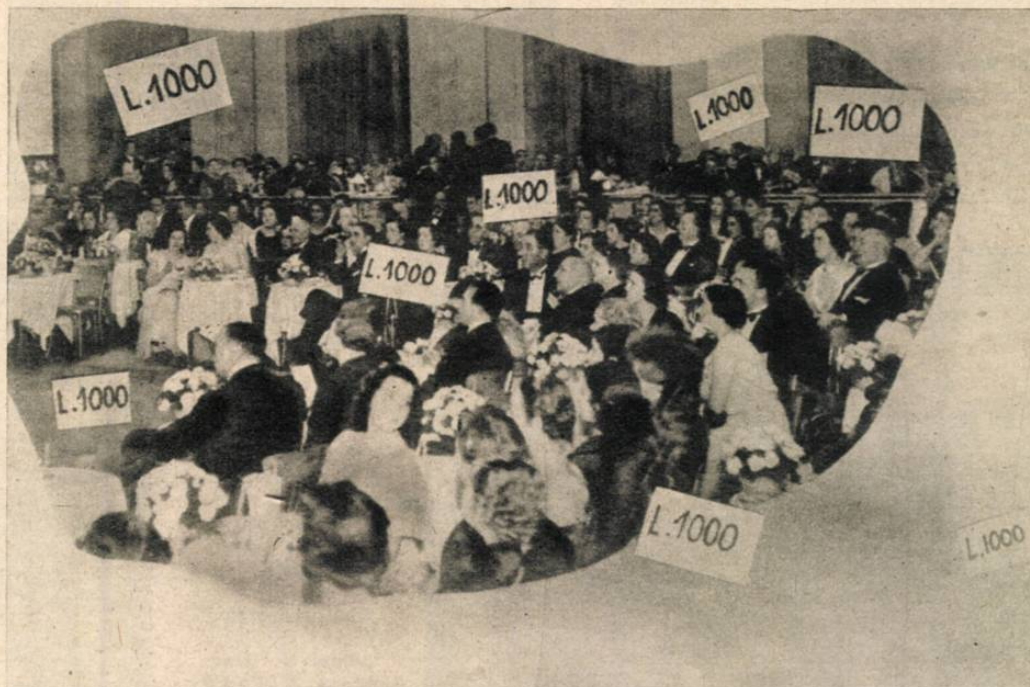
Gândiți-vă că un miliard, în bani de câte 20 de lei, ar forma o coloană de 18 mii de kilometri.

Ar ajunge până în stratosferă!

Cu un miliard de lei s'ar putea cumpăra 50.000 de automobile, s'ar putea construi atâtea apartamente câte ar necesita trei milioane de familii, compuse din patru sau cinci persoane.

Cu un miliard, o mie de persoane, ar putea trăi splendid, cheltuind zilnic 1000 de lei.

Bine înțeles într'o lună de zile miliardul s'ar epuiza.

născut călătorește cu o viteză cu de 300.000 de kilometri pe minut.

În comparație cu această unitată de măsură, din domeniul astronomiei, miliardul apare caraghios.

E mizerabil, de plâns...

Totuși, deși apare infinit de mic pentru măsurarea distanțelor astrale, miliardul este extraordinar de mare, pentru măsurarea a tot ceea ce trebuie privit din apropiere.

Miliardul nu apare ca un stăpân, ca un împărat, în lumea financiară, ci el își impune prestigiul ori de câte ori este vorba de producție agricolă, minerală, industrială, mondială.

Nu există alt mijloc mai bun pentru a explica ce „cantitate” și ce „valoare” reprezintă un miliard, decât să încercăm a exprima valoarea lui pe cale practică, adică prin comparație cu fapte și lucruri perfect lămurite pentru creșterul nostru.

În această pagină, cititorul va găsi reprezentarea grafică a conceptului de miliard.

În acest fel, miliardul va deveni dintr'o cifră abstractă și fără viață, ceva corporal, divizibil și palpabil.

AMERICA a declarat

RĂZBOIU GUMEI DE MESTECAT

UN APEL CĂTRE FABRICANȚII ȘI „MESTECĂTORII” AMERICANI DE GUMĂ—MICI ARMATE DE CURĂȚITORI. — 3 OBIECTE GREU DE DISTRUS—DEPOZITELE NEPREVĂZUTE.

ACĂ de mult timp, industria americană de gumă de mestecat a desfășurat o propagandă aproape universală în favoarea produsului său: *chewing-gum*. Ea a reușit și consumarea acestei paste de mestecat a fost ridicarea la înălțimea unei virtuți naționale. Obiceiul de a mesteca s'a răspândit apoi în toată lumea civilizată. Și acum? Ei bine, acum, un doctor după altul o condamnă ca fiind contrară igienei și chiar deosebit de rău-făcătoare, în timp ce și autoritățile o combat, dar pentru alte motive.

DIFICULTĂȚI SERVICIULUI SANITAR

S'a constatat că, cantitățile de gumă scuipate au devenit atât de mari, încât provocau serioase dificultăți materiale și economice pentru a fi ridicate. Din această cauză, guvernul american s'a

Ceeace vedeți aici, nu e altceva decât un bulgăre uriaș de „chewing-gum”, înainte de a fi fragmentat și pus în comerț.

Cărți, mâncare, tutun și... chewing-gum, — iată sinteza vieții americane.

O „propagandistă” contra gumei de mestecat e dată afară dintr'un local de amatorii recalcitranti...

văzut obligat să se adreseze atât publicului, cât și fabricanților, spre a obține o ameliorare a stării actuale de lucruri. În ce fel?

Acum câteva luni, primarii marilor orașe americane rugaseră pe fabricanții de *chewing-gum* să le indice metoda ridicării, fără dificultăți, a resturilor de gumă mestecate. Fabricanții rămaseră perplexi. Sfătuiră însă pe clienții lor, să scuipe guma mestecată într-o hârtiuță ce se afla chiar în ambalaj, aruncând-o apoi în coșurile de hârtii de pe străzi.

CONSUMATORII REFUZĂ SĂ SE SUPUNĂ

Propunerea lor, cerea însă prea multă osteneală din partea consumatorilor, așa că eșuă.

Orașele americane continuau să fie pline de resturi de gumă mestecată, în ciuda eforturilor edililor și a milioane de dolari aruncate. Resturile de gumă formau pe străzi un adevărat covor, care acoperea asfaltul, primejduind circulația pietonilor și a vehiculelor.

Atunci autoritățile făcură apel la public. Il rugară il amenințară cu amenzi și pedepse, Zadarnic.

PEDEPSE ILUZORII

În așteptarea unui remediu eficace, autoritățile se mulțumiră să aplice pedepse constatând în același timp cât de iluzorii sunt în efectele lor. Pretutindeni, pe scări, pe mese, pe scaune, pe trotore, prin squaruri, pe mobile, apăreau

bucăți de gumă lipicioase, care în atingere cu aerul se întăreau ca niște pietricele.

Această manie americană cauză mari pagube mobilelor și interioarelor birourilor, ca și aspectului de ordine și curățenie al orașelor. „Vânătorii”, în ciuda eforturilor, au trebuit să se dea bătăuți, cel puțin până la ivirea unui remediu eficace. Guma de mestecat a învins și de data aceasta și este coșmarul autorităților și edililor de peste Ocean.

PROPAGANDISTELE

Ultima soluție la care au apelat autoritățile americane, a fost recrutarea unor femei din diferite pătri sociale și instruirea lor pentru începerea unei propagande intense contra gumei de mestecat în toate localurile.

Au fost văzute, astfel, femei ținând adevărate conferințe, în pieți publice sau prin localuri mult frecventate, asupra pericolelor și insaniității pe care o prezintă guma de mestecat. Rezultatul însă, nici de data aceasta nu pare să dea satisfacție autorităților, deoarece, „propagandistele” sunt primite cu zâmbete ironice de amatorii pasionați ai „mestecatu-lui” și uneori chiar date afară de prin localurile în care încearcă să vorbească,

Douglas Fairbanks

face
confesiuni

Mama mea n'a avut niciodată legătură cu teatrul până 'n ziua când l-a întâlnit pe tata. Și nici familia tatălui meu n'a avut până la el vreun amestec în teatru. Bunicul dinspre părintele meu a fost magistrat — personalitate foarte cunoscută la New-York ca fondator al baroului local. Prin urmare, în vinele mele e un amestec de sânge irlandez, welsh, scoțian, francez și german.

Părinții mei s'au căsătorit în 1907 iar eu m'am născut la doi ani după aceea, într-o vreme când tatăl meu câștiga 50 lire sterline pe săptămână în *"A Gentleman from Mississippi"*. La epoca aceea, suma aceasta constituia un salariu împărătesc. Aveam un an, eram încă chel și râdeam cu o gură până la urechi, când făcui o primă călătorie în Anglia. Amintirile mele sunt, natural, cam vagi în ceea ce privește această epocă. Știu însă că ne-am întors în America și că

M'AM născut în New-York City, pe Broadway, după cum vedeți, un început cum nu se poate mai teatral. Asta era în 1909. Locul unde s'a produs acest eveniment era un apartament în blocul Apthorpe, în strada 78-a, aparținând bunicului meu dinspre mama, *Daniel J. Sully*. Acesta fusese celebru la un moment dat în lumea financiară, ca „rege al bumbacului”, dar criza din 1903 îl ruinase complet. Toată lumea îl cunoștea atât în City cât și în Wall Street. Era o figură aproape legendară, căci fusese singurul om care reușise vreodată să acapareze piața de bumbac a lumii.

Cei doi Douglas, — tatăl și fiul — la sporturi de iarnă într-o localitate din Franța.

am mai revenit pe urmă, de mai multe ori, în Anglia.

Aveam nouă ani când părinții mei se despărțiră, dar la vremea aceea eu îmi făcusem debutul pe ecran. Avusesem un rol de vânzător de ziare în filmul tatălui meu *"American Aristocracy"*, precum și o altă apariție în *"The Half-Breed"*. Imediat ce divorțul fu transcris, tatăl meu se căsătorii cu *Mary Pickford*, iar mama se remărită și ea în curând. Există în viața fiecărui om perioade asupra cărora nu-ți place să te oprești: aceasta este una din ele. Voi spune doar atât că rămăseii lângă mama dar mă vedeam destul de des cu tatăl meu.

În cursul războiului mondial, părintele meu vru să plece pe frontul european dar președintele Wilson îi spuse că era cu mult mai prețios în patrie și nu-i îngădui să se înroleze, așa că rămase pe loc, vânzând „*Liberty Bonds*” și ajutând la recrutare. Uneori, eram dus și eu pe platformă, la vânzarea aceasta de efecte publice. Alteori, se orga-

Dolores Costello, prima „logodnică” a lui Douglas Fairbanks-junior.

Mary Pickford, a doua soție a lui Douglas Fairbanks senior.

nizau parăzi pe Wall Street și Fifth Avenue iar eu eram luat ca mascotă.

Situația financiară a mamei deveni dezastruoasă după recăsătorirea ei. O mare parte din banii săi fuseseră plasați în investiții nenorocite și plecarăm la Paris pentru că la vremea aceea viața era acolo mai ieftină decât oriunde. Frecventasem până atunci școlile din California și New-York, manifestând un talent precoce pentru pictură și sculptură. Ideia mamei era să învăț limbi străine și totodată să iau lecții de pictură cu *Styles Dickinson*, care executa miniaturi foarte reușite pentru protipendadă. Locuiam la o mică pensiune, în Rue Balzac. Timpurile erau foarte grele și deși tatăl meu n'a știut-o niciodată, chestiunea hranei era uneori o problemă pentru noi. În timpul pe care școala mi-l lăsa liber, studiam sculptura cu un rus care nu știa deloc englezește și foarte puțin franțuzește, așa că ne înțelegeam mai mult prin semne.

După o vreme ne întoarserăm în Statele Unite. Starea financiară a familiei era din ce în ce mai rea. Într-o zi *William Elliott*, manager teatral,

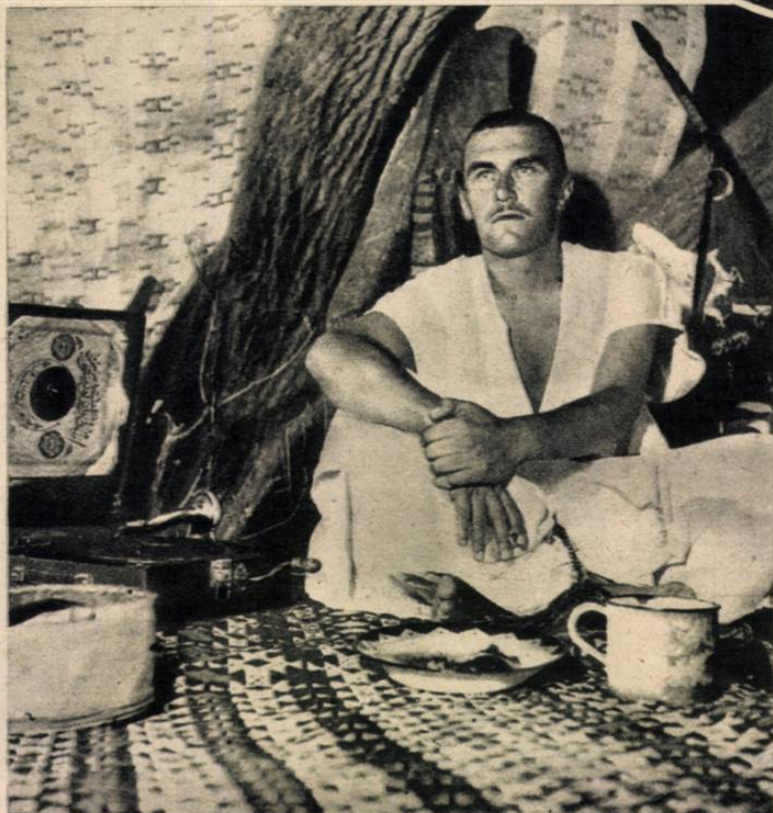
— Continuare în pagina 26-a —

Jean Crawford, prima soție a tânărului Douglas.

Cavalerii deșertului

DEȘERT! O mare imensă de nisip, asupra căreia ziua se resfrâng razele unui soare fierbinte, iar noaptea se cerne întunericul cel mai fioros, învăluindu-l în mantia unui frig polar; cele două extreme ale unei naturi capricioase.

Toți îl cunoașteți din auzite. Unii în detalii mai bogate, alții mai reduse. Dar cred că nimeni nu cunoaște mai cu adevărat tainele ce-l caracterizează și în care moartea e mentoare nelipsită a convoaielor ce au neasemuitul curaj să-l străbată. Mai întâiu, din pricina bandelor

STANGA: Ofițer meharist cu singura lui distracție în deșert: patefonul.

DREAPTA: Gazele constituie hrana cea mai bună a mehariștilor.

bandiți organizați și feroși, cari pândesc la tot pasul ivirea unei caravane și cariucid fără milă, răpind hrana, îmbrăcăminte și animalele călătorilor se numesc în limbaj băștinaș „rezour”.

Un „rezou” e capabil să străbată 150 de km. pe cea mai cumplită arșiță și să atace apoi cu plină vigoare, în zorii zilei, când frigul paralizează mișcările celor mai obicinuți cu el.

de jefuitori înzestrați cu o ferocitate bestială și al doilea din cauza climei insuportabile. Acet monstru al naturii, în care moartea se află ca la ea acasă, a inspirat mulți romencieri în goană după senzaționalul cel mai palpabil. Deșert plin de mister, deșert în care se petrec dramele cele mai impresionante, deșert veșnic în fierbere, din cauza atacurilor zilnice ce se desfășoară asupra caravanelor, deșert în care înfrunți cele mai grozave furtuni de nisip fierbinte, o permanentă teroare pentru călătorii neînfricoșați ce-l străbat.

Tâlharii deșertului, acei.

↳ Iată cum arată faimoșii „spahii” ai deșertului.

O singură muzică în deșert: cântecul tânguitor al flautului.

Reuniunea familială tuaregă, la care femeile vin cu fața ascunsă.

Coșmarul deșertului: setea și consecințele ei: moartea îngrozitoare.

Curajul acestor tâlhari merge atât de departe, încât la un moment dat, ei au atacat o escadrilă de avioane capturând șase aviatori cu aparate cu tot. Pe aviatori i-a forțat apoi să le dea lecții de pilotaj, iar puțin după aceea ei au pornit la atacuri în stil mare, năpustindu-se direct asupra posturilor mehariștilor.

Mehariștii sunt mercenari în slujba țărilor care ocupă diferite regiuni ale deșertului. Acești eroici cavaleri ai deșertului sunt decimați cu sutele în fiecare an.

Caravanele însoțite întotdeauna de o patrulă de mehariști, dacă au șansa să scape de atacurile rezzourilor, atunci nu scapă de natura nemiloasă a pustului. Sunt rare cazurile când o caravană duce la bun sfârșit un transport de mărfuri. Odată intrat în pustul Saharei, a intrat în domeniul morții.

Moartea în deșert e dintre cele mai atroce, demnă de timpurile groaznicei inchiziții și datorită apei care constituie una dintre cele mai dezastruoase plăgi, se desfășoară drame

Tâlharii deșertului au metodele lor de a sexisa apropierea caravanei: lipind urechea de pământ ei percep tropotul cailor sau al cămilelor dela mari depărtări.

După o inspecție în deșert, mehariștii descălecă în apropierea unei oaze spre a se odihni și a-și reîmprospăta proviziile de apă.

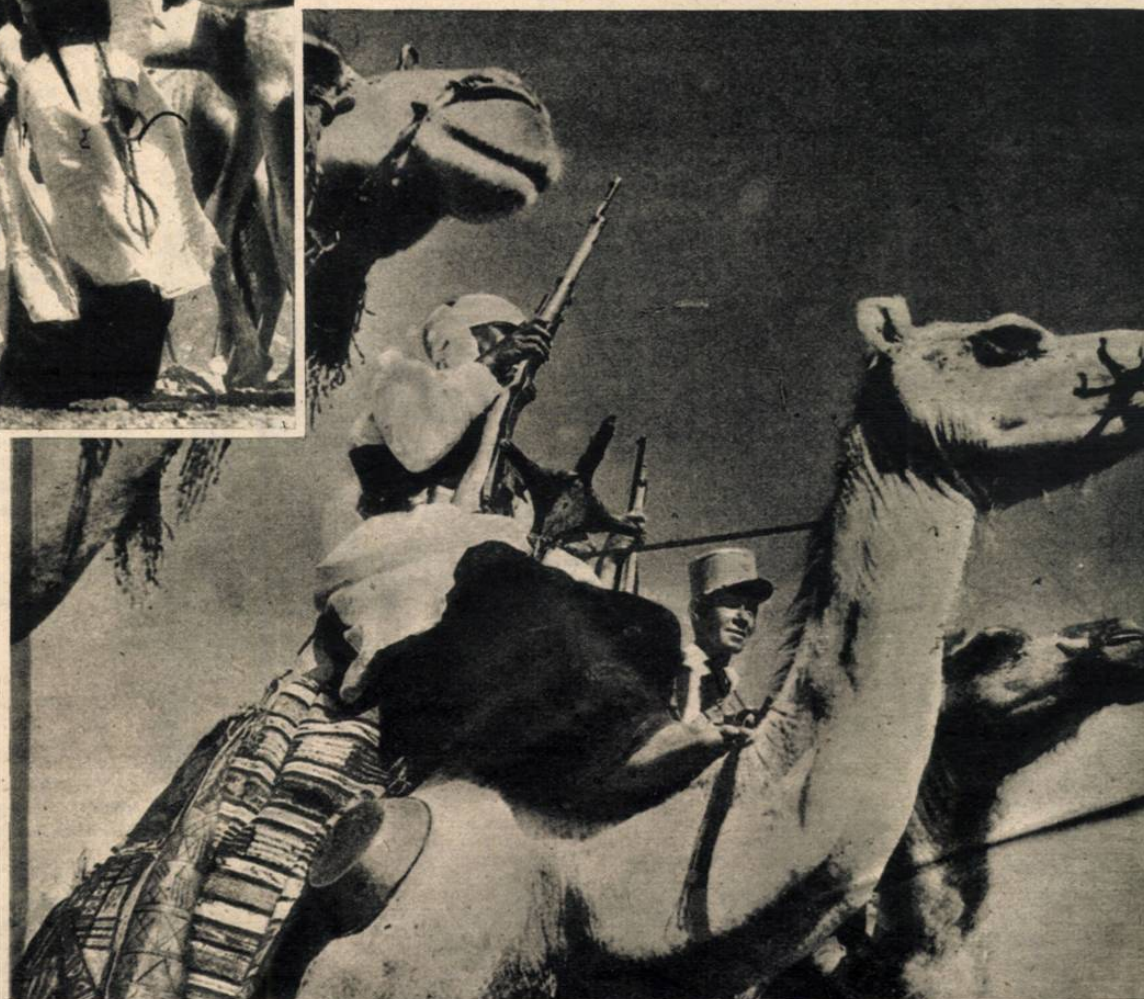
de o intensitate umană imaginabilă, sub impulsul instinctului conservării.

Ea își plimbă rânjetul hidos, pe tot locul, sfidând pe acești pigmei, ce se încumetă s'o înfrunte.

Sub un cer torid, pe nisipul arzător, după ce caravana parcurge câteva zile de drum, secându-și proviziile de apă (aceasta consumându-se mult și repede) limba călătorilor devine greoaie și aspră. E ceea ce numește în limba arab „limbă de papagal”. Victimele răpuse de sete, rămân în aceeași poziție în care cad și cu luni mai târziu se pot vedea cadavrele lor (dacă au scăpat de furia șacalilor) complet uscate din cauza puterii de descompunere ce o au razele solare, întocmai unei mumii. Înaintea părăsirii lor, li se cer ultimul tribut al jertfei. Li se taie viscerele și arterele, pentru ca cei rămași în viață, sorbind lichidul fierbinte al victimelor, să-și mai poată târî calvarul încă câteva ore, în luptă cu moartea.

Cămilele care pot absorbi 100 litri de apă în două-trei ore pot trăi cu această rezervă 8—9 zile. Aceste vase ambulante ale deșertului, care prin constituția lor suportabilă acestor intemperii, sunt unicele ce pot străbate în cele mai ușoare condițiuni pustul,

(Continuare în pag. 26-a)

Cavalerii deșertului gata de a pleca în inspecție.

Curiozități Curiozități* @

Naturalistul american dr. Estes are 11 copii pe care i-a crescut în plină libertate, hrănindu-i tot timpul, numai cu fructe și legume crude. Toți copiii sunt perfect sănătoși și au o dezvoltare normală.

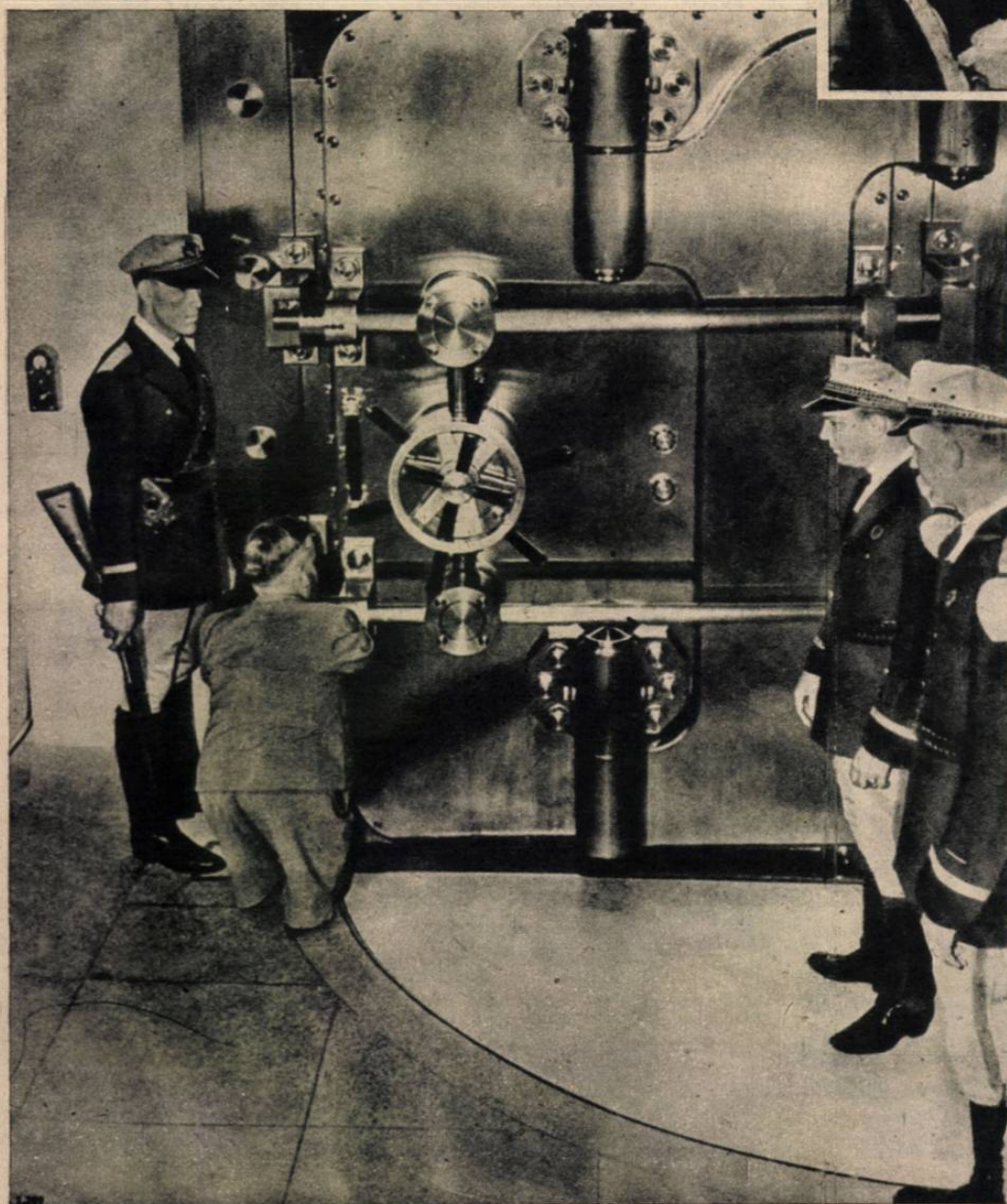
Mareșalul Ciang Kai Shek este omul care nu poate suferi reporterii - fotografi, totuși, unul dintre aceștia a reușit să-l prindă în momentul când vine la una din ședințele Kuomintang-ului.

Cel mai straniu banchet din lume, a avut loc, nu de mult, în America. A fost organizat de un om care se numea Joseph Bradley, care, știind că va muri, a doua zi, din cauza unui cancer, a ținut să-și ia astfel adio de la viață și de la toți prietenii.

Cel mai mic „om de finanțe”, din lume este casierul trezoreriei din Texas. Se numește Lockhardt și măsoară... un metru înălțime.

În Vinerea Mare credincioșii spanioli organizează o procesiune pe străzile Madridului, urmând, în picioarele goale, statuia lui Crist, care i-a adus victoria generalului Franco.

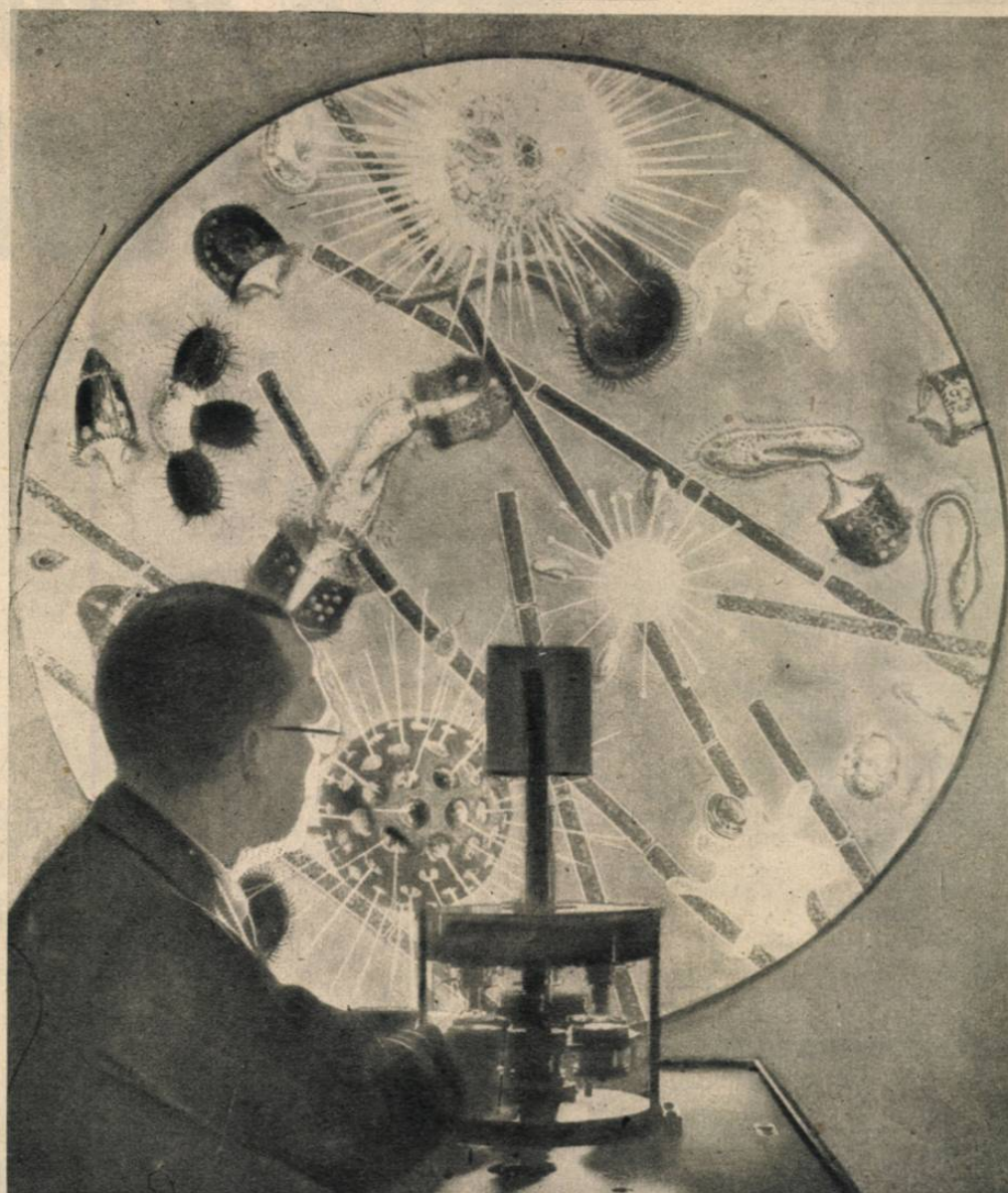
Curiozități * Curiozități * Cu

Hindușii au și ei „frumusețile” lor. Iată-o spre exemplu, pe ultima „Miss India” (în mijloc, cu coarda) distrându-se în cercul unor prietene, la rândul lor, remarcate de juriul concursului.

Vreți să știți, poate, cum arată noul Dalai Lama? Iată-l așezat pe tronul lui de aur. Noul Budha nu are nici opt ani și va fi sacrat cu adevărat, chiar la 18 ani, până atunci urmând să-și facă... educație.

Ceeace vedeți în acest clișeu, nu este altceva decât... o picătură de apă, pusă la microscop și proiectată apoi pe ecran cu ajutorul unui nou aparat numit „Microvivarium”.

Singurul urs din faimoasa rasă rară „Koala” care se găsește în Europa, este pensionarul grădinii zoologice din Belgrad. Și mai interesant e că, deși acești urși rari se înmulțesc foarte greu, cel din Belgrad are și un... pui. →

Omul cu cea mai numeroasă familie din America este însuși președintele Statelor Unite, pe care-l vedem în acest clișeu în chip de... nepot, fiu, tată și bunic.

TENDINTELE MODEI

NU se poate spune că în sezonul acesta moda va prezenta o revelație deosebită. Mici schimbări vor accentua tot ceea ce s'a purtat și până acum. Spre exemplu, în materie de tailleururi, cel clasic va fi iar în fruntea acestui accesoriu atât de frumos și practic al modei de primăvară, iar jacheta sport se va lungi cu câțiva centimetri, variind între buzunare aplicate, tăiate, talii ceva mai lungi, accentuate de încrețituri, cordonate sau gaici.

Mănecele, mai ales la pardesie sau rochii, se vor croi, în mare parte kimono, iar gulerul și reverele se văd din ce în ce mai rar.

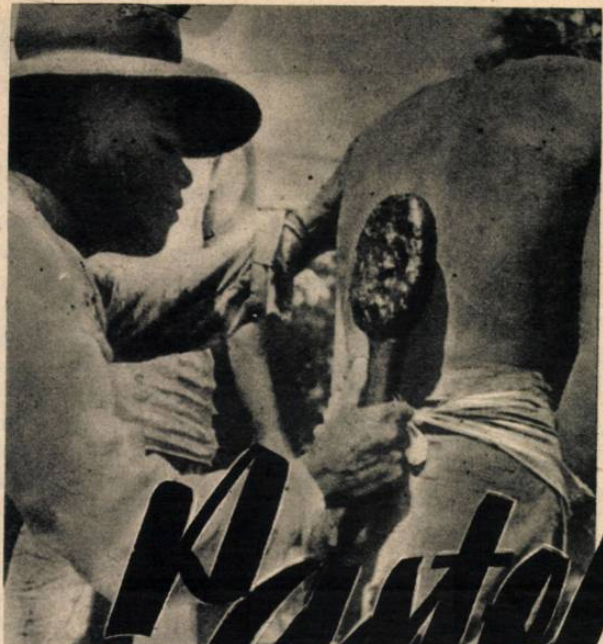
Culorile preferate vor fi tot cele pastel, cu un ton accentuat asupra bleu-ului și, în general, al gamei începând de la albastrul cel mai desuș până la marin-ul mereu frumos și elegant. Rochiile combinate se vor purta mult, în orice ore din zi.

1. Tailleur gris de flanelă, cu dungi subțiri, albe. Croiala clasică e înviorată de fusta care are dungile verticale în față. Pălărie de mătase cu voaleță.

2. Tailleur de tricot cu mari buzunare aplicate, fără guler și rever. Jacheta, foarte lungă, e încheiată la un rând de nasturi.

3. Pardesiu negru, simplu, puțin evazat jos. Fără guler și rever, are numai o imensă garoafă albă, în stânga. Originală forma pălăriei din rips.

4. Rochie de după amiază, din mătase neagră. Pălărie mare, pe ceafă.

Răstărnatele fanaticilor

În aproape două secole, insulele Filipine au fost cercetate de misionari care au dus până la capăt opera de convertire la religia creștină, a populației indigene.

Populația naivă și pură a acestor regiuni, a adoptat creștinismul cu o pasiune și o credință, ce nu pot fi întâlnite în decursul istoriei, decât în primele veacuri ale noii religii, care s-a buzele imperiului roman păgân, pregătind Europei, o profundă reînviere a moravurilor și a vânturării a concepțiilor de viață.

Indigenii din insulele Filipine au îmbrățișat religia creștină, și anume cultul catolic, pe care discipolii Sfântului Francisc Xaverin, l-au predicat de cinci veacuri, în toate părțile globului.

Nouă zecimi din populația acestor insule, pierdute în Oceanul Pacific, sunt creștinate.

Doctrina Nazarineanului, este însă primită și practică cu un asemenea fanaticism, încât zelul credincioșilor trebuie să fie temperat de intervenția autorităților ecleziastice.

Practicle obișnuite și universalizate ale Bisericii, sunt executate cu o pasiune, ce tinde să dea populației de culoare din Filipine, fizionomia morală a primilor creștini, sau a creștinilor din Evul mediu.

Săptămâna Sfântă, în cursul căruia în toate comunitățile creștine din lume, credincioșii meditează Patimile Domnului, evocate în șirul celor paisprezece invocații ale rugăciunii denumite „Calea Crucii”, negrii din insulele Filipine, se flagелеază și își însângerează trupurile, pentru a se împărtăși din durerile Mântuitorului.

Ei închină aceste suferințe ale lor, în cinstea Mesiei, dela care așteaptă convertirea și mântuirea lumii.

În regiunile de est al insulei, indigenii formează procesiuni de flagelanți, purtând pe frunțile lor, adevărate cununi de spini, înfipite adânc în carne, și împodobindu-și brațele și trupul, cu cuie, cu aceste bijuterii pe care și le a ales Fiul lui Dumnezeu, când s'a așezat pe crucea mântuirii.

Aceste scene se desfășoară timp de câteva zile, sub privirea admirativă a populației, care trăiește și ea, cu emoție, acest spectacol de pietate... originală.

Fotografiile noastre ne arată un flagelant căruia i se aplică pe pielea spatelui un fier înroșit și un altul care a îngenuchiat în stradă, în urma loviturilor de biciu primite.

Flagelanții care consideră că n-au suferit destul, se întorc la locul de tortură.

Ultima dintre fotografii, ne arată un penitent, a cărui rezistență a atins limita capacității de suferință umană.

Îl vedem întins jos, pe pământ, cu cununa de spini pe fruntea lui acoperită, pe fața lui ascunsă sub un val, și ne apare ca un „soldat necunoscut” al eroismului creștin.

PASTA DE DINȚI Chlorodont

*Un singur produs,
conținând trei
mijloace de
înfumusețare!*

Scherk Gesichtswasser intru-
nește trei elemente speciale
pentru îngrijirea tenului D-vs.
Scherk Gesichtswasser curăță
și tonifică pielea.

Puneți câteva picături de Scherk Ge-
sichtswasser pe un tampon de vată și
ștergeți-vă ușor pe față. Veți simți
imediat o stimulare înviorătoare a cir-
culației sângelui în epidermă și veți
fi uimită văzând tamponul complet
înegrit. El se va înegri chiar și în ca-
zul când, înainte de a vă șterge cu el
vați spălat pe față cu apă, cu săpun
sau cu orice alt mijloc întrebuințat de
D-vs în mod curent. După avizul me-
dicilor, procedeul Scherk Gesichts-

wasser constituie mijlocul cel mai potrivit pentru în-
fumusețarea tenului.

Scherk Gesichtswasser apără tenul D-vs.

Scherk Gesichtswasser depune pe suprafața pielii un
strat fin și subțire de protecție care nu astupă porii
și care constituie în același timp o bază ideală pentru
pudră. Realizați, cu alte cuvinte, o economie triplă: Cu-
rățire, tonificare și o bază pentru pudră. Iată cele trei ele-
mente intrunite la un loc pe care vi le prezintă Scherk
Gesichtswasser, această loțiune unică și fără grăsimi.

**Scherk
Gesichts-
Wasser**

*Scherk Gesichtswasser înseamnă în
românește Loțiune pentru față Scherk*

PARAȘUTISTUL MAX SCHMELLING

(Urmare din pag. 10-a)

mai ales, ale Patriei. Ceeace nu poate uita Maxie este faptul că, de fiecare dată Fuehrerul l-a felicitat personal întreținându-se îndelung cu el și luând împreună masa.

În momentul de față, Schmelling ține la împlinirea unui vis: acela de a mânca alături de Fuehrer, ca parașutist. Antrenamentele severe pe care le face în fiecare zi urmăresc cucerirea unor victorii ca parașutist.

INAINTE DE TOATE,
SOLDAT.

In urma unei ședințe a forului

internațional de box — I. B. U. — acest organ care dirijează activitatea pugilistică din toate țările a hotărât ca deținătorii titlurilor europene să și le apere în fața challengerilor până cel mai târziu la 5 Iunie a. c.

Unul dintre deținătorii de titluri europene este Max Schmelling, campion european la categoria grea care ar urma să înfrunte combativitatea lui Lazek.

Publicațiile de specialitate au publicat însă că Schmelling nu se va prezenta în acest match și că, deci, va pierde — cum se spune — „la masa verde”. Ceeace este foarte probabil dacă se ține seama că Schmelling a declarat de curând: „Înainte de a fi boxer, sunt soldat. Și încă, un soldat german”.

CAVALERII DEȘERTULUI

(Urmare din pag. 21-a)

sunt supuse uneori celor mai groaznice torturi de către necunoscutorii arabi, cari le jertfesc, atunci când se sting de sete, tocmai din pricina apei pe care o depozitează în stomacul lor. Nu sunt rare cazurile de altfel, când se atacă între ei pentru a-și sorbi unul altuia sângele.

Oaze în inima deșertului sunt aproape inexistente.

Caravanele mai sunt înzestrate, pe lângă armamentul de apărare contra rezzou-urilor, cu măști contra nisipului fierbinte. Prima grijă a călătorilor înainte de a pleca în deșert, e o inspecție amănunțită asupra măștii, cu vizoare de țiplă dură.

Acest ținut nisipos care simbolizează Antinea și a cărui legendă literară a vulgarizat ideea pericolului, are totuși satele sale de locuitori, în regiuni mai puțin expuse pericolului. Ofițerii mercenari sunt priviți cu simpatie și aceștia la rândul lor simpatizează pe arabi.

Un ofițer mercenar care trăia cu o micuță arabă numită Embelicka și la care ținea mult, fu rugat de aceasta într-o zi, să-i permită să-și revadă familia, ce poposise cu o caravană la câteva mile de fort.

El refuză s-o lase.

Ea plecă totuși, profitând de lipsa ofițerului trimis în recunoaștere în inima deșertului. Trei luni mai târziu, aflând că ofițerul s'a întors în oază, ea îi scrisese pentru a-l ruga s-o reprimească. Fu însă surprinsă de

către familie scriindu-i. Și cum beduinii nu admit legături sentimentale cu dominanții, părinții ei i-au tăiat capul trimițându-i în dar ofițerului cu mențiunea: „Numai așa vom înțelege dominația spiritului nostru, ce nu se pleacă decât lui Mahomed”.

Arabii fac parte din rasa cea mai orgolioasă. Sunt neintrecuți în arta de a se lupta cu leii, capabili de a muri pentru o idee, pentru posesiunea unei arme, unui cal, sau a unei femei, cu o uimitoare ușurință. El încarnează toate aspectele frumuseții războinicului, în strălucirea lui tinerețe și a entuziasmului ce le caracterizează firea sanguină. Totuși în spiritul lor războinic poezia își are locul ei de frunte. Sunt de-un romantism exagerat, înduioșător până la lacrimi.

E curios să-i vezi pe acești fii ai deșertului cu ochii injectați în sânge, cu chipurile brăzdate de tăieturi, cu privirea fosforescentă a unei fiare de pradă, suspinând la picioarele iubitei și jurându-i credință pe pușcă sau pe capul calului ce-l călărește.

Vai de femeia ce încearcă să-și înșele soțul. Se cunosc cazuri când corpul adulterei, ciopârțit în piața satului și în aprobarea unanimă a locuitorilor, a fost legat de coada cămălei, care biciuită până la sânge cutreera deșertul zile întregi, cu leșul, până ce acesta intrat în putrefacție se desprindea, lăsând șacalilor opera de distrugere.

Sângele și visul sunt cele două mari pasiuni cari formează ele mentele vieții lor zbuciumate.

DOUGLAS FAIRBANKS FACE CONFESIUNI

— Urmare din pagina 19-a —

mă îndemnă să încep a face cinema. Dela o vârstă foarte fragedă desvoltasem gustul recitărilor și pentru propria mea plăcere, memorizasem două piese complete de *Shakespeare*, „Richard III” și „Julius Caesar”. Cunoșteam toate rolurile. Deși mic încă, eram foarte precoce și ambiționam să mă ridic cu propriile-mi puteri, nu pe numele tatălui meu. Mr. Elliott îmi spuse însă că era esențial să-mi spun *Douglas Fairbanks Junior*, chiar și pe ecran. La început, refuzai, dar situația noastră devenind din ce în ce mai precară sfârșii prin a accepta.

Imediat ce ajunsei la Hollywood mi se oferî o mie de dolari pe săptămână pentru un rol în „Stephen Steps Out”. La epoca aceea aveam abia 14 ani și salariul era considerabil pentru mine, cu atât mai mult cu cât acesta îmi fu plătit vreme de șase săptămâni la rând.

Filmul a fost însă un eșec senzațional. Adevărul este că-mi făcuseră atâtea reclamă încât căderea fu mai răsunătoare decât ar fi putut fi cel mai mare succes posibil. Și, astfel, producătorul mă scăpă fără întârziere din brațe. Mai aveam însă o mare parte din cele șase mii de dolari și, cu aceștia, mă întorsei la Paris, unde-mi reluai studiile. Asta era în 1924, anul Jocurilor Olimpice, la care veni și tatăl meu. Avurăm atunci o ceartă teribilă. El vroia să mă duc înapoi la școală. Dar mama și cu mine eram prea mândri pentru a-i spune că nu aveam fonduri pentru așa ceva. Tata propuse chiar să-mi plătească el liceul și pe urmă studiile superioare ce aș fi vrut să urmez la Oxford sau Harvard. Gustasem însă din viața actoricească și nici prin gând nu-mi mai trecea să mă întorc printre copiii de vârstă mea.

Rămăsei deci la Paris până când *Jesse Lasky* îmi oferî un angajament cu un salariu de 10 lire sterline săptămânal. Din acești bani trăiau întreaga familie, adică: mama, eu și bu-nicii. După cât se pare, tata nu știa ce greu o duceam.

Seara, când veneam dela studio, ajutam la gătit și spălam vasele. Dar la vârsta aceea atât de fragedă, faptul că eram „cap de familie” îmi dădea o senzație extrem de plăcută.

După o vreme revenirăm la Hollywood unde turnai „Air Mail” cu *Billie Dove*, *Warner Baxter* și *Mari Brian*. Curând după terminarea acestui film mi se făcu cunoscut că cetatea filmului se afla în plină criză și că trebuiau să-mi reduc salariul cu 50 la sută. Așa se taie lefurile celor mici. Dacă s'ar încerca așa ceva cu vedetele, acestea ar trece pur și simplu la firma concurentă.

Veni apoi o perioadă în care turnai mai multe filme cu un salariu din ce în ce mai mare. Dar niciuna din aceste producții nu se relevă și timp de patru sau cinci luni după aceea nu mi se mai propuseră decât roluri mici. Dar cu toate că aveam mare nevoie de bani, nu-mi puteam permite prea multe apariții secundare pentru a nu-mi pierde rangul. Hollywoodul e plin de prejudecăți. Rolurile mici le jucam în teatru. Curios lucru. Eticheta cinematografului îți permite aceasta privind teatrul ca pe un teren de exersare.

Încetul cu încetul ajunsei a fi dominat de mania persecuției. Mă simțiam plin de calități și nimeni nu părea s'o observe. Mă vedeam martir și tot ceeace făceam sau spuneam îmi apărea de o uriașă importanță. Oricâteori eram refuzat — și asta se întâmpla destul de des — mă credeam victima unei conspirații misterioase. Iar dacă aveam un flirt nenorocit nimic mai dezastruos nu se întâmplase de când Beatrice l-a părăsit pe Dante. Desvoltasem fără doar și poate cel mai fantastic ego-centrism ce se poate crea la la un băiat sub 20 de ani. Dar toleranța acelor din juru-mi, cari mă cunoscuseră înaintea acestei epoci și continuarea timpurilor rele care făcuseră să-mi dau seama în cele din urmă că nefericita mea situație se datoră în întregime mie și nu felului cum lumea era alcătuită, mă ajutară să ies din această criză.

La epoca aceea am primit cea mai teribilă lovitură ce se poate imagina. Făcusem probe pentru un rol important și hotărâsem să celebrez evenimentul printr'o petrecere în familie. Invitai toate rudele trimițându-le bilete de tren. Devenisem amabil cu toată lumea. Eram în culmea fericirii. Îmi comandasem 5 costume de haine la cel mai scump croitor; costume pe care urma să le port în film. Și apoi, oroare! Într'o seară agentul veni la noi acasă pentru a-mi face cunoscut că rolul în care-mi pusese atâtea speranțe, fusese cu desăvârșire șters din scenariu. Fu o adevărată cupă cu venin dar nu vrui să-mi arăt amărăciunea. Compunându-mi o mască indiferentă, refuzai să mai discut chestiunea și propusei să mergem la teatru...

La vremea aceea eram logodit cu *Dolores Costello*. Dar nu trecu mult și legătura noastră se rupse, ceeace-mi umplu paharul.

Acum, când privesc în urmă, mi-e milă de mine. Nu aveam decât 18 ani, dar trebuie să fi fost o creatură cam ciudată. Studiam retorica, purtam jachete în dungi și cravate de culori vii. Aveam câțiva prieteni cari mă priveau cu îndoielă, neștiind dacă aveau de-a face cu un geniu sau cu un scrântit.

Apoi norocul îmi surase iar. Apărui în „Young Woodley” pe scenă. Piesa avu succes iar criticii îmi aduseră elogii.

În ziua următoare fusesi invitat la un ceai pe care-l da o fată ce se numia *Joan Crawford*. Era o cunoștință recentă. Curând după aceea începurăm să ieșim împreună și până 'n șase luni eram logodiți.

La vremea aceea jucam într'o piesă bine cunoscută *The Jest*, la San Francisco. În seara de revelion, care era și ultima seară a piesei, mă cam întrecui cu băutura, iar când intrai în scenă, mă pornii pe râs tocmai la cea mai dramatică scenă. Noroc că în sală nu se aflau mai mult de 20 de persoane.

A doua zi oroarea mea fu atât de mare încât jurai să nu mai pun gura pe alcool și multă vreme m'am ținut de cuvânt...

Contra gazelor

Leo-Pills s'a dovedit a fi un mijloc excelent. Gazele dispar chiar după o scurtă întrebuințare a acestor pilule, care nu produc niciun fel de efecte neplăcute. Deaceia „Leo-Pills” sunt recomandabile și ca digestiv, după mâncăruri grele. Fiind un laxativ cu compoziție pur vegetală, „Leo-Pills” se desosebește cu totul prin efectul ușor și sigur, de toate celelalte laxative fabricate din materii chimice și a căror folosință produce, adesea, efecte neplăcute

In cutii de 20 și 60 pilule

Leo-Pills

Laxativ

BALCANII

(Urmare din pag. 3)

Aglomeratiile mari sunt la prânz și între orele 6-9 seara. Clienții lor sunt de toate rangurile sociale. Artiști, comercianți, studenți, etc. — de-avalma; cu o singură excepție: armata.

Kolarac și Moskva sunt cele mai renumite cafenele belgradene. Se bea cafea turcească și rachi, dimineața; seara: bere și vin.

Jugoslavii vin la cafea deobicei cu familiile. Asta nu împiedică să vedem femei tinere, singure; dimpotrivă, demonstrează o emancipare dela vechile moravuri.

ROMANIA

e țara unde se bea: cafea, bere, vin și unde abundă reminiscențele orientale.

București este capitala regalului. Are aproape 1.000.000 locuitori și e centru industrial și comercial. În același timp, el este și un important punct strategic, înconjurat de un brâu de forturi.

În ciuda valului de modernism, Bucureștii păstrează amprentele aceluia trecut, nu prea îndepărtat, care-l lega cu Orientul. Aceste urme sunt mai vizibile la periferie. Orașul se întinde pe o suprafață de cca. 50 km², deci mai mare ca a Parisului.

Cafenelele în România nu au (N. R. nu avem, de când cu măsurile de apărare pasivă și stare de asediū) ore fixe de închidere sau deschidere. Afluența cea mai mare este între 11 și 1 d. a. — ora aperitivelor și seara, între 6-9, când cu greu îți poți găsi un loc. Femeile vin singure sau întovărite.

Consumația preferată este cafeaua, berea și uneori chiar vinul.

Citiți

„MAGAZINUL”
revista publicului select

O TRAGEDIE IN VALEA MORTII

La 2 kilometri de salvare.-El se învârtia mereu pe loc

S'A spus destul de des, în ultima vreme, că Valea Mortii și-a pierdut toată groaza și că se poate traversa fără pericol. Într-adevăr există drumuri cu indicatoare care limitează, în măsura posibilului, primejdiiile acestei regiuni sinistre și pustii din California. Totuși, moartea își pândește victimele, călători cari n'au noroc. Bill Hyatt a fost unul dintre aceștia. El se învârtia pe loc până ce muri.

Bill Hyatt lucra într-o mină în inima deșertului. Nu s'a observat lipsa lui decât în momentul când i s'a găsit automobilul părăsit în drum, rezervorul gol și motorul într-o stare destul de proastă. Drumul nu era frecventat, dar Hyatt ar fi

făcut mai bine să aștepte la umbra mașinii trecerea altor călători, în loc să plece pe jos în căutarea salvării lui... așa credea el.

Cu toate că era un soare de plumb, el a plecat sigur pe instinctul lui de vechiu căutător de aur. Și i s'a întâmplat ceea ce întâmplă adesea oricui care merge pe un loc lipsit de puncte de reper. El credea că merge drept înaintea lui, dar devia la stânga, mereu la stânga și sfârși prin a descrie nemărate cercuri. Acest fenomen se explică prin dezvoltarea inegală a mușchilor dela picioare. Piciorul drept este, de obicei, mai puternic și pasul mai mare, în așa fel că cel care merge deviază, invariabil, la stânga și revine după un

timp oarecare, la punctul de plecare sau aproape.

Așa a făcut și Hyatt. Ore întregi, a înaintat pe căldura îngrozitoare, prin nisipul arzător, fără să-și dea seama că se învârtia pe același loc. Ironia soartei a vrut, ca el să treacă la 2 kilometri de un izvor ascuns inapoia unui mic lanț de coline. I-ar fi salvat viața, dacă el continua cursa lui disperată.

Mergând pe urmele lui, i s'a descoperit corpul. Aproape se vedea încă găurile pe care le făcuse în nisip, ca să găsească puțină apă.

Această aventură teribilă, să servească de recomandare oficială tuturor să nu traverseze deșertul singuri, ci mereu întovărășiți spre a se putea ajuta reciproc în caz de accident.

GRĂDINILE ZOOLOGICE IN TIMP DE RĂZBOIU

O măsură preventivă: uciderea animalelor periculoase.-Carnivore la regim vegetarian!

LA începutul actualului războiu s'au luat oarecari măsuri de protecție a grădinilor zoologice. Motivul era explicabil: teama de distrugere sau punere în libertate a animalelor, care ar fi putut primejdi viața cetățenilor. Apoi, problema hranei a precipitat lucrurile, ordonând soluții cari la prima vedere par inumane: uciderea animalelor.

Primele care s'au bucurat de această măsură au fost animalele primejdioase. Au fost înlăturate așa dar, animalele cari mîncau carne multă. De pildă: un leu devoră 15 kg. de carne pe zi; un pinguin înfulecă 24 de scrumbii în 11 minute. Sunt apoi unele specii mîncăcioase care îngrămăesc în stomac atîta hrană că mor de indigestie.

Toți aceștia au fost uciși, atît la Londra cît și la Berlin.

Cei cari au scăpat de măsurile de prevedere ale conducătorilor grădinilor zoologice au fost: peștii și reptilele. Hrana lor este atît de mică și nu atinge necesitățile vieții.

Japonezii au încercat o metodă cu adevărat senzațională: convertirea carnivorilor la vegetarianism!

Au luat cîțiva lei și le-au dat să mănince cereale și legume cu sos de carne. Și experiența a reușit.

Vremurile actuale sunt grele, iar războiul, pe zi ce trece, cere tot mai multe

restricții. In ciuda tuturor timpurilor, umanitatea are o consolare: animalele au aderat la vegetarianism, din solidaritate și înțelegere a cauzei pentru care se sfărtecă oamenii între ei.

ANIMALELE ȘI SECRETELE LOR

MULTE animale sunt socotite drept primejdioase, pe când în realitate sunt cu totul nevinovate. Altele, invers, trec drept inofensive și sunt un pericol pentru cei din jurul lor. De pildă, cămilele sunt niște răutăcioase fără, pe-reche.

Oare această răutate isvorăște din urătenia lor? Din viața aspră pe care o duc? Pe scurt, nu vă încredeți în liniștea și blîndețea ei aparentă. Din te miri ce, mușcă, scuipă și dă din picioare. Mușcăturile ei sunt adesea primejdioase și pot degenera în infecții serioase.

Un exemplu, dintr-o mie: Vizitatorul unei grădini zoologice olandeze oferi jumătate de măr unei cămile. Aceasta primi fructul grațios. Incântat, omul nostru îi oferi și cealaltă jumătate. Cămila îl mușcă adînc de mână!...

Cîtiva zoologi s'au deplasat pînă în Hawaii, în regiunea Cook, ca să caute un animal necunoscut pe care indigenii l-au botezat: „Balena cu cap de căine”.

Animalul e o făptură, ciudată ca și șarpele de mare,

care se sbenguiește pe meleagurile regiunii Cook, răspîndind spaima printre pescari.

Nimeni n'a reușit pînă azi, să-l fotografieze sau să-l descrie. Pe nisipul plăjii se întâlnesc adesea urmele lui...

Apele Toering-ului, din Norvegia, s'au trezit la un moment dat lipsite de somoni, din cauza unei colonii de pisici, instalată pe mal care-i vîna fără milă.

Pisicile își făcuseră un sistem propriu de-a ataca în toată siguranța, pește care înota fără grije în apele cristaline ale Toering-ului. Se grupau câte 4-5, la o laltă; una din ele ședea la pîndă și dădea de veste celorlalte, care la un anumit semn săreau buluc în apă și se întorceau cu somoni în gură și în ghiare.

Viața în aer liber și hrana proaspătă înmulți colonia de pisici într'un mod îngrozitor.

În cele din urmă, locuitorii din împrejurimi, alarmați, făcură adevărate potere pentru stărpirea pisicilor, cari se îngrășaseră atît de mult că ajunseră de mărimea unor purceluși.

CITIȚI

MARIANA

SINGURA REVISTĂ PENTRU FEMEI DIN ROMANIA CARE PUBLICĂ, PE LÂNGĂ, UN MATERIAL EXTREM DE INTERESANT, ULTIMELE CREAȚII ALE MODEI

MAGAZINUL

PUBLICAȚIE DE LUX, CU UN CUPRINS EXTRAORDINAR DE AS ONANT

CINEMA

VIAȚA ROMANȚATĂ A STUDIOURILOR ȘI BIOGRAFIILE MARILOR VEDETE ALE FILMULUI

MEDICUL NOSTRU

SĂNĂTATE, FRUMUSEȚE, EDUCAȚIE SEXUALĂ

DIMINEAȚA COPIILOR

CEA MAI BUNĂ REVISTĂ PENTRU COPII ȘI TINERET

AVENTURA

O LECTURĂ PLINĂ DE FARMEC UN ROMAN COMPLET ÎN FIECARE LUNĂ

ROMANELE CAPTIVANTE

ROMANELE DE ACȚIUNE ÎN CARE VIBREAZĂ PASIUNILE OMENEȘTI REDATE DE MAESTRII GENULUI

IAR CA SĂ VĂ AMUZAȚI

MITICĂ

SĂPTĂMĂNAL HUMORISTIC SUB DIRECȚIA LUI TUDOR MUȘATESCU

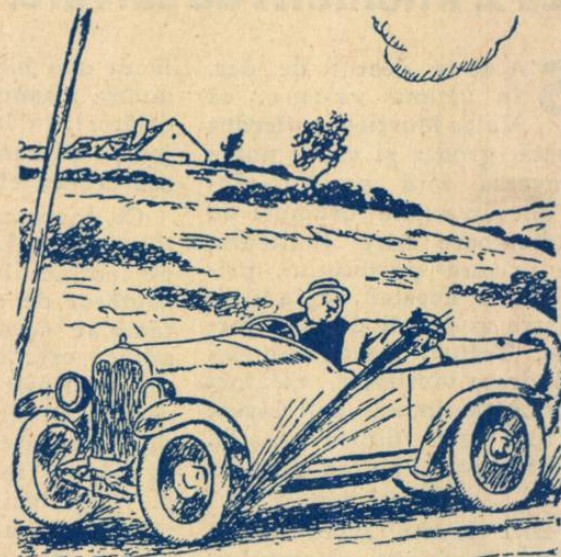
Humor

Călărețul. — Iată un motiv în plus să mănânc carne de cal...

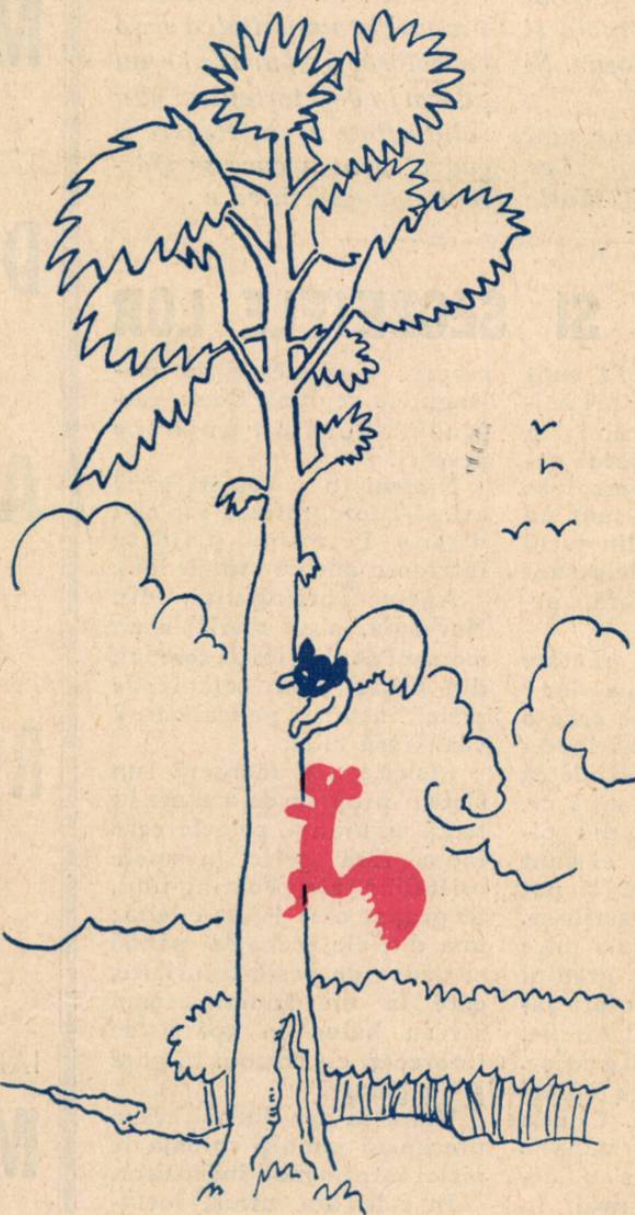
VACILE ÎNTRE ELE:
— Ce frumos era pe timpul bunicilor noastre! Nu existau asemenea bazaconii care să-ți tulbure siesta...

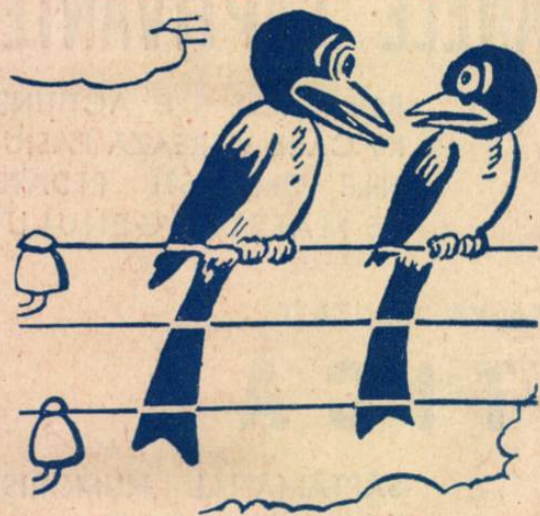
Soțul. — Când îți spun că e noroi pe șosea, nu trebuie să te mai apleci, ca să mă controlezi dacă-ți spun drept...

Leoaica. — Permite-mi să-l înhaț eu pe cel mai gras: am musafiri la masă azi...

MORAVURI PARIZIENE
Soțul (întors pe neașteptate). — Poți să-mi explici, d-ta domnule, cum de te găsești în camera soției mele, complet... îmbrăcat?...

— Decând cu telegramele astea externe nu mai e de stat aici...

— N'auzi, să nu te mai ții după coada mea, golanule?... Multe ca mine ai mai avut tu, pă două alune?...

LA RESTAURANT
— Chelner, avem încă o foame de lup. Cu ce ne-o poți potoli?
— Cereți plată pentru ce-ați consumat și vi se va potoli foamea...

ANUL XV No. 743

22 APRILIE 1941

32 PAGINI 12 LEI

Câine dresat și utilizat de germani, în serviciul Crucii Roșii, pentru descoperirea răniților în locuri neobservate.

9 JUN. 1941

În acest număr:

**CE SE ÎNTÂMPLĂ
ÎN CATACOMBELE ROMEI**

★

**CUM SE TRĂEȘTE
ÎN PARISUL DE AZI**

★

**LIBIA ÎN CIFRE ȘI
IMAGINI**

★

**ȚARA ÎN CARE
SE MÂNÂNCĂ
NUMAI PEȘTE**

★

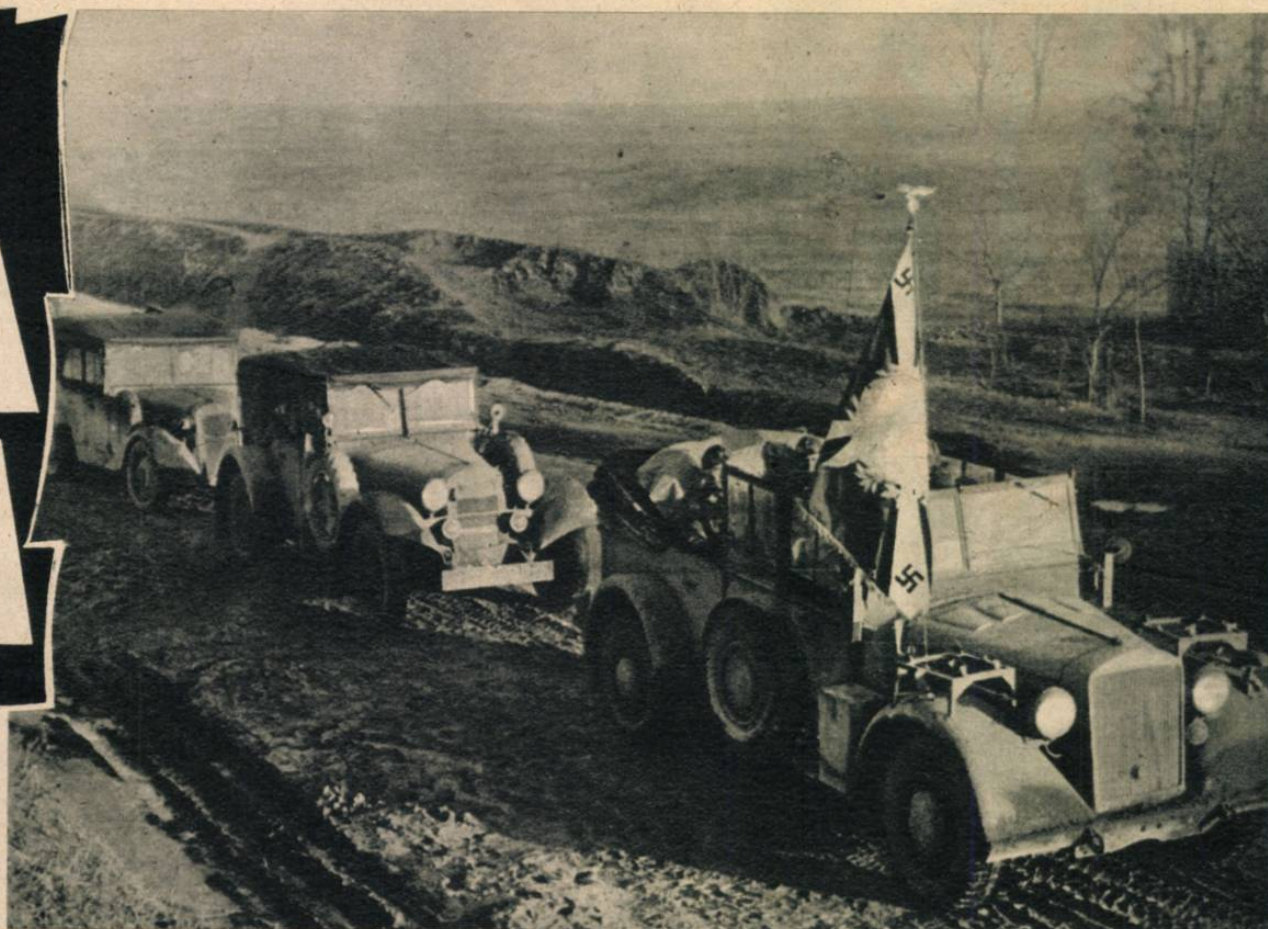
**O A M E N I
CARI TRĂESC
SUB APĂ**

★

Ultimele fotografii de pe
fronturi. Actualități interne.
Curiozități. Teatrul în China,
etc.

din **TOATA LUMEA**

O coloană germană de observatori ai aviației, înaintând pe un drum desfundat al Jugoslaviei.

Prizonieri greci făcuți de armatele italiene pe frontul din Albania.

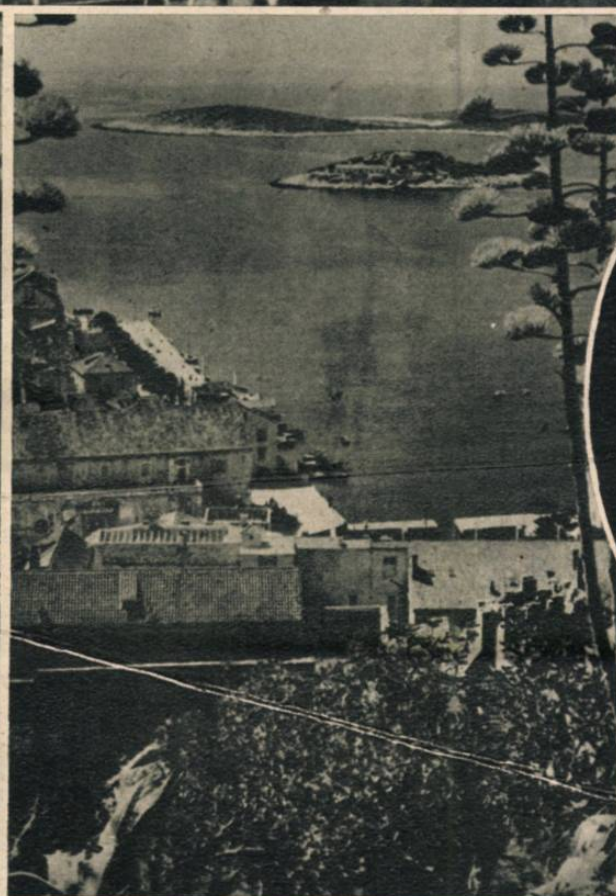

Tankuri germane pe șoseaua litorală a Africii de nord, unde se știe că apariția forțelor motorizate ale Reich-ului a provocat o adevărată panică în rândurile armatei engleze.

Populația croată întâmpinând cu urale și saluturi frenetice trupele germane de ocupație.

Sus: Interiorul unei fabrici de avioane germane, în care se lucrează zi și noapte, fără întrerupere și care produce aparatele de bombardament în serie.

Stânga: Orașul Hvar și insula cu același nume de pe litoralul Adriaticii, despre care s'a vorbit cu prilejul primelor atacuri italiene asupra Jugoslaviei.

Jos: Astfel arată un aerodrom în deșertul Africii. Aparatele sunt, de data aceasta, germane.

Un oraș industrial al Angliei după ultimele bombardamente ale aviației germane.

Recruții japonezi sunt inițiați cu multă meticulozitate în secretele tankurilor.

PENTRU a preîntâmpina atacurile aeriene asupra oraşului etern, autorităţile din Roma s'au ocupat de problema amenajării vechilor catacombe cari se întind în subsolul oraşului, ca adăposturi împotriva atacurilor aeriene. Aceeaşi problemă a fost studiată şi în alte oraşe italiene, îndeosebi la Siracusa şi la Neapole, oraşe cari, după cum se ştie, posedă catacombe foarte importante. Săpăturile cari s'au făcut cu acest prilej, au îngăduit descoperirea a numeroase morminte şi săli de reuniune, folosite de primii creştini, în perioada marilor prigoniri.

LUCRĂRILE LUI FORNARI.

Actualmente, la Roma, săpăturile se fac pe o scară redusă. Ele însă sunt executate cu o supraveghere atentă, din partea

—
O vedere generală asupra Forum-ului roman

DATORITĂ RĂZBOIULUI

S'A U FĂCUT NOUI DESCOPERIRI IN CATACOMBELE ROMEI

Colosueu. Ruinele exterioare şi catacombele lui

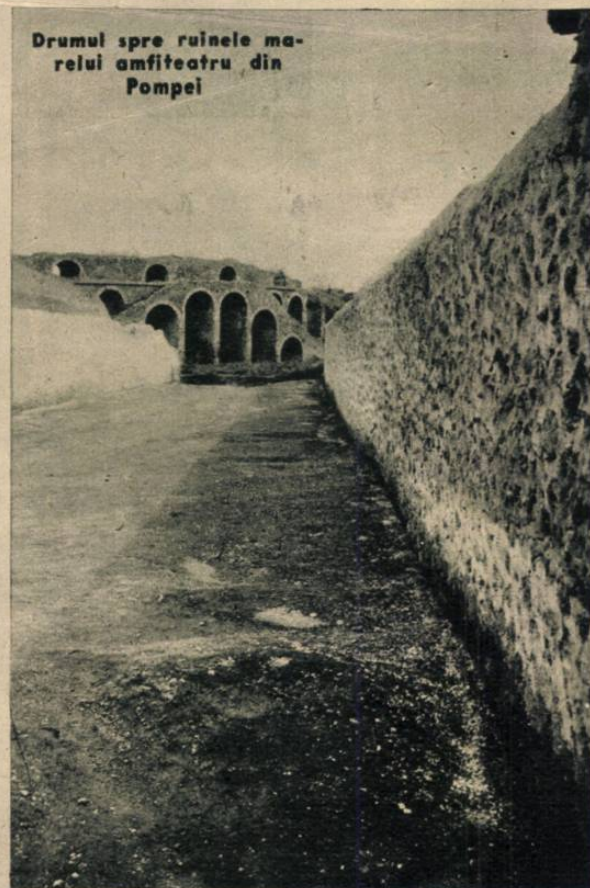
expertilor, cari examinează în cele mai mici detalii, tot ceea ce se găseşte pe locurile în care au existat primele construcţii subterane din perioada neroniană.

În anul 1928, inginerul Fornari a început săpături pe malul stâng al Viei Tiburtina, unde se presupunea existenţa unor catacombe de proporţii mai mari, deoarece lucrările de terasament şi de nivelare a solului au dus la descoperirea unor rămăşiţe dintr-o veche subterană. Cu doi metri mai jos de nivelul acestei subterane, inginerul Fornari a dat de nişte catacombe, foarte bine conservate. Aceste catacombe erau compuse din mai multe galerii, săpate în pământ pietros, având pereţii căptuşiţi cu pietre mari, de dimensiunea de $\frac{1}{2}$ metri. S'a ajuns la constatarea, în urma inscripţiilor găsite pe aceste dale, că subteranele au servit ca locuri de adăpost şi de refugiu creştinilor din veacul al II-lea şi al III-lea.

INDICAȚIUNI PREȚIOASE.

Aceste dale şi inscripțiile lor, au dat cercetătorilor indicațiuni prețioase asupra obiceiurilor și asupra vieții publice din primele veacuri ale creștinismului.

Drumul spre ruinele marelui amfiteatru din Pompei

S'au găsit și mai multe morminte, dintre care unul a fost săpat pentru o mamă care-și alesese locuința vecinică alături de fiul ei. Două din plăcile funerare menționează numele consulului, în timpul vieții căruia s'a făcut înmormântarea. O inscripție funerară datează din anul 266, iar alta din 270. Într'un loc s'a găsit mormântul și rămășițele pământești ale martirului Novatianus, asupra căruia istoria martirilor nu dă nici un fel de relațiuni. Totuși s'a găsit indicația prețioasă, că întreaga construcție subterană, adică tot sistemul de culcare subpământești, purtau numele de catacombele lui Novatianus.

O dală de marmură, spartă, însă să se întrevadă numele unei femei, Antistia Euphemia. Osemintele acestei femei au fost examinate de experți, cari au putut constata că părul vopsit s'a conservat în decursul veacurilor, lăsând să se întrevadă și felul de coafură din acele timpuri îndepărtate: părul era împletit în cozi, în jurul capului și prins într'o rețea din fire de aur curat. Un alt mormânt conține cadavrul unui copilăș de un an, care a fost înmormântat cu o păpușă mică de fildeș, lungă de 11 centimetri.

Această ultimă descoperire dovedește că romanii cunoșteau manufactura de jucării și că ofereau copiilor lor mijloace de distracție.

HIEROGLIFELE ROMANE.

Deosebit de interesantă a fost descoperirea unei plăci de bronz, reprezentând, după cum se crede, o zeiță egipteană. În primul moment, inginerul Fornari și arhologii cari îl asistau la săpături, au crezut că se află în prezența unor obiecte de origine egipteană. Însă un examen mai serios a îngăduit constatarea că semnele vizibile de pe placa de bronz - nu sunt hieroglife egiptene, ci semne secrete, pe cari le cunoșteau creștinii din primele veacuri. Se pare că persoana înmormântată era de origine egipteană și că fusese convertită la creștinism. Săpăturile efectuate în catacombele lui Novatianus nu sunt

singurele. Concomitent, într'o nișă funerară din cimitirul „Maggiore”, de pe Via Montana, s'au descoperit două figuri murale, din care una reprezintă sărbătoarea celor trei regi și alta o sfântă în fața căreia sunt îngenunchiați un bărbat și o femeie. Hagiografii au ajuns la concluzia că sfânta înfățișată este Emerentia, martiră din primele veacuri.

În anul 1936, s'au făcut descoperiri foarte interesante în catacombele numite ale lui Pretextatus. Acestea au fost catacombele cele mai bogat împodobite, fiind construite din marmură. Din această cauză, ele au fost în cursul vremii, de mai multe ori, jefuite și distruse. Inscripțiunile găsite în aceste catacombe, au fost examinate și clasate de profesorul Josi. Cea mai veche placă comemorativă este aceea privitoare la femeia Marcia, născută în anul 96 și decedată în anul 122. Celelalte inscripțiuni datează din veacul III și IV.

În timpul lucrărilor de refacere și de restaurare a bisericii Sf. Ioan din Lateran, profesorul Josi a descoperit la o adâncime de șapte metri sub solul bisericii, o sală mare, bine conservată, care comunica cu mai multe camere laterale. O inscripție găsită în această sală, arată că este vorba de „Schola curatorum”, adică de o școală militară din anul 197.

MORMÂNTUL SFÂNTULUI PETRU.

Trebuie să menționăm studiul savantului german Wilpert, apărut în 1936, care dovedește că mormântul Sf. Petru nu conține o urnă, ci un sicriu cu corpul întreg. Împăratul Constantin a dat ordin ca acest sarcofag să fie înconjurat cu un strat de bronz de 15 mm. grosime și a dispus fixarea unei cruci de aur, de 50 kg. greutate, deasupra mormântului. Inscripția funerară menționează că donatorii crucii de aur, au fost împăratul Constantin și împărăteasa Elena. Se pare că sarcofagul era expus vederii publicului, căci o atare inscripțiune, care arată cine au fost donatorii crucii de aur, n'ar avea sens, într'un loc unde n'ar (Continuare în pag. 15)

Ruinele Palatin-ului, sub care catacombele sunt nesfârșite

LILIANA DELESCU

organizează un spectacol muzical original

Cunoscuta compozitoare și directoarea celei mai mari edituri muzicale din România, desminte tradiția că poezii și muzicienii nu pot fi și oameni de acțiune. Hotărâtă, muncitoare, întreprinzătoare și totdeauna talentată, a cucerit în scurtă vreme, un loc de frunte în muzica ușoară românească.

Acum pregătește pentru publicul bucureștean un formidabil spectacol, o adevărată cavalcadă a jazzului, în sala Savoy, pentru ziua de 27 Aprilie a. c. Senzaționalul constă în faptul că acest concert nu se rezumă a fi o înșiruire de muzici moderne, ci un spectacol ce va avea caracterul unui adevărat „show”, cu sute de toalete, cu decoruri fastuoase și cu un strălucit ansamblu muzical, compus din 30 de persoane, sub bagheta dirijorului George Corologos. Un cuplu de culoare a fost angajat pentru a prezenta cele mai autotone dansuri mexicane și brazilene. Cele mai răsfățate stele ale scenei se vor produce în ansamblul concertului, iar noutatea... va fi și o paradă a modei, căci mai multe case de modă din capitală vor expune creațiile lor de Primăvară în acest cadru feeric.

CUM LUPTĂ SOLDATII GERMANI IN MUNTII

Soldatii germani știu să lupte cu aceeași vădită superioritate în munți cași la șes. Au dovedit-o în munții sălbatici ai Norvegiei și o dovedesc acum în regiunile balcanice, de unde publicăm această recentă fotografie.

Peștii sunt ambalați în lăzi speciale, care sunt apoi bătute în cuie.

BOGĂȚIA primitivă și primordială a Țărilor de jos, a fost întotdeauna pescuitul. Olanda, țara bălților și a mocirlelor, al cărui teren șes, era pradă valurilor mării, a transformat în decurs de veacuri, printr-o muncă intensă și creatoare, ținutul mocirlos și insalubru, într-o moșie mănoasă dar minuscule, străbătută de nenumărate canale de irigație și presărată cu forme model de proporții liliputane.

Războiul cu cortegiul lui de dezastre a trecut și prin olanda, semănând jalea pe ogoare și distrugând bruma de avuție agrară, cucerită lent și dărz, de generații de plugari și fermieri, de sub imperiul năpraznic al mării.

Astăzi, Olanda s'a întors la uneltele ei străvechi.

Pescuitul a redevenit ocupația care asigură soluția problemelor complexe de alimentație, a unei populații deosebit de dense.

Războiul naval a împiedicat exportul, astfel că Olanda trebuie să se rezume la un schimb economic cu țările europene.

Transportarea peștilor la distanțe mari, se face în lăzi cu funduri duble în care se introduce ghiață.

**Unde
PESTELE SE
GĂSEȘTE... PE TOATE
DRUMURILE**

Înainte de a fi preparate, scrumbiile de mare sunt înșirate pe frânghii, pentru a fi apoi afumate.

În Amsterdam și în marile porturi olandeze, se depune o activitate intensă în operațiile de triere, preparare și ambalare a peștilor.

Războiul moral a fost de natură a ușura munca pescarilor.

Bancuri plutitoare de pești, de scrumbii de mare în deosebi și de guvizi, au fost isgonite din larg de exploziile minelor și de salvele tunurilor trase de pe bordul vaselor de luptă, îndreptându-se spre țărm.

Valurile fluxului aruncă mase enorme de pește pe litoral.

Nu-i mai rămâne pescarului decât să adune toată această mană a valurilor, s'o selecționeze și s'o ambaleze.

Magazițele în care se face prepararea peștelui pentru consum și export.

Ceeace, după cum am spus, se face pe o scară întinsă.

Iată așa dar o țară, în care peștele se găsește... pe toate drumurile.

Scrumbiile se înșiră pe bețișoare și sunt puse apoi la uscat.

Prepararea sardelor. Sardelor li se taie capetele înainte de a fi introduse în cutii ce conțin untdelemn sau sosuri aromate.

Lucrătorii muncesc de zor, pentru a face față cererilor mari de pe piață, căci dacă exportul este astăzi stânjenit, în schimb a crescut mult consumația internă.

*Libia
trezită
clipă la
și*

LIBIA este unul din principalele puncte care rețin atenția întregii lumi de azi. Este ieressant să reluăm în câteva fapte o serie de date asupra acestui ținut, a cărei existență, nu numai în trecut dar chiar și astăzi, ține oarecum de legendă și este pigmentată cu o nuanță de fantastic.

Ca întindere, Libia este cam de șase ori mai mare decât Italia de azi, în cifră exactă exprimată această întindere, 1.774.000 kilometri patrați. Muncit de un popor care n'a avut când și cum să cunoască binefacerile civilizației, terenul acesta, deși foarte fertil, a rămas multă vreme neproductiv.

DEȘTEPTAREA LA VIAȚĂ

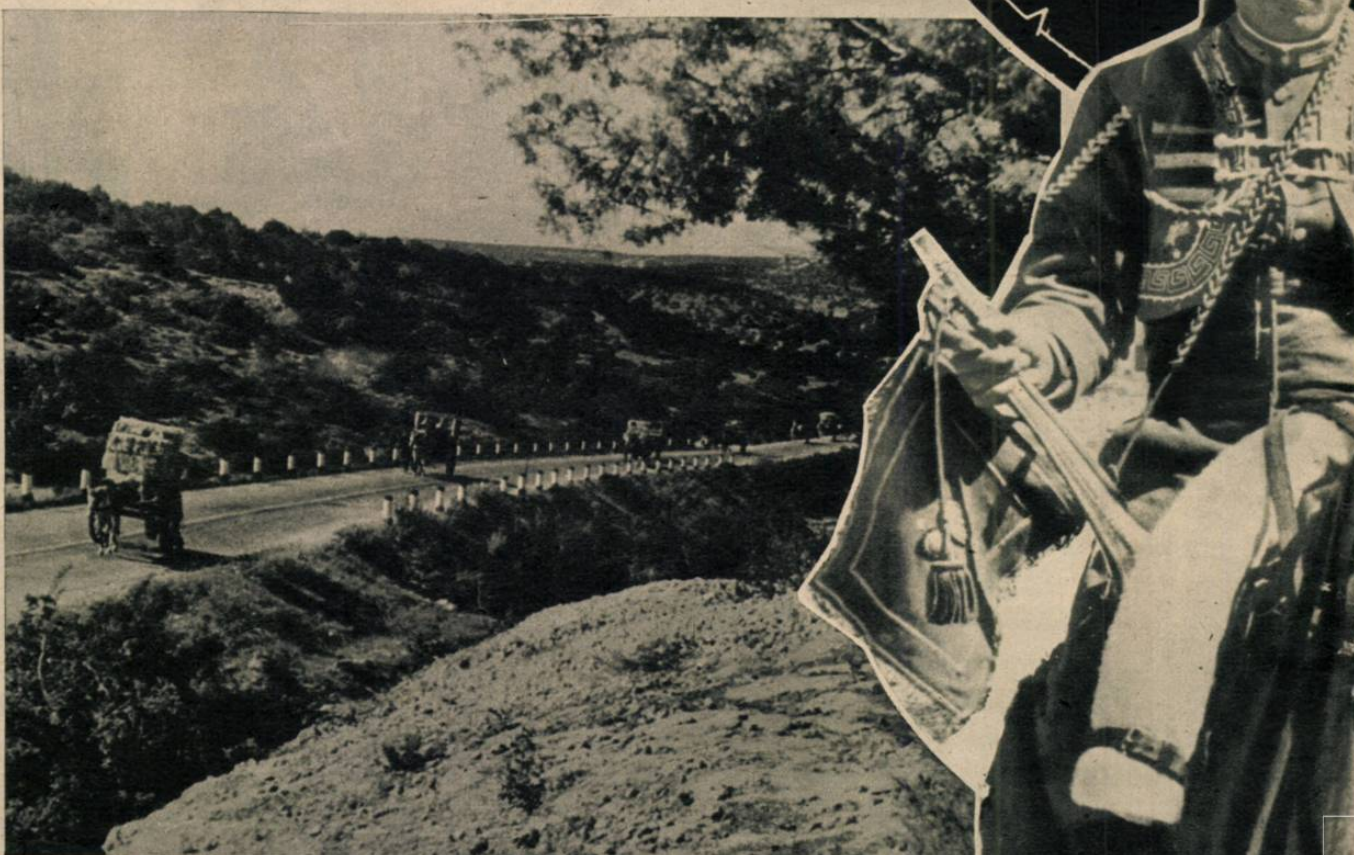
100.000 italieni trimiși în 1938 în Libia au avut

1) Un aspect al periferiei orașului Tripoli.

2) Trupe motorizate italiene părăsind orașul Tripoli și îndreptându-se spre Cipenaica.

3) Cultura pământului în Libia, înainte de colonizările italiene, care au pus în funcțiune tractoare mecanice.

4) Reședința unei colonii de italieni în Sud-Vestul Libiei.

Șoseaua care leagă posturile de pe litoralul african al Mediteranei.

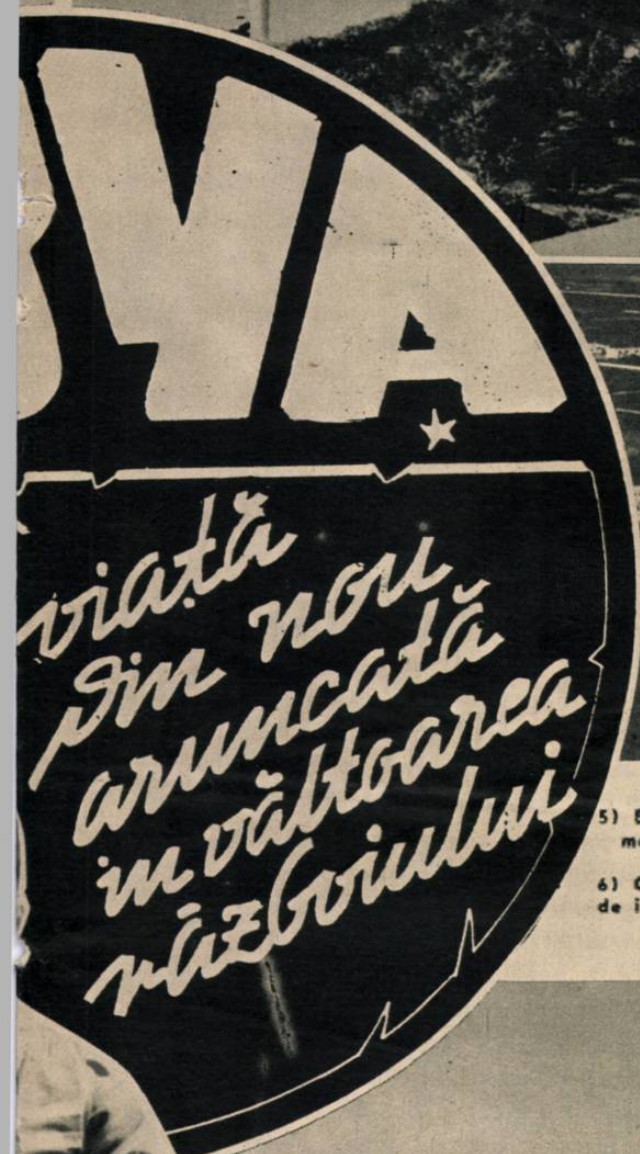
*

Un meharist italian cu copilul lui, în Libia.

dela început să lupte atât cu lipsa de apă, care se găsea obișnuit la o adâncime de 3 — 400 metri, cât și cu terenul nedefinit până atunci. Cum însă lupta aceasta privea nu atât satisfacerea nevoilor celor 100.000 italieni colonizați în acest teritoriu, cât cucerirea unei întregi economii, s'a început cu săparea de fântâni, lucru realizat cu cele mai moderne aparate de specialitate.

Cum Cyrenaica era aproape complet lipsită de apă, s'a început cu construirea unui apeduct de 150 kilometri lungime, la care lucrează în prezent peste 50.000 lucrători cu familiile lor.

Paznicul unei porți de oraș pierdut în imensitatea pustiei libiene, pe cel al lui arab și cu trompeta lui de alarmă. Zi și noapte acești paznici vegheză ca orașele și satele coloniștilor să nu fie atacate de bandiți ai deșertului.

5) Bulevardul principal de promenadă al orașului Benghazi.

7) O vedere generală a orașului Tripolis cu posturi și vegetația lui luxuriantă.

6) O fântână arteziană construită de italieni în apropierea unei aze colonizate.

8) Coloane motorizate italiene pe străzile Tripolis-ului.

fiecare vară la construcția a tot ceea ce este necesar pentru modernizarea orașelor deja existente și așa se explică de ce, într'un timp relativ scurt, Tripolis și Benghazi, ca să nu luăm decât două dintre orașele care au cunoscut grozăviile războiului, au fost transformate în așa fel încât deveniseră de nerecunoscut.

Pentru locuitorii de culoare s'au construit în fiecare an peste 2000 locuințe, formând sate întregi cu școli, biserici și spitale, ca de pildă la Dsjebel, unde beduinii, locuitorii de băștină, nu cunoșteau alt acoperământ decât acela al cerului liber.

S'a reușit astfel a se crea, în foarte scurt timp, o serie de centre industriale de cea mai mare importanță. Printre acestea enumerăm:

Suk-el-Guimâ, devenit centru industrial pentru vopsirea stafelor fabricate la Tripolis.

Continuare în pag. 15

DELA CONGLOMERATE DE BORDEE, LA ORAȘE.

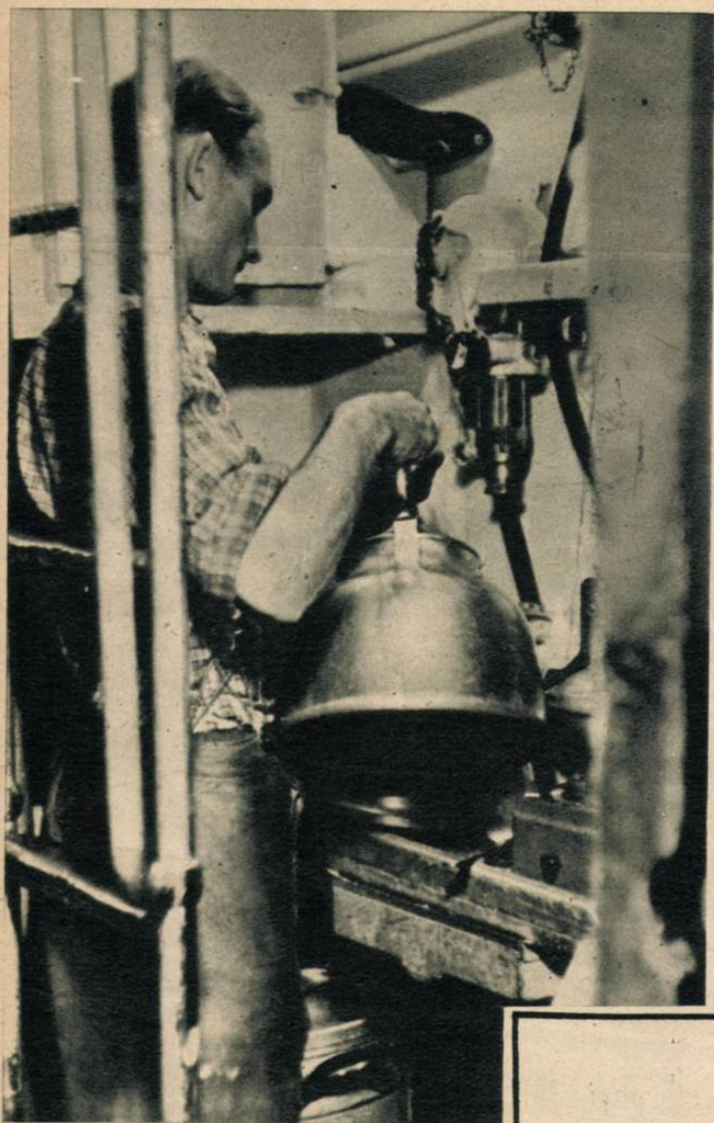
În același timp s'a început a se construi orașe și sate pentru coloniști. 20.000 de italieni și-au găsit astfel în fiecare an în Libia, o nouă așezare, o nouă patrie, unde cu muncă sârguitoare și-au putut asigura o existență onorabilă. În locul conglomeratelor de bordeie, au apărut astfel adevărate așezări omenești.

Dar munca această enormă, plecată dela principiul **prin popor, pentru popor**, nu s'a mărginit la aceste obiective. O formidabilă șosea asfaltată, a cărei construcție a început în 1930 și care se întindea pe o lungime de nu mai puțin de 1900 km., pătrunde adânc, până în inima acestei țări. Mecanici și ingineri lucrează neostenit în

Tank în plină viteză pe întinderea nemărginită a nisipului african.

O ceremonie mistică tradițională a orărilor din Nordul Africii.

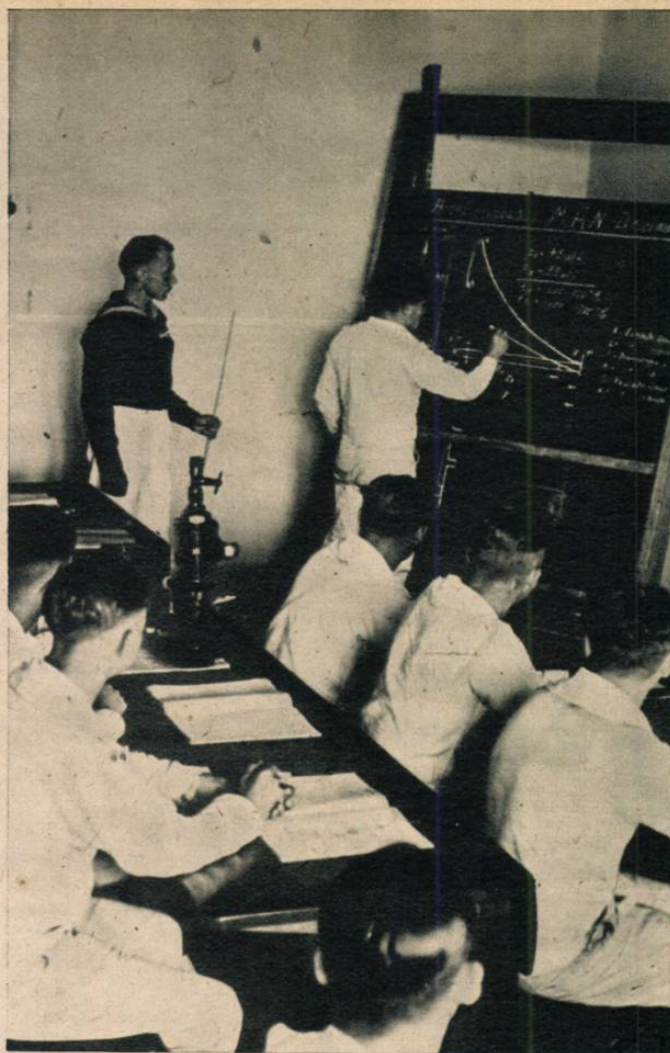

În timp ce pe băncile școlii, ei învață principiile teoretice care prezidează la scufundarea și ridicarea la suprafață a submarinului, în timpul croazierelor practice, elevii sunt puși să-și verifice cunoștințele. Toate categoriile de mateloți de pe bordul unui submarin, își primesc instrucția specială. Până la bucătarul submarinului, denumit în mod familiar „Smutje” trebuie să fie capabil să poată prepara o masă, în timp ce vasul se scufundă, sau în timp ce aparatele de tragere sunt în plină activitate. Mâncarea trebuie să fie impecabilă, pentru a înlocui energiile nervoase, cheltuite în timpul luptelor. Clasele de școală, de pe bordul submarinelor, se ocupă îndeosebi cu recepția și emisia semnalelor Morse. În același timp, marinarii sunt

Elevii de pe bordul unui submarin, în fața unui tabel care reprezintă motoarele Diesel. Ei trebuie să cunoască exacta lor funcționare, pentru a fi capabili să repare orice pană eventuală.

Pe un submarin, bucătarul sau „Smutje” n'are spațiu prea mare. Abia poate să se întoarcă, și totuși trebuie să prepare mese foarte bune.

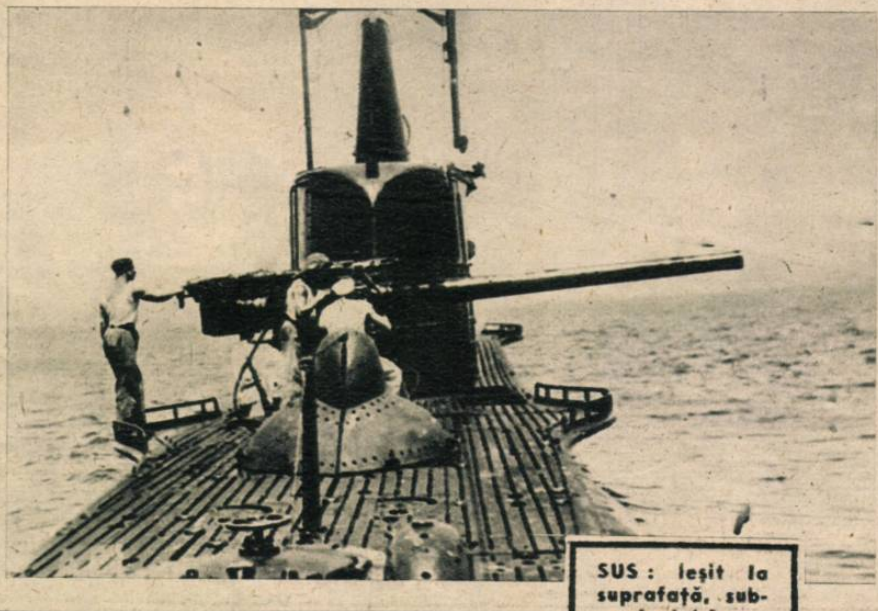

UN orator a declarat în Camera Comunelor următoarele: „Germanii ar putea fi capabili să construiască submarine într-o cantitate impresionantă, însă le va fi cu neputință să formeze echipajele necesare acestor unități.” Succesul mereu crescând pe care submarinele germane le-au obținut în lupta dusă de ele pentru suprimarea tonajului flotei comerciale și militare a Angliei, a dovedit însă că nu se poate pune preț pe profețiile oamenilor politici englezi.

Pregătirea oamenilor, care vor forma echipajele submarinelor Marelui Reich German, sunt supuși în primul rând unei selecțiuni foarte aspre pentru a fi apoi instruiți în școli speciale, care le va da pregătirea necesară pentru a face față grelelor misiuni ale flotei de submersibile.

Numărul voluntarilor care se înscriu în marina de războiu și în deosebi pentru arma specială a submarinelor, este enorm de mare. De aceea, autoritățile sunt obligate să selecționeze într-un mod foarte sever elementele ce vor fi folosite în acțiunile îndrăznețe ale submarinelor. Localurile de instrucție pentru tinerele echipaje ale submarinelor, se găsesc sau pe uscat, sau pe vasele-școală. Ofițeri și instructori care au experiența frontului, dau tinerilor marinari cunoștințele necesare pentru îndeplinirea impecabilă a meșteșugului lor aspru. Practica și teoria se îmbină în mod armonios. Firește că toți marinarii, ca și întregul personal al mașinilor, a primit în prealabil o instrucție militară fundamentală. Școlile de specialitate servesc la perfecționarea tehnică și la instruirea caracteristică, necesară unui marinar de pe bordul unui submarin. Tinerii de pe vasul-școală fac în jurul mașinilor Diesel, cursuri practice pentru a cunoaște manipularea complexelor manivele.

OAMENII cari trăiesc SUB APĂ

SUS: Ieșit la suprafață, submarinul își pregătește tunul de bord și așteaptă apropierea vasului inamic care se zărește la orizont.

Dreapta: Un submarin italian reîntrând la baza sa, după terminarea unei misiuni.

învățați cum să se folosească de un aparat special, denumit „parașuta submarină”, care servește să readucă pe marinari la suprafața apei, în cazul în care submersibilul nu se mai poate ridica la suprafață. După ce și-au desăvârșit instrucția teoretică, viitoarele echipaje de submarine, sunt trimise pentru practică, pe bordul vaselor curățitoare de mine. Pe aceste mici vase de război se pot verifica toate calitățile de marinar ale candidaților. Numai după ce tânărul a dat probe de curaj și de pricepere deosebită, el este admis să facă prima croazieră pe bordul unui submarin. Cel mai frumos moment pentru elevul aflat pentru prima oară în interiorul unui submarin, este desigur acela în care submersibilul se scufundă.

TEATRUL CHINEZESC

*cere
multă
FANTEZIE*

SE obișnuiește în Europa, ca autorii dramatici să fie cât se poate de clari. Nu vorbim de anumite piese mistice sau pe acelea unde se pun probleme complicate și unde „omul după stradă” nu pricepe nimic. Deci, în general, spectatorul cu inteligență mijlocie poate foarte bine să urmărească o piesă, dacă-și deschide ochii și urechile. Decorurile, acțiunea și textul

nu ne lasă nici o îndoială asupra intențiilor autorului. E cu totul altfel în China.

În loc să se instaleze confortabil pe scaun și să asculte liniștit spectacolul chinez, ca să înțeleagă ceea ce se petrece pe scenă, are nevoie nu numai de toată atenția și de o mare răbdare — piesele sunt interminabile — dar trebuie să fie la curent cu limbajul dramatic convențional și să mai fie dotat cu o mare doză de fantezie, ca să poată interpreta decorurile și acțiunile simbolice. Să luăm ca exemplu scena următoare.

Un general călărește peste munți, ca să-și atace, în cele din urmă, dușmnul. Generalul este jucat de un actor care se deosebește de ceilalți prin câteva drapele care-i fâlfâie la spate. Are barbă albastră, ceea ce înseamnă că e plin de curaj. O barbă roșie ar însemna un om curajos, dar nu lipsit de nestatornicie. Un personaj de moravuri rafinate ar purta o barbă împărțită în 3 vârfuri.

Deci generalul își face intrarea călare. Dar calul nu există. Generalul și călăreții poartă numai o cravașă în mână. Această cravașă simbolizează calul. În felul acesta, se învârtesc încoace și încolo, pe scena fără culise, o masă, care înseamnă un munte și se pregătesc de atac.

Un fluviu este reprezentat prin 4 oameni cari țin drapele albe. Un actor făcând mișcări desordonate în mijlocul acestor 4 drapele, joacă astfel omul care se înecă. Un covor atârnat în fundul scenei, arată că acțiunea se petrece în interiorul unei case sau al unui palat. Regia n'are nevoie să recurgă la decor.

Restul este la fel. Dacă un lucru nu se poate exprima printr'un simbol, o pacartă se însărcinează să-l explice publicului, care trebuie să urmărească în același timp, tiradele actorilor, subliniate de o muzică aproape neîntreruptă și de loviturile unei tobe mari.

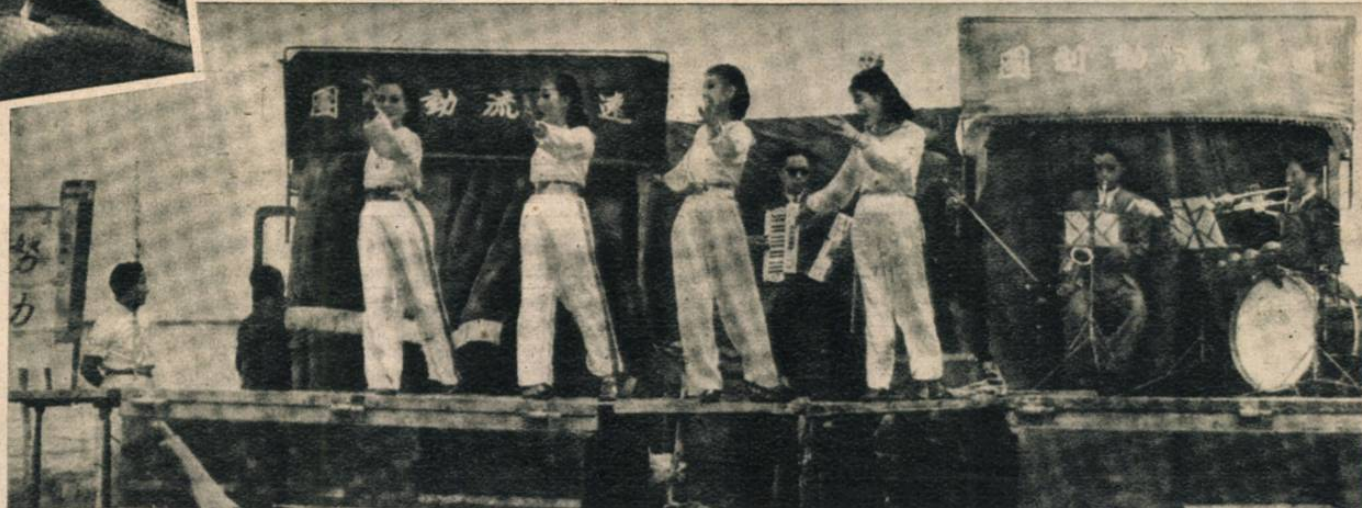

Sus: În turneu, machiajul se face cași teatrul, adică... în aer liber.

Dedesubt: O scenă improvizată pe un camion.

Sus și dreapta: Actrițe chinezoice jucând sub cerul liber, în cursul unui turneu întreprins în țară.

Jos: Ca toate celelalte actrițe, chinezoicele nu neglijează fardul, înainte de a apare în fața publicului.

INTELIGENȚA PISICILOR

Pisicile se bucură pe nedrept de faima că sunt prefăcute.

Un medic anume Carl Hans Polog care s'a ocupat mult cu psihologia acestor animale, arată că pisica e tot atât de atașată stăpânului ca și câinele, și nu face rău nimănui cu bună intenție, așa cum i se impută. Mult contestată inteligență a pisicilor există totuși.

Dr. Polog povestește cazul unei pisici care a învățat singură, nu prin dresaj, să sară pe clanța ușilor și să se agățe de clanță cu labele din față în așa fel încât a ajuns să deschidă ușa. Apoi, stia să sară jos și să lărgească deschizătura cu capul și labele.

Deasemeni, pisicile pot înțelege tot ce li se spune, ca și câinii, și există numeroase cazuri de telepatie între om și pisică. Doar pisicile Angora sunt mai refractare; pe acestea dr. Polog le crede într'adevăr proaste.

PARISUL

de azi

PARISUL, orașul luminii, așa cum a fost botezat de primii tipografi germani veniți în capitala Franței, pentru a populariza invenția lui Gutenberg, este azi un oraș al învinșilor.

Dacă politicienii care au avut răspunderea destinului francez, ar fi întrevăzut o singură clipă doar, imaginea orașului care era mai mult decât o metropolă, o capitală a culturii mondiale, ei ar fi renunțat la războiu.

Acest curios vehicul, — o fostă caroserie de automobil transformată în „cupeu” — a upărut zilele trecute în Piața Operei din Paris.

Tot felul de vehicule se pot vedea azi pe străzile Parisului.

Nici individul și nici popoarele, n'au putința de a descifra semnele tainice ale destinului.

A mai fost odată Parisul în această situație: faptul s'a întâmplat în 1870, și un poet francez, care cântase apele melancolice ale Senei, le numea atunci „ape ale tristeții fără leac, ape ale regretului etern”.

Parisul trăiește azi în marginea istoriei. Pentru el timpul s'a oprit în loc, sau am putea spune că s'a întors din drum.

Parisul simte blocada nemiloasă îndreptată împotriva continentului, de aliații de ieri ai Franței.

Recoltele distruse de tăvălugul nimicitor al

Prefectul de Seine, d. Charles Maguy, la inaugurarea unei cantine populare.

În Gara St.-Lazare, funcționarii și muncitorii pot să obțină o băutură caldă, la ora mesei.

războiului, imensele rezerve de materii prime incendiate de trupele generalui Gamelin, care băteau în retragere, energiile umane și mecanice cheltuite în cele trei săptămâni de ostilități, au schimbat complet fizionomia economică a primului oraș al Franței și al Europei Vestice.

Rezervoriile de benzină incendiate în timpul retragerii, au însemnat pentru Paris, distrugerea mijloacelor de circulație cu ajutorul acestui combustibil.

Stocurile de alimente, distruse sau transportate spre sud, au avut ca urmare înfometarea regiunii ocupate.

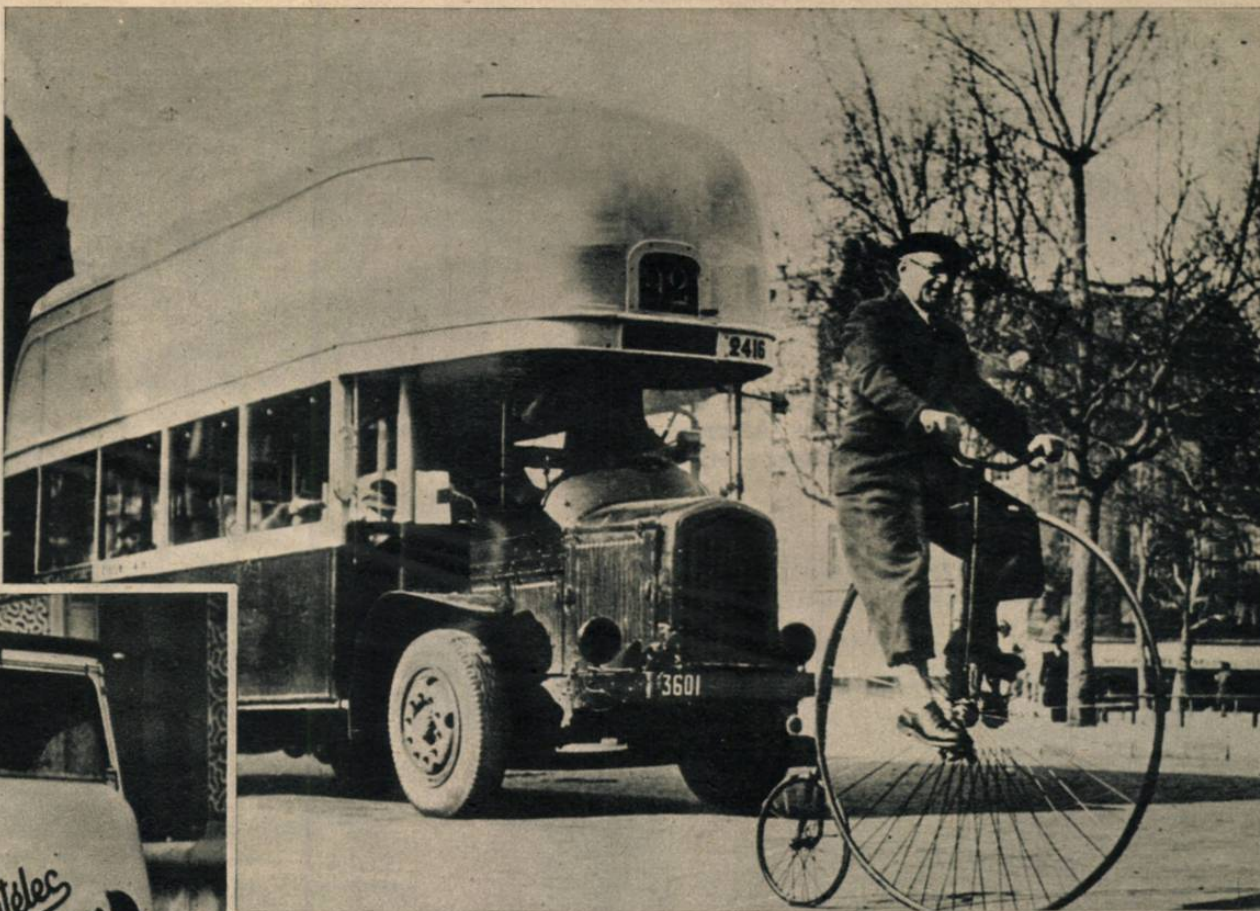
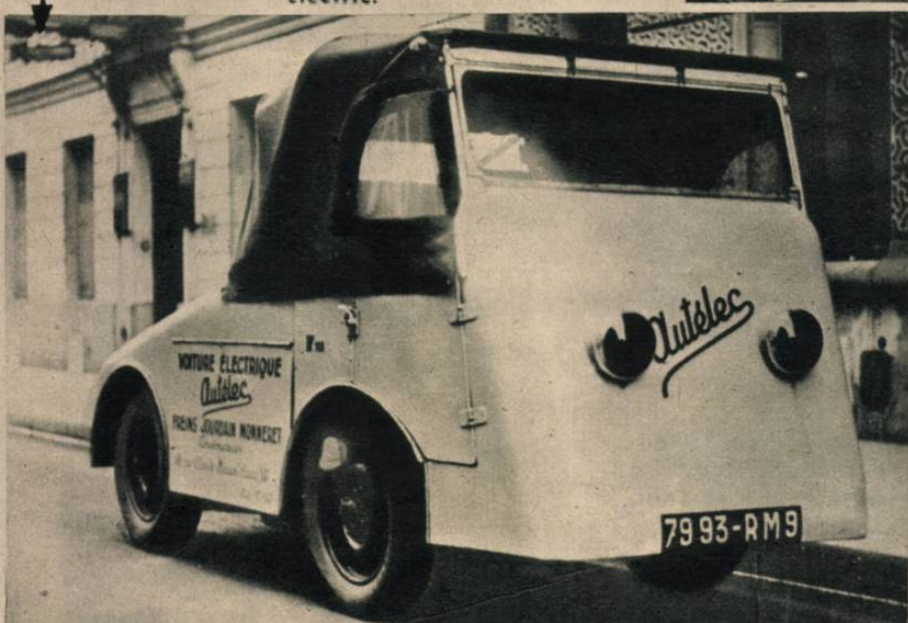
Depozitele de îmbrăcăminte, care și ele au fost distruse împreună cu tot ceea ce ar fi putut folosi învingătorului, lipsesc acum învingătorilor.

Pe bulevardele largi ale Parisului, nu se mai văd elegantele limuzine, de altă dată. Siluetele lor svelte, au fost înlocuite cu siluetele masive și lipsite de eleganță, ale vehiculelor ce circulă pe cale electrică sau cu ajutorul gazogenului.

Bicicletele de tip vechi și bicicletele cu ataș, înlocuiesc taxi-urile.

Caii și vechile docare, despre care parizienii

Electromobilul tip 1941: alături de gazomobil a apărut și acest vehicul ce se mișcă, cu ajutorul unui dinam electric.

Două veacuri merg paralel: de-o parte, primul tip de bicicletă, de alta, autobuzul amenajat pentru consumarea gazogenului.

Monedele de 5 bani nu mai au valoare și blacheurile lipsesc: iată o pereche de ghetă de copil, căreia în loc de blacheuri, i s'au aplicat câteva monede de 5 bani, pentru a proteja talpa.

aflau că au existat cândva, din lecturi istorice, din cronică și din versurile poezilor veacului trecut, au devenit acum întruchipări ale eșecului militar, forme de viață umilă.

Parisul strălucirii și luminei, este azi o amintire și o nădejde de viitor.

Din ilustrațiile ce publicăm, cititorul va constata că francezii caută să se adapteze momentului istoric, deosebit de penibil pentru ei, și că acceptă perioada de azi, ca un mijloc de purificare și asceză.

Parizianul nu se mai preocupă de formele exterioare ale vieții, de aparențe, de stil. Nu mai este omul de ieri obsedat de ideea unei elegante morbidități și a unui confort moleșitor.

El trăiește aspru, privind față în față, sărăcia pe care războiul a abătut-o asupra lui.

Veți vedea de pildă, cum în lipsa blacheurilor pentru ghetă, un tătic grijuliu, aplică pe încălțăminte fiului său, niște monede de cinci bani (5 Sous). În acest gest descoperim geniul tradițional al Franței, țară manufacturieră și agrară, țară a atelierelor și a ogoarelor, din care guvernării de ieri, au vrut să facă o țară a marelui industriei.

Pentru alimentarea populației, care a renunțat la rafinamentele gastronomice ale unui Brillat Savarin, autoritățile au înființat în diferite gări cantine și restaurante populare. Acolo se servesc băuturi calde, muncitorilor ce nu se pot întoarce la ora prânzului acasă, din lipsa mijloacelor de circulație și din spirit de economie poate.

Parisul nu mai risipește. El adună. Moralmente trăiește din adunarea și mângâierea amintirilor unui trecut glorios, iar pe plan material și concret, se hrănește sobru, cu adunarea firimiturilor căzute în timpul banchetelor de odinioară.

Un tată inventiv, aplică monedele pe talpa ghetelor fiului lui. În felul acesta talpa, care se găsește greu, e apărată.

Un aspect al faimoaselor hale pariziene cu singurele mijloace de transport care-i mai stau la dispoziție: bicicletele

Curiozități

Sala de mâncare a unui hidroavion uriaș pe care l-au construit americanii pentru cursele peste Atlantic și a cărui utilizare va începe după terminarea războiului. →

↓
Intr'o mănăstire de carmelite. Călugărițele stau în genunchi și au fața acoperită chiar atunci când lucrează.

↓
In Malaesia a avut loc un concurs de frumusețe pentru copii. Iată-i pe cei mai frumoși copii aleși de juriu.

Cea mai mică locomotivă din lume construită de un ceasornicar. Așa cum o vedeți, conține toate piesele unei locomotive normale.

Un preot nippon în timpul ofierii slujbei religioase din săptămâna patimilor.

★
Aceste două exemplare canine au fost premiate, în Elveția, pentru frumusețea lor, cu 1000 franci elvețieni.

LIBIA

(Urmare din pag. 9).

Tripolis, cent u industrial textil, unul dintre cele mai frumoase așezări, cu hoteluri de primul rang și cu tot ceea ce este necesar creerii unei vieți de adevărat oraș mare.

Olivetti, așezat la o depărtare foarte mică de Tripolis, în Libia de vest, important și pitoresc centru alimentar.

PARCURI, AU IEȘIT DIN PĂMÂNT.

Interesant de relevat este faptul că, italienii coloniști, au stăruit asupra a două importante puncte de progres. Este vorba de parcuri și de șosele.

Parcurile, utile atât ca locuri de odihnă cât și la înțelegerea unei anumite estetice, au apărut ca din pământ. Foarte frumoasă este astfel promenada dela Beughapi, al doilea mare oraș libian, precum și dela Tripolis.

Libia, amorfă atâtea vreme în somnolența unei totale inactivități și a unei enorme depărtări de civilizație, se trezise o clipă din milenii istorice, la viață.

Ororile războiului au capturat-o însă din nou.

Poate prevedea cineva ce se va petrece într'un viitor mai mult sau mai puțin apropiat?

OAMENI CARE AU FOST... DOUĂ ORE IN RĂZBOI

Primii prizonieri jugoslavi luați de armatele germane. — soldați cari n'au cunoscut războiul decât timp de... două ore.

Bătrânul călugăr dela mănăstirea Căldărușani care ține, cu toată vârsta lui înaintată, să bată, întotdeauna, clopotele și toaca de înviere.

DATORITA RĂZBOIULUI S'AU FĂCUT NOVI DESCOPERIRI IN CATACOMBELE ROMEI

(Urmare din pag. 5)

fi putut fi văzută de nimeni. In anul 410, în momentul când Italia a fost invadată de Vandali și de Vizigoți, mormântul a fost ascuns de credincioși, sub o grămadă de pământ.

In anul 510 nu mai era accesibil publicului, decât printr'o cameră subterană, numită „secunda cataracta”, care la rândul ei a fost umplută cu pământ în anul 846, când s'a produs invazia sarasinilor. Când în anul 1694 s'a construit un nou altar, pământul a fost săpat și s'a descoperit crucea de aur. Papa Clement VIII a luat parte la deshumarea crucii și în prezența sa, mormântul a fost din nou închis hermetic. Se poate spune deci că până în veacul al XVII-lea, mormântul Sf. Petru se afla încă în starea lui primitivă, ca pe vremea împăratului Constantin.

CERCETAREA CUTREMURELOR DE PĂMÂNT

Și în privința cercetării cauzelor și efectelor cutremurilor de pământ s'au făcut în ultimul timp progrese însemnate, așa că va veni desigur și ziua când acestea nu ne vor mai surprinde, producând panică. S'a constatat că întotdeauna au loc mici cutremure de pământ. Numai că cele mari, cu urmări catastrofale sunt, din fericire, rare. În privința aceasta, profesorul Mainka din Silezia Superioară a constatat deasemenea că există anumite legături între cutremurele de pământ și evenimentele din cosmos. Savantul german cercetează actualmente cauzele geologice ale cutremurilor de pământ din regiunea minelor. În același timp s'a instalat un observatoriu pe suprafața pământului, cu ajutorul căruia se înregistrează variațiunile câmpului magnetic pământesc. Se știe că activitatea petelor solare, care are o perioadă de 11 ani, are o mare influență asupra câmpului magnetic pământesc. Din diferitele observații și constatări, rezultă că deseale cutremure de pământ oglindesc în chip precis ritmul perioadei petelor solare.

COMBATAREA PRAFULUI IN ÎNTRINDERILE GERMANE

În cele mai multe întreprinderi industriale, sănătatea muncitorilor este periclitată din cauza prafului, care provoacă mai ales boli de plămâni. Îndeosebi de periculos este praful mineralelor, al anurilor produse industriale, al explozivelor, etc. Pentru cercetarea amănunțită a acestor prafuri și în vederea creării unor instalații speciale pentru evitarea inconvenientelor în întreprinderi, a fost creat, acum 7 ani, un oficiu special pentru combaterea prafului. Cercetările întreprinse au dat rezultate însemnate. Multe întreprinderi au fost prevăzute cu instalațiile cele mai moderne, iar una din datorită principale ale acestui oficiu este controlarea regulată a aparatelor și a măștilor anti-praf.

Știți că pielea D-vo are nevoie de respirație?

Există o mulțime de preparate pentru înfrumusețare, care produc iluzia frumuseții, dar care au darul de a astupa porii distrugând cu atât mai repede tenul și tot farmecul său.

Numai un ten bine curățat poate fi frumos.

Încearcă o dată D-vo singură: puneți câteva picături de Scherk Gesichtswasser pe un tampon de vată și ștergeți-vă ușor pe față. Printr'o sensibilă invioare a pielii veți observa cât de profund pătrunde Scherk Gesichtswasser în pori. Dovada eficacității: tamponul de vată se înegrește complet. Scherk Gesichtswasser purifică astfel pielea temeinic, disolvând orice murdărie și puncte de grăsime. Scherk Gesichts-

wasser înfrumusețează pielea D-vo acționând în profunzimea epidermei și dând pielii un aspect fin și catifelat. Porii sunt degajați, pielea D-vo poate respira din nou. Ea capătă o înfățișare mai fragedă și mai sănătoasă, prelungindu-vă tinerețea. În afară de aceasta, Scherk Gesichtswasser acoperă pielea cu un strat fin și subțire de protecție, care servește în același timp ca bază ideală pentru pudră. Scherk Gesichtswasser produce astfel un efect dublu, realizându-vă și o economie.

Scherk Gesichtswasser

Scherk Gesichtswasser înseamnă în românește Loțiune pentru față Scherk

Mătase de cusut Güttermann

RESISTENT • ELASTIC

Nu o purgație anormală

ci efectul unui laxativ care să-și facă acțiunea lent, dar sigur. În felul acesta evitați durerile colitice sau diareea. „Leo-Pills” înfrunște condițiunile unui laxativ ideal, deoarece efectul acestor pilule nu este violent și rămâne constant. Chiar și în cazurile de constipație cronică „Leo-Pills” aduce scaun regulat. E un produs din materii pur vegetale.

In cutii de 20 și 60 pilule

Leo-Pills Laxativ

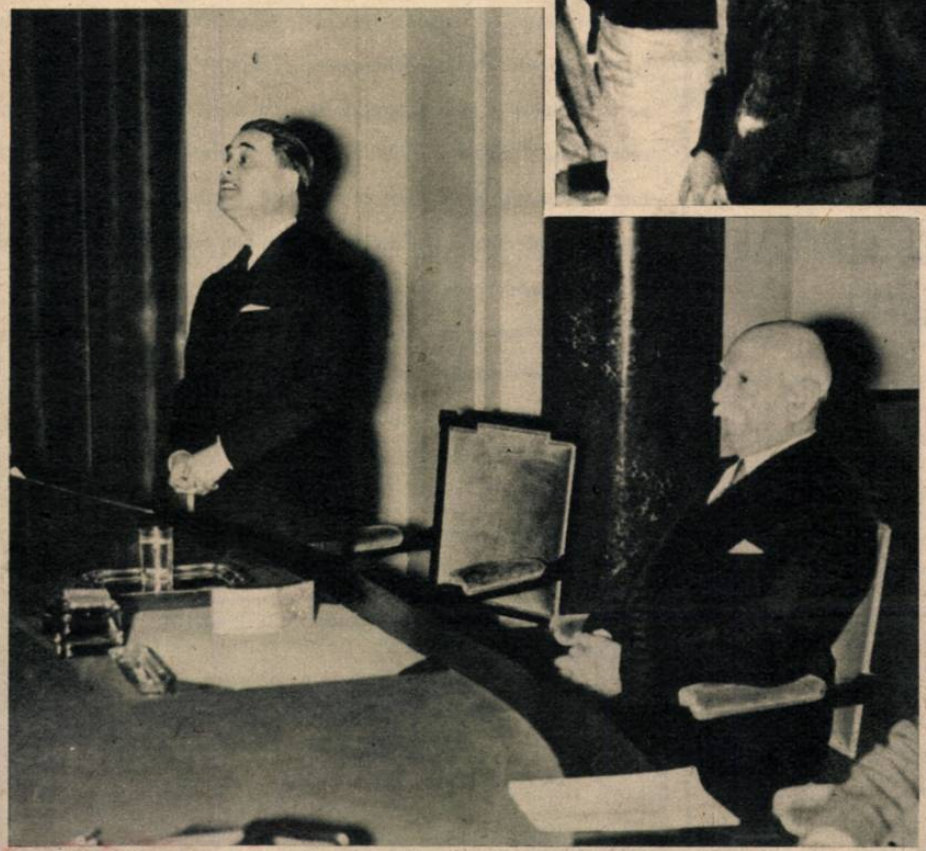
D. PROFESOR STRAT DESPRE PROBLEMA ELITELOR SOCIALE

Academia de științe morale și politice și-a inaugurat ciclul sesiunii de primăvară cu conferința d-lui profesor George Strat, de la Facultatea de Drept din București, care a vorbit despre „Problema elitelor sociale”. În clișeu, d. prof. Strat rostindu-și conferința, iar alături d. prof. G. G. Mironescu, care a prezidat ședința Academiei. ↓

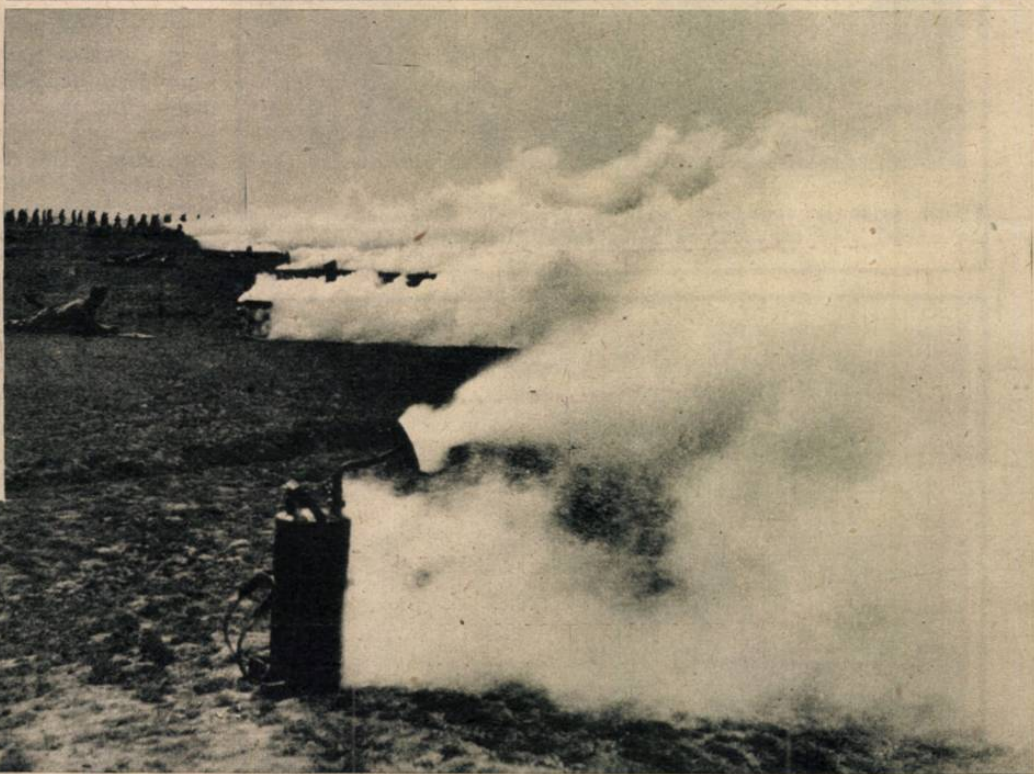

D-na Maria General Antonescu în mijlocul populației sărace din cartierul Ferentari, de a cărei soartă s'a interesat îndeaproape.

Exerciții făcute, la centrul de instrucție (A. C. G.), cu noulle aparate generatoare de fum. ↓

D. dr. Theo Ellgring, primarul orașului Strassburg, semnând în cartea de aur a Primăriei Municipiului București, cu prilejul vizitei sale, în Capitală. ↓

M. S. Regina Elena vizitând, însoțită de d-nii dr. Costinescu și Mitileneu, Azilul de Bătrâni Regina Elisabeta din Capitală.

ANUL XV No. 744

29 APRILIE 1941

32 PAGINI 12 LEI

Cu prilejul excursiei făcută prin țară, soldații germani din aviație au ținut să participe la distracțiile noastre populare, jucând hora națională și dându-se în scrânciob alături de locuitorii satelor de pe malul Argeșului.

In acest număr:

EGIPTUL ȘI SUEZUL
SUB PRISMA ACTUALITĂȚII

★

CINE VA DECIDE
SOARTA CONTINENTULUI
AFRICAN

★

CUM TRĂEȘTE
ȘI CÂT CÂȘTIGĂ
„UMBRA LUI ALAH”

★

DE VORBĂ CU ASUL
TORP LORILOR AERIENI

★

PANTOFII
VREMURILOR NOASTRE

★

SACHA GUITRY
DON JUANUL SECOLULUI XX

★

ȘERPII VENINOȘI
ÎN AJUTORUL OMENIRII

★

Actualități interne, externe.
Curiozități.

NU
sunteti
curiosi

Sus: Petița Silvia Zuerul, de 7 ani, a acompaniat cu mult succes acest concert simfonic într-o mare sală berlineză.

Dreapta: Așa cum au copiii noștri pomul de Crăciun, au micuții japonezi... pomul de Paști, care se prezintă în acest chip original.

Într-o regiune bogată în producție de cartofi din Germania, a fost ridicat de către cultivatori, acest monument al... cartofilor.

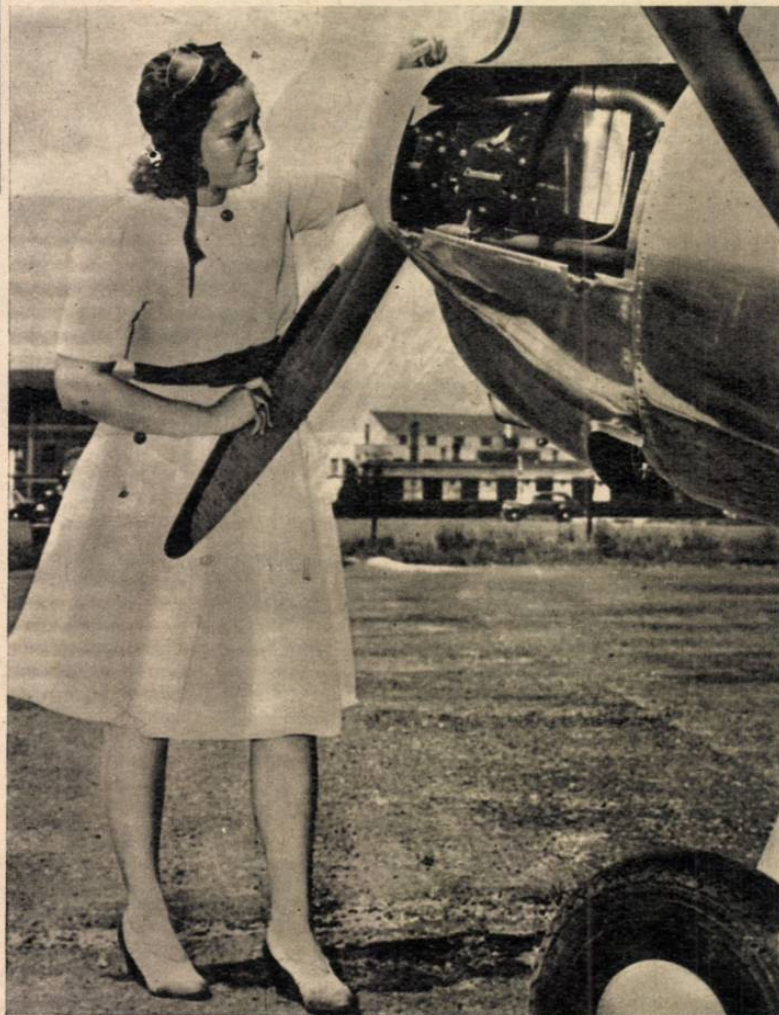
Ceeace vedeți în acest clișeu nu e altceva decât o încercare la un match de rugby pe un teren francez. Și totuși, acest sport este foarte... apreciat.

O orchestră compusă din 9 virtuozese ale acordeonului, reputează acum mari succese cu concertele ei, pe scenele și în locurile germane. Succesul e cu atât mai mare cu cât fiecare dintre orchestrante este și o admirabilă diseuză.

Regele Gustav al Suediei își continuă viața lui obicinuită. Îl vedem în acest clișeu participând la o vânătoare de iepuri în pădurile atât de bogate în vânat ale Suediei.

O aviatoare americană care a reușit să se îmbogățească, punându-se împreună cu avionul său la dispoziția firmelor dornice de a avea o reclamă... pe cer.

Palatul „Rez et Teen” din Alexandria una dintre cele mai monumentale construcții de pe coasta de nord a Africii

EGIPTUL și Canalul de Suez

PE măsură ce se lichidează frontul balcanic, atenția lumii întregi se îndreaptă spre alte zone, unde se va da lupta decisivă pentru victoria finală.

Anglia a pierdut ultimele baze terestre în Europa, și trupele aliate neprotejate de baraje naturale, urmărite în Câmpia Tesuției, au fost nevoite să reediteze tragedia dela Dunkerque.

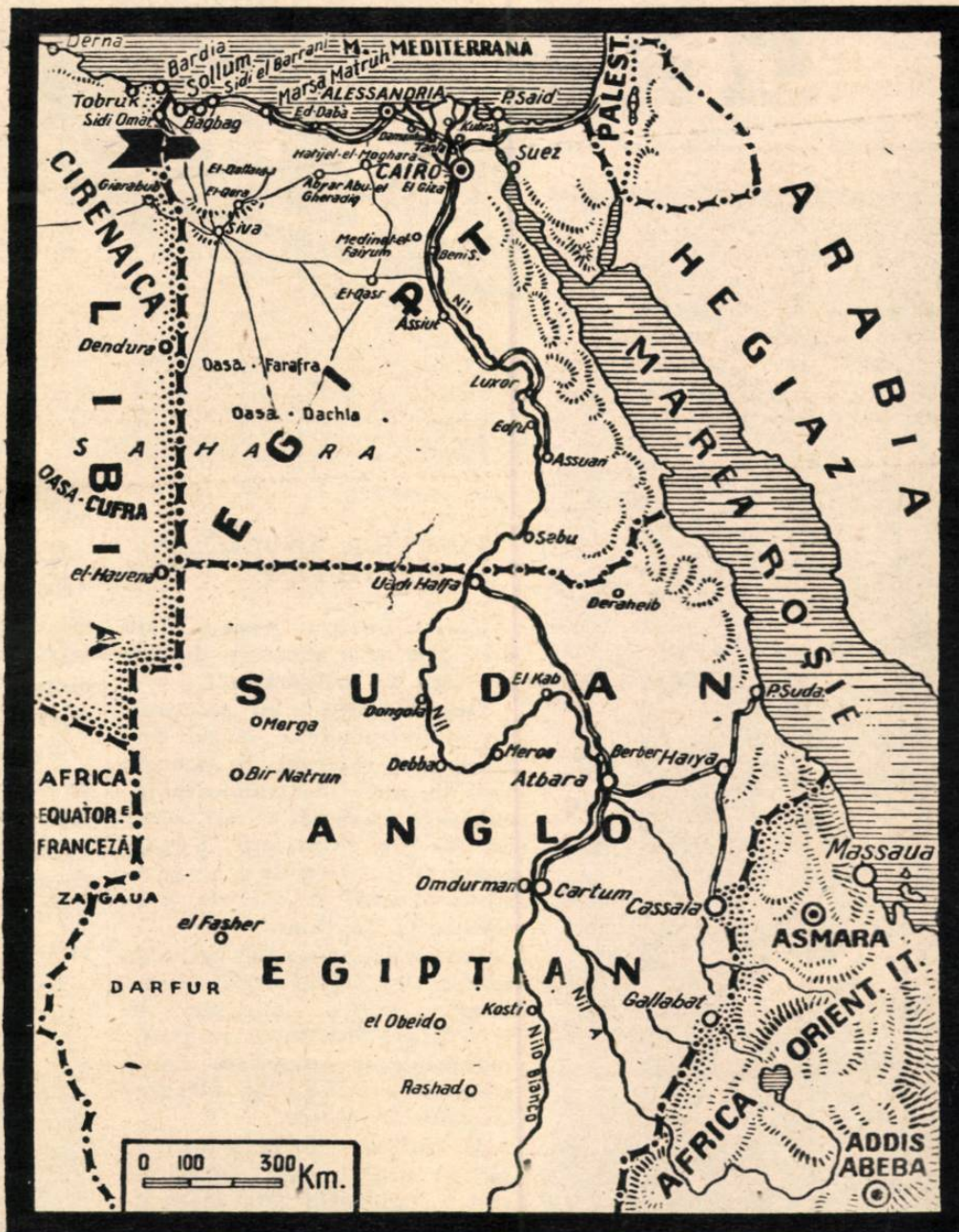
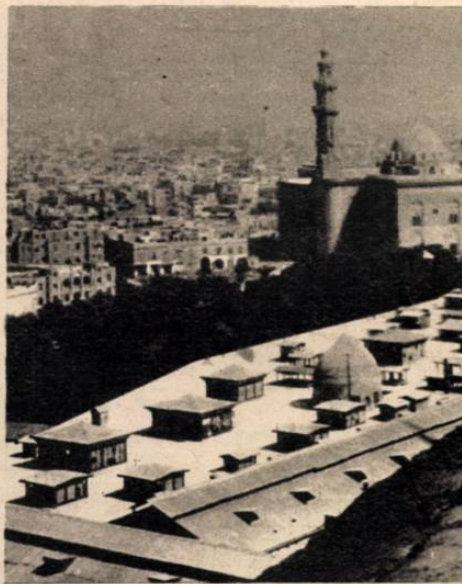
Ofensiva germano-italiană în Cirenaica, anunță de pe acum, care va fi viitorul teatru de război, din zilele apropiate.

Prin reocuparea coastei nord-africane, armatele germano-italiene au atins Egiptul și amenință grav Canalul de Suez.

Trebuie să spunem că cheia de boltă a politicii imperiale a Mării Britanii, este Canalul de Suez, care deschide Călea Indiilor și care în ultima vreme, constituia calea de scurgere a ajutoarelor Americane, destinate să prelungească rezistența Angliei.

Egiptul prin poziția lui dominantă în Mediterana Orientală și prin faptul că pe teritoriul lui se face legătura între Mediterană și Marea Roșie, va confisca într-un viitor foarte apropiat, întregul efort militar de care sunt capabili beligeranții,

O vedere generală a orașului Cairo, cu moscheea principală a Capitalei egiptene.

S'a spus și cu drept cuvânt, că în timp ce Anglia insulară e creșterul imperiului mondial britanic, în Egipt, bate inima imensului organism politic, care e Marea Britanie.

Pentru Egipt și deci pentru Suez se va da lupte teribile. Dacă Suezul va fi vulnerat și dacă Egiptul va fi ocupat, atunci bogăția și resursele economice necesare continuării războiului, nu vor mai njuge la destinație, și sângele Mării Britanii se va fi scurs zădarnic.

După ocuparea de către britanici a coastei Mării Roșii, Canalul de Suez urmează să devină, calea de transport a ajutoarelor americane. Dată fiind importanța excepțională a Egiptului, englezi au fortificat acest teritoriu și și-au consolidat un sistem de apărare sprijinit pe bazele aeriene dela Mossa-Matruh, nu departe de capitala Egiptului, și pe baza navală dela Alexandria.

Așa dar Anglia, după însăși afirmația premierului britanic, va avea să facă față unui atac concomitent, în Atlantic și în Mediterana Orientală.

Intre timp spada germană devine din ce în ce mai agresivă.

Palatul Regal din Cairo, cu prilejul solemnității primirii unui înalt demnitar britanic

DESPRE CANALUL DE SUEZ

Să spunem câte ceva despre Canalul de Suez.

El a fost conceput de Napoleon Bonaparte și realizat de Ferdinand de Lessepo.

Concesiunea Canalului expiră în anul 1968. Pentru a preveni orice surprize neplăcute, oamenii de stat britanici s'au gândit la construirea unui nou canal care să lege Mediterana cu Marea Roșie, prin Palestina, pornind din portul Haiffa pentru a atinge golful Akaba.

Acest plan n'a putut fi realizat din cauza izbucnirii războiului.

Existența acestui proiect dovedește incertitudinea Mării Britanii, în privința viitoarei evo-

Egiptul nu se află în război nici cu Germania și nici cu Italia, și totuși, el este baza engleză de război și o poziție menită să ușureze rezistența Angliei pe frontul african.

CONCLUZII FIREȘTI

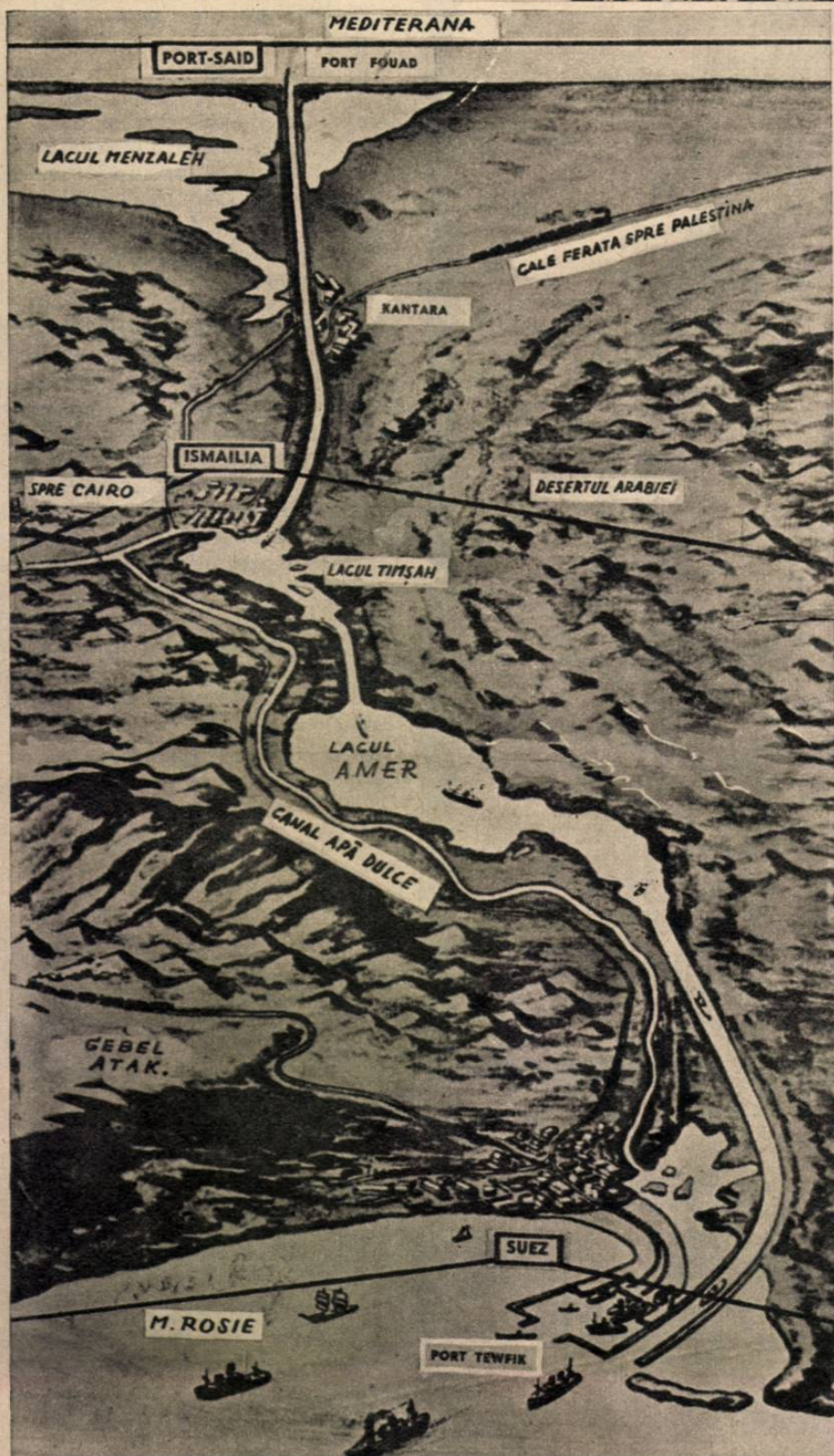
Nu suntem profeți, dar este sigur că Egiptul va fi pus să-și clarifice Situația, și aceasta în zilele cele mai apropiate.

Războiul își va muta uneltele pe malul african al Mediteranei. Se pune întrebarea: va mai putea — în asemenea condiții — Canalul de Suez să-și îndeplinească rolul de cale de circulație și de legătură între trupele britanice din Africa și restul lumii? Stăpânite de aviația germano-italiană, vasele

„Parada dromaderilor”, — așa se numește acest convoi de soldați egipteni care au misiunea de a apăra Sudanul.

Două automobile de transport pentru mărfuri și persoane, așa numite „transahariene”, se întâlnesc în ținutul nisipos al Egiptului; unul vine din Niger, celălalt de pe litoralul Mediteranei

luții politice a Egiptului.

POLITICA ANGLIEI ÎN EGIPT

Care e poziția Angliei față de Egipt și a acestuia din urmă față de beligeranți?

Deși Egiptul e un stat unitar și independent, Marea Britanie și-a rezervat în această țară drepturi foarte importante: supraveghează căile de comunicație din interiorul Țării, apără teritoriul ei de orice agresiune externă și asigură paza Canalului de Suez.

Partidul naționalist egiptean fondat de Zaglul Pașa, luptă să-și asigure preponderența în stat. El are următorul program: independență completă, fără amestec englez și plecarea trupelor britanice.

În pofida votului negativ al parlamentului — căci forma de stat a Egiptului este aceea de regat, guvernat printr'un sistem parlamentar — democratic — regele Faruk cultivă prietenia cu Anglia.

În anul 1934, capul statului a dizolvat parlamentul și a preluat puterea executivă și legislativă pe care o exercită prin intermediul și responsabilitatea miniștrilor săi.

„Aici începe Marea Roșie”, — aceasta este semnificația geamândurei pe care o vedem în acest clișeu și care se află la capătul Sudic al canalului de Suez.

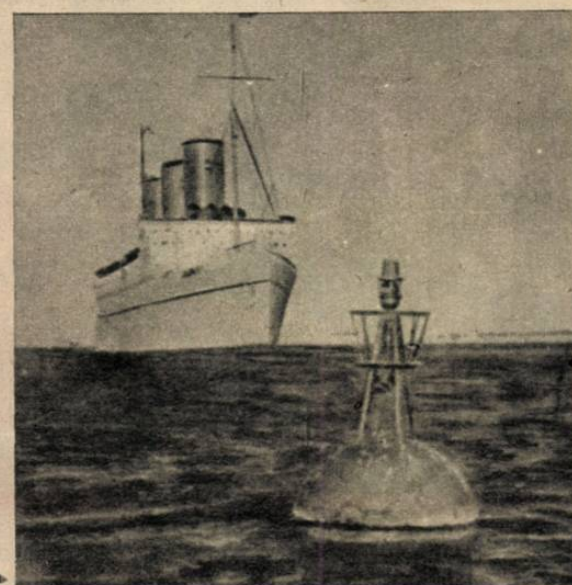
ce vor transporta ajutoarele americane, vor mai sosi la destinație?

Trebuie să spunem că lungimea Canalului dela Port Said până în rada Suezului, este de 172 de kilometri, și că datorită fragilității litoralului nisipos, vasele n'au voie să circule decât cu viteza de 15 km. pe oră, pentru a nu degrada țărmurile.

Pe altă parte, în afară de cele trei lacuri ce se află pe linia Canalului — Marele lac Amar, lacul Timsah și Menzaleh — acest cordon de legătură între cele două mări, fiind foarte îngust, este și foarte vulnerabil.

Două-trei vase scufundate, pot întrerupe pentru mai mult timp circulația pe canal.

Cetitorul va putea trage singur consecințele, din această sumară înfățișare a situației din Egipt.

250.000

de serpi veninoși

IN FIECARE AN S'AU
SALVAT CINCIZECI
DE MII DE PERSOANE.
— ȘERPI IN COLETE
POȘTALE. — LUCRUL
PERICULOS AL DOC-
TORULUI VITAL
BRAZIL.

INSTITUTUL brazilian pentru studiul
veninului de șarpe, va „trata” luna
aceasta pe cel de al 250.000-lea șarpe
veninos.

Pe o colină aproape de Sao Paulo, ca-
pitala statului brazilian Rio do Sul, se
găsește Institutul pentru studiul veninului
de șarpe, al cărui director este doc-
torul Vital Brazil. Acolo, trimite fermi-
erii brazilieni șerpi veninoși pe cari-i
prind, dând astfel posibilitatea doctoru-
lui și asistenților săi să dispună de can-
tități mari de venin și să prepare seruri
antitoxice.

Nu trebuie să se creadă, că e așa de
grea prinderea șerpilor. Orice baston, la
capătul căruia s'a fixat în formă de drep-
tunghiu un fir solid de fier, poate să
ajungă. Cu această sârmă se ridică șear-
pele, în așa fel, încât capul și coada să
atârne în jos. În această poziție șearpele
nu poate ataca. O altă armă mai este un
fel de lasso, pe care Institutul o dă
gratuit.

Este vorba de un instrument, care sea-
măna cu un biciu și care în locul sfirii
are o curea fină ce trece printr'un ochiu.
Se lasă șarpele să intre în lațul curelei
și se strânge solid îndărătul capului.

Apoi se pune reptila, așa cum se află,
într'o ladă, deasemenea dată de Institut.
Se duce coletul la cea mai apropiată poștă,
care-l transportă gratuit. Ca plată, se pri-
mește pentru fiecare șarpe câte o doză de
ser. Pentru șase șerpi se primește în plus
și o seringă, necesară injectiilor cu ser.

IN AJUTORUL OMENIRII

E NEVOE MAI ALES DE ȘERPI CU CLOPOTEI.

Actualmente, Institutul se află în relații constante
cu mii de fermieri. În fiecare an se primește, apro-
ximativ, 10.000 de șerpi și acum se poate sărbători
jubileul celor 250.000 de șerpi primiți. Jumătate din
aceștia sunt șerpi cu clopoței. Este o specie foarte
periculoasă, căci veninul ei este de cinci ori mai
vătămător decât al oricărui alt șarpe.

Când un transport de reptile sosește la
Institutul doctorului Brazil, se ia imediat
veninul șerpilor. Șearpele se țin din nou
cu ajutorul lasso-ului. Acum trebuie să se
evite ca reptila, fie din furie fie din frică,
să nu muște un obiect oarecare și să-și piar-
dă astfel veninul. Pentru aceasta i se dă ca
să muște o cupă cu marginile înalte desin-
fectată în prealabil. Lichidul care curge în
cupă este incolor, mai des însă lăptos sau
gălbui. Eliminarea veninului este activată
prin presiunea făcută asupra celor două
glande cu venin, șarpele este „muls”.

După ce ultima picătură din periculosul
lichid este adunată, se pune șarpele într'-
unul din numeroasele bazinuri, unde mișună
sute de șerpi cei mai diverși, triați după
specie și mărime.

Acum, nu li se dă să mănânce timp de
câteva săptămâni. Asta nu înseamnă că se
maltratează animalele, fiindcă șerpii pot
posti câteva luni, fără ca să suferă. La două
sau la patru săptămâni li se scoate veninul
pe vare-l secretă între timp.

5 LITRI DE SANGE LUĂȚI DIN CAROTIDA.

Veninul trebuie tratat imediat. Mai întâiu,
il usucă într'un cuptor de incubație la tem-
peratura de 37 de grade. Se formează cris-
tale mici, care pot deveni din nou lichide
într'o soluție slabă de sare obișnuită. Sub
această formă, lichidul — mai întâiu, în can-
tități mici de fracțiuni de miligram — este
introdus prin sgărieturi sub pielea cailor și
a cătărilor. În felul acesta animalele sunt
în afără de orice pericol. Puțin câte puțin,
din 3 în 4 zile se mărește doza, în așa fel,
că după un an, animalele suportă o doză de
sute de ori mai puternică, decât una în stare
să ucidă un animal neimunizat.

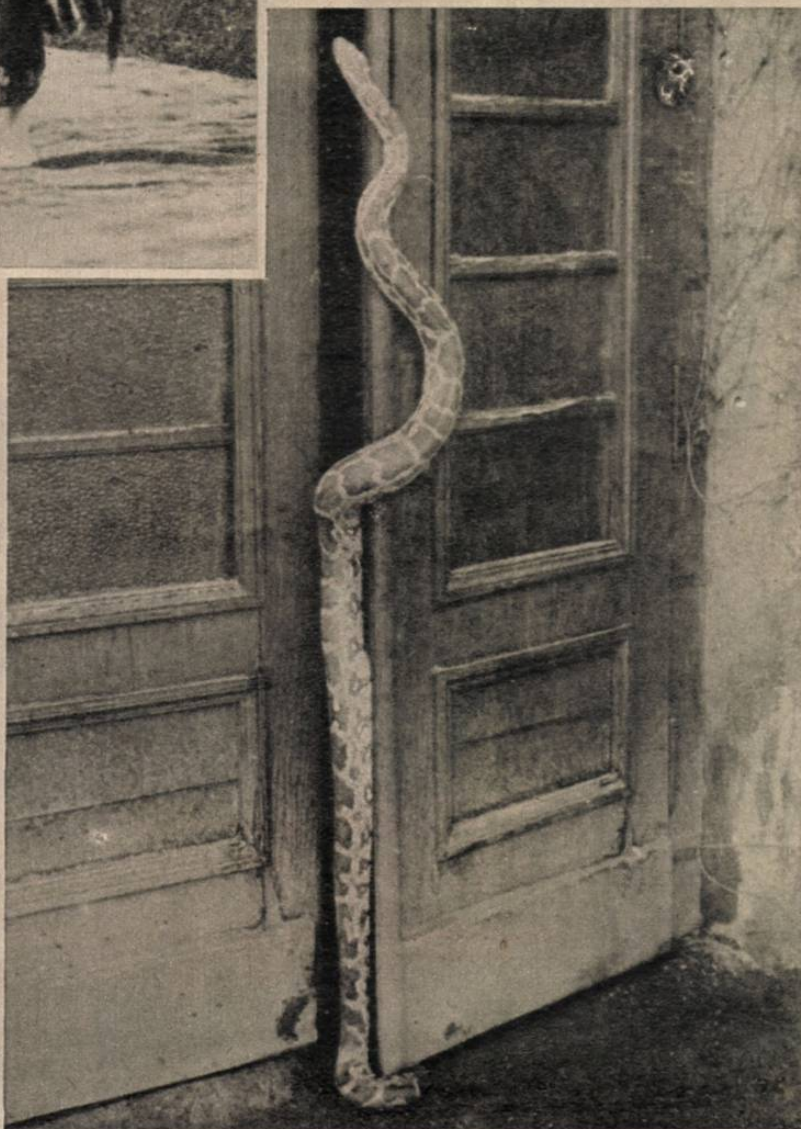
Sângele acestor animale dă o antitoxină
contra veninului de șarpe, care se numește
ser sanguin. După un an și după mai multe
examene se deschide carotida animalului
și i-se ia 5 până la 6 litri de sange, care se
coagulează imediat; din acest produs se
scoate serul, care este expedit fermierilor.

VIETI OMENEȘTI SALVATE CA PRIN MINUNE.

Otrăvurile feluritelor specii de șerpi ne-
cesită prepararea diferitelor contraotrăvuri,
care natural pot fi injectate în sange cu
succes în combaterea unei mușcături de
șarpe.

Astfel: împotriva mușcăturii de șarpe cu
clopoței se întrebuițează serul *antierola-
ticum*; contra mușcăturii șerpilor cu ochelari
se întrebuițează serul *antielapinum*.

Când cineva e mușcat și nu știe de ce fel
de șarpe, Institutul prepară un ser cu efect
(Continuare în pag. 15)

Sacha Guitry

Sacha Guitry este actorul cel mai celebru al Franței și o premieră nu mai are pentru el nimic emoționant.

Dar o primă nevăastă atunci când ai avut patru — e, să ne dați voie, nu totul altceva. (Un bărbat care a născut patru femei nu se mai speală de nimic, nici chiar de o mamă joacă. Dar Sacha se află acum în ceea ce francezii numesc un „gachis affreux” — adică o ananghie teribilă.

Prima sa soție a fost Charlotte Lysses dar e atâtea vreme de când a divorțat de ea încât aproape că uitase cum arăta. În acest timp Charlotte își vedea iubitul trecând din dragoste în dragoste ca fluturile din floare în floare, fără un cuvânt, fără un gest de protest, cu încredințarea că va suna și ceasul ei.

În ziua când armata germană ocupă Parisul se căută un actor sau actriță cu renume pentru a-i ține un mic discurs de bun venit. Dar se constată că toate celebritățile scenei fugiseră — toate cu excepția uneia, și aceasta era Charlotte Lysses. Charlotte nu mai jucase de multă vreme însă mai erau încă destui aceia cari își aminteau de ea.

Charlotte finu la postul de radio un discurs adresat soldaților germani:

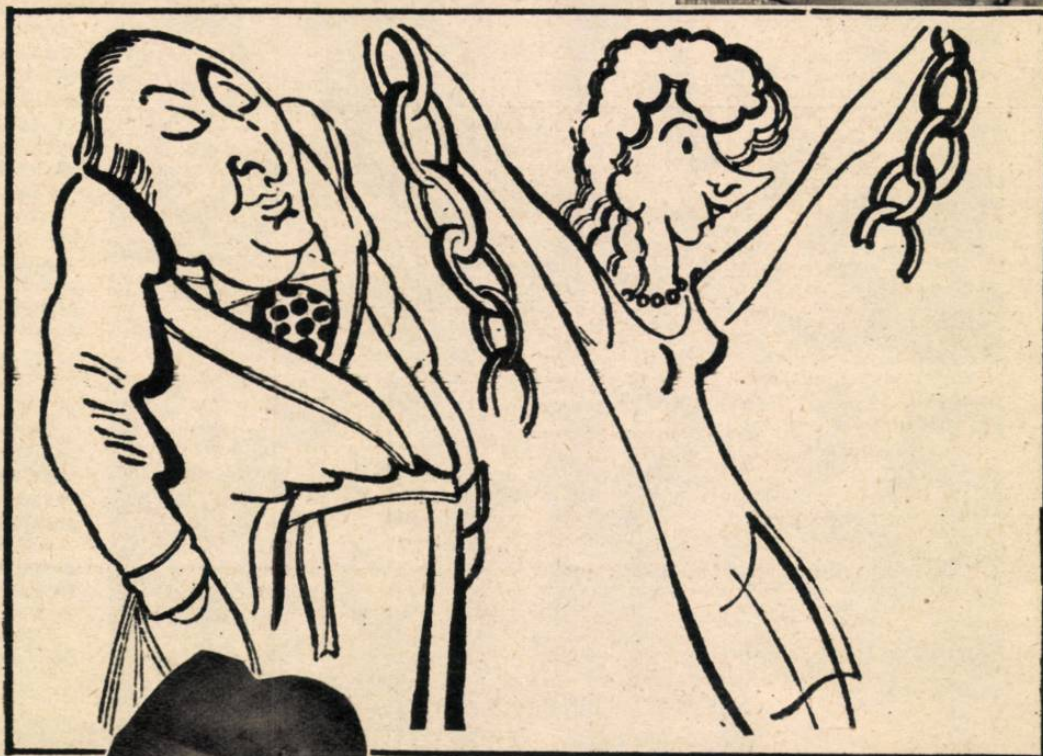
„Salut în dvs. cavalierismul și civilizația. Când mă gândesc la războaiele pe care bombardamentele le fac în alte țări și orașe și când cu surpriză și încântare văd grațioasa siluetă a Tuileriilor neatinsă, fără să vreau, buzele mele șoptesc: „Vă mulțumesc”.

Drept recompensă pentru aceste frumoase cuvinte, Germanii o făcură „Gauleiter” al teatrelor pariziene.

Sacha Guitry alături de soția lui Genevieve de Saint Jean.

ȘI CELE TREI SOȚII ALE LUI

UN DON JUAN AL PARISULUI

Desfăcerea căsătoriei cu Yvonne Pristemp văzută de caricaturistul francez Roepf.

Charlotte, de atâtea vreme părăsită de omul pe care-l iubea, era acum mândră și radioasă. Acum avea ocazia să-și plătească polițele și d-ru Dietrich, șeful Propagandei Naziste îi dăduse „carte blanche”. Putea face acum tot ce voia. A ei era răzburarea!

Sacha Guitry, care părăsise Parisul odată cu exodul general, se pomeni cu următoarea scrisoare:

„Dragă prietene, Germanii m'au autorizat mai mult sau mai puțin să conduc teatrul parizian. În amintirea a ceea ce a fost cândva între noi, te sfătuiesc să te întorci cât mai curând cu putință la Paris. Dacă n'o vei face acum, nu ți se va mai permite niciodată să te mai întorci și ți se vor confisca toate proprietățile. Deoarece nu posed adresele celorlalte foste soții ale domniei-tale, te-aș ruga să le informezi că și pe ele le așteaptă aceleași sancțiuni, dacă nu revin la Paris în cel mai scurt răstimp posibil.

De te întorci la vreme voiu putea aranja în câteva zile cele necesare pentru imediată redeschidere a teatrului tău”.

Sacha Guitry citi cu bucurie această misivă și apoi zise managerului: „Fii dragut și comunică persoanei care te-a trimis că-i voiu urma sfatul și că în curând ne vom vedea”.

Apoi o chemă pe Genevieve, actuala sa soție.

„Draga mea, zise el, ne întoarcem la Paris unde vom fi în perfectă siguranță grație protecției unei vechi și scumpe prietene. Spune-i te rog lui Dufresny (secretarul) să înceapă de pe acum cu facerea bagajelor”.

Întrevederea celor doi foști soți avea loc la câteva zile după aceea.

Sacha alături de noua aleasă a inimii lui, d-ra de Sereville.

Sacha n'o mai văzuse pe Charlotte Lysses din ziua când divorțase de ea. Întâlnirea aceasta nu-l tulbură cătuși de puțin. Se simțea cât se poate de „la largul său” dar ea în schimb, părea foarte emoționată. „Ce mai faci, Charlotte?” zise Sacha.

„Mulțumesc, bine. Ia loc, te rog. „Ai dorit să mă vezi — ceea ce e foarte măgulitor la vârsta mea. Iată-mă”.

„Văd că te ții de glume, Sacha dragă, numai că acum situațiile s'au inversat.

„Tu faci distribuția?” „Exact. Și acum ascută-mă cu luare aminte.

„Ascult”, zise el. „Își apropie scaunul de al lui, și Sacha observă că femeia tremura.

„Ți-e frig? Azi avem o vreme foarte frumoasă. Sau poate că prezența mea te emoționează?” întrebă el zâmbind.

„Nu mi-e frig și nu sunt deloc emoționată. Dar tremur de bucurie. De douăzeci de ani aștept această clipă — să te am în puterea mea pe tine și pe acele femei cari mi te-au luat. De douăzeci de ani aștept „să mă răzbun pe tine, „Barbă Albastră” și pe cele trei soții ale tale. Iar acum mi-a venit însăfășit și mie apa la moară.

„Și la ce torturi urmează să fii condamnat?”

„La cea mai teribilă corvoadă ce se poate închipui. Mă vei vizita zilnic, vei fi atent cu mine ca în primii ani ai căsniciei noastre. Și mă vei scoate în lume. Vreau să fii văzută pretutindeni la brațul tău”.

„Draga mea, accept propunerea. Trebuie să fie trist să vezi femeia pe care ai iubit-o, îmbătrânind. Dar astăzi eu te văd întinerind”.

„Nu uita Sacha că destinul tău stă în mâinile mele. Du-te și redeschide-ți teatrul. Vei juca însă fără nevestele tale și vei pune în repetiție o piesă decentă, potrivită actualilor împrejurări”.

(Continuare în pag. 15-a)

INTĂLNIRE CU ASUL TORPILORILOR AERIE NI

— PRIMA AVENTURĂ A COMANDANTU- LUI MARAZIO — — ATACUL CRUCIȘĂ- TORULUI „KENT”, IN PLINĂ ZI. —

NUMAI nervi, când vorbește. Nu-și poate afla locul; doi ochi mari albaștri, luminoși, ce scrutează necontenit tot ce li se înfățișează și un surâs sincer care-i oglindește sufletul. Astfel e locotenentul Giovanni Marazio din Vicenza, asul escadrilelor de avioane torpiloare, pe care am ținut să-l cunosc zilele acestea, ca să-mi povestească pentru cititorii noștri aventurile sale cu adevărat extraordinare de torpilor aerian. El a fost decorat de mai multe ori și citat în Buletinul Cartierului General al Forțelor Armate.

Comandantul Marazio a ținut să accentueze de la început că torpiloarele aeriene au realizat o fuziune perfectă între aviație și marină, în efortul comun de a bate pe mare inamicul deprins cu războiul.

GABRIELE D'ANNUNZIO, PRECURSORUL TORPILEI AVIATICE

Astăzi nu se mai îndoește nimeni că în războiul maritim fuziunea aceasta înseamnă triumful torpilei! Și pentru că mi se oferă prilejul, cred nimerit să amintesc primatul pe care și-l revendică Italia în acest domeniu.

Intr'adevăr, ideea întrebuintării torpilelor pe avioane datează din 1917, fiind sugerată de Gabriele d'Annunzio, după faimosul sbor în masă spre Pol. S'au făcut încercări și a fost chiar utilizat un aparat în acest scop; apoi evenimente de alt ordin au ratat inițiativa.

Indată după război ideea a fost reluată cu studii și încercări noi, luând ființă astfel la Spezia prima școală, S 55.

Din această școală a ieșit asul Marzio care din 24 acțiuni de război a expediat până în prezent la țintă unsprezece torpile!

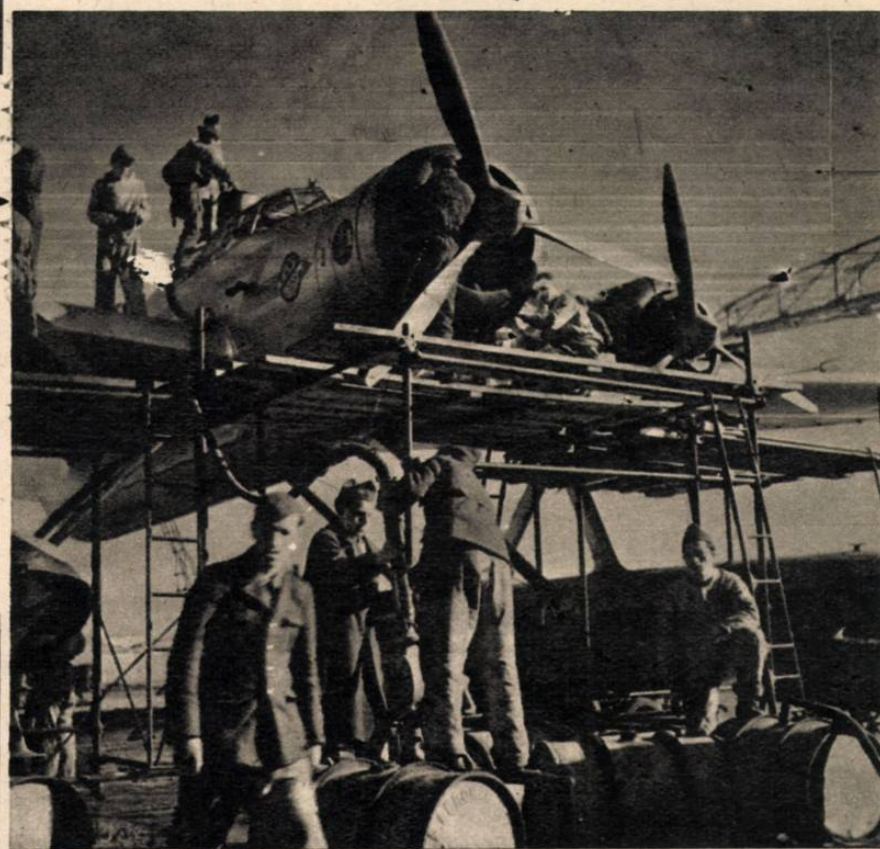
ATACUL ASUPRA VASELOR DIN PORTUL ALEXANDRIA

„Erau orele zece, în ziua de 14 August, când s'a adăugat pentru prima oară escadrila torpiloarelor aeriene, întemeiate și comandată de maiorul De Qual, un om al cărui

Un pilot specializat în torpilări aeriene primește ultimele instrucțiuni înainte de decolare.

Revizuirea motoarelor, după zborurile de grea încercare, la o bază aviatcă Italiană.

curaj e cunoscut prin miile de dovezi date în Spania, comandând vestita *Cucaracha*. Era în fierbere pregătirile pentru atacul vaselor în lucru din portul Alexandria, atac la care am ținut să iau parte. Cercetai planurile pentru recunoașterea poziției vaselor, dar mă gândii că m'aș simți mai liniștit dacă aș vedea cu proprii mei ochi, întru cât succesul atârna de preciziunea lansării mele, pentru „imitație”. Mă urcai în primul avion gata de plecare și pornii.

Încărcarea bombelor într'un avion gata de plecare spre obiectivele propuse.

Ajuns în cerul multiplelor baze inamice, îmi luai schițele trebuincioase și ne întorsesem. Noaptea am decolat câte cinci, ținând spre Alexandria, în formație cât se poate de strânsă. Patrula magnifică, piloții noștri sburau la nu mai mult de doi metri unul de altul, călăuzindu-se numai după scânteile descărcării motoarelor.

Când ajungem deasupra obiectivului, bezna de sub noi ia foc deodată. Milioane de dungi luminoase brăzdu cerul, dând impresia unui imens foc de artificii. O sută de ochi se aprinseseră în același timp, răscolind cu fâșiile lor de lumină cerul, încercând să ne descopere.

Pluteam la înălțime mică. Eram în genunchi, între cei doi piloți, cu ochii la colimator și cu mâna pe pârghia de comandă a torpilei. Din prima mea experiență războinică, acestea au fost pentru mine clipele cele mai emoționante.

Pe baza schițelor făcute în timpul zilei arătai piloților apropierea, sburând deasupra vaselor mari, pe care fulgerele exploziilor le conturau lămurit în fundul portului. Apoi trăsei pârghia și auzind depărtarea torpilei, pilotul viră repede, în vreme ce camarazii ce veneau înapoia noastră executară lansarea la aceeași țintă. Reluam cu toată viteza înălțime, descărându-ne din focul de baraj care, între timp, își sporise enorm intensitatea.

(Continuare în pag. 15-a.)

Colo

SOARTA CONTINENTULUI VA FI DE C

GERMANII au fost adeseori numiți „poporul fără spațiu”. Dela venirea la putere a național-socialismului s'a reactualizat această problemă a spațiului, adâncindu-i-se sensul prin noțiunea spațiului vital. Aci intră și problema coloniilor, care a format adeseori, înainte de izbucnirea războiului actual, obiectul multor discuții asupra dreptului Germaniei de a poseda colonii, etc. Intre timp a izbucnit conflictul, pe continentul european s'a dat decizia, iar luptele continuă în Africa. Paralel cu acțiunile de războiu, se făurește noua ordine în lume, se discută asupra diferitelor mari spații, vorbindu-se mult și de Africa, de raporturile ei cu Europa, de posibilitatea unei legături strânse între economiile acestor două continente. Interesează desigur aci unele date asupra acestui continent african, asupra coloniilor statelor europene în Africa, asupra fostelor colonii germane.

Chiar după înconjurarea Africii de către

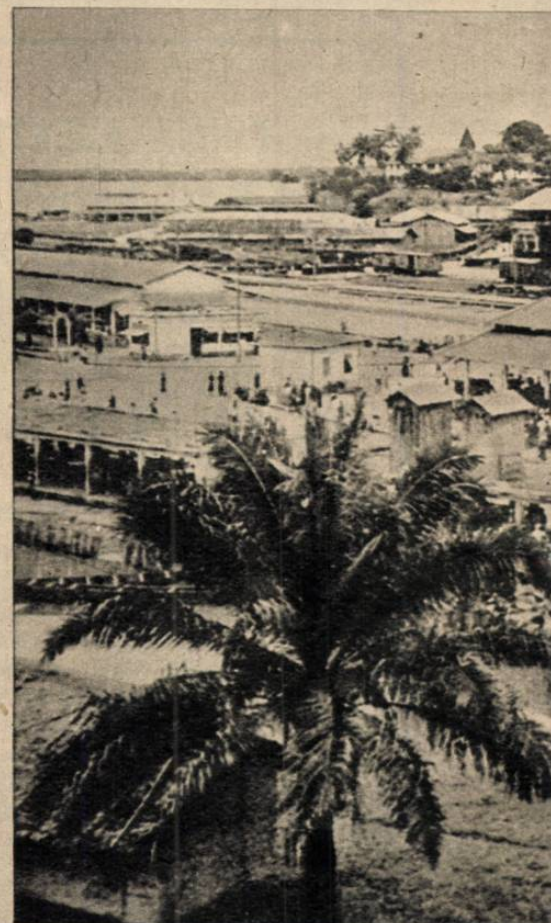
Aspectul unui port comercial din nordul Africei, din timpurile în care nu se așteptau alarme aeriene.

O vedere din orașul Nairobi, fostă colonie germană în Africa de Est, până la războiul mondial.

Case în orașul Daresalam, construite de coloniștii germani. Daresalam se află deasemenea în partea de Est a continentului negru.

Diaz și Vasco de Gama în secolul al XV-lea, drumul spre Indii, spre comorile Orientului se făcea tot pe uscat; mai târziu noul continent începu să intereseze mai mult, așa că Africa era într'adevăr ocolită, rămânând până în secolul al XIX-lea „continentul negru”, continentul neexplorat. Până atunci se făcea numai trafic cu sclavi. Exploatarea Africii a început după călătoriile câtorva exploratori, printre cari au fost, pe lângă Stanley și Livingstone, savanți, medici și cercetători germani: Barth, medicul Rohlf și Nachtigal, Schweinfurth, Junker, renumitul Enim Pascha, Peters, Wissmann, Koch, etc. Încă în 1876, $\frac{9}{10}$ din ținuturile africane erau independente. Numai 25 de ani

Sus: lată portul Duala, construit în întregime de coloniștii germani și care devenise unul dintre cele mai animate puncte comerciale ale Africii de Est, înainte de războiul mondial.

Judecătorii indigeni în orașul Kumba din nordul Camerunului

va deveni AFRICA

INENTULUI NEGRU HOTĂRĂTĂ GERMANI

mai târziu „continentul negru” devenise o adevărată provincie a Europei. În 1884 stindardul german fâlfâia și el deasupra unor regiuni ale Africei, Africa de Sud-Vest, Togo și Camerun. Nachtigal anunță protecția guvernului german pentru aceste ținuturi. Astăzi el se odihnește pe veci între palmierii Camerunului, mormântul său fiind o veșnică mărturie pentru munca de pionieri ai poporului german. Intrarea Africei de Est în posesia Germaniei se datorește muncii neobosite a lui Peters și Wismann. În aceste posesiuni coloniale germane începu o operă de construcție, înființându-se filiale ale marilor firme germane, colonizându-se cu fermieri, începând exploatarea teritoriului, creindu-se condițiuni igienice de traiu pentru indigeni, etc.

Tratatul dela Versailles a smuls Germaniei toate coloniile, cele din Africa fiind împărțite între Franța, Anglia și Belgia. Astăzi aproape $\frac{3}{4}$ din Africa sunt în posesia Franței și a Angliei. Fostele colonii germane erau necesare poporului german, în continuă creștere. Ele livrau cereale, vite, cauciuc, bumbac, diferite produse ale palmierilor, cupru și diamante, etc. După războiul mondial, mulți fermieri, comercianți și meseriași germani au fost isgoniți. Dar au rămas alții, cari au dus mai departe munca colonizatorie a germanilor în Africa, îndeosebi în Camerun, unde s'au creat noi întreprinderi germane, s'au înființat chiar școli, etc. Astfel înainte de izbucnirea războiului actual, mai trăiau în Africa 43.000 germani etnici. Dintre aceștia, jumătate sunt într'adevăr conștienți de origina lor, formând aci mai departe un pilon german colonizator, continuând opera începută de ani de zile.

Germaniei i-au fost luate coloniile sub pretextul că n'ar fi capabilă să le administreze. Această acuzație nu se

mai crede de mult. Sunt prea evidente faptele germanilor în toate domeniile și îndeosebi în acest războiu au dat încă odată dovadă de excepționalul lor talent organizator și administrativ, care a uimit lumea întreagă. Între timp Reichul își pregătește cu chibzuință un tineret pentru viața de pionieri în colonii...

Tipuri de „frumusețe”
feminină din ținutul
Tanganika.

O alee de palmieri,
la marginea orașului
Victoria - din ținutul
Camerun — renumit
prin aspectul lui ci-
vilizat și prin pitorescul lui

Monumentul lui Bis-
marck, care se află
la Tanga, în Africa de
Est.

Cât câștigă și cum trăiește Umbră lui Allah

**UN REPORTAJ DIN
VIAȚA DE PLĂCERI ȘI
DESFĂTARE A
CELEBRULUI AGA KHAN**

DE fiecare jubileu, Aga Khan, conducătorul spiritual al 70.000.000 de mahomedani ismailiți (eretici), își primește greutatea în aur. La ultima aniversare, „Umbră lui Allah” cântărea 275 pfunzi iar darul echivala cu 28.172.000 lei.

Pentru aniversarea din 1945, credincioșii săi au făcut un proiect mare. La această dată se va serba jubileul de diamant al conducătorului lor spiritual și de aceea s'a anunțat că el își va primi atunci greutatea nu în aur ci în diamante. Deoarece diamantele au o valoare mult mai mare decât a aurului, ideea păru bună la început. Dar după ce se consultă cu specialiști, Aga Khan fu cuprins de îndoieli și trimise vorbă că ar fi preferat să i se facă darul pe vechea bază a aurului.

Era însă prea târziu. Sute de colecționari cutreieră imperiul spiritual al lui Aga Khan, prin India, Africa Orientală și Asia Centrală, iar giuvaerurile strânse reprezentau, din primele luni, considerabile cantități. Acești colecționari sunt printre pușinii cari nu primesc comisioane în lumea aceasta și cari nu operează sustrageri de fonduri. Răspunsul o vor găsi în paradisul Mahomedan, de ale cărui delicii se vor bucura o eternitate.

Entuziasmul cu care șicșic și alți demnitari se excludă, îl făcu pe Aga, — al cărui titlu oficial este Alteța sa Mouamed Mulana Hazar Iam Sarkar Sahib Shah Aga Sultan Han III — oarecum bănuitor. Rapoarte confidentiale îi confirmă temerile.

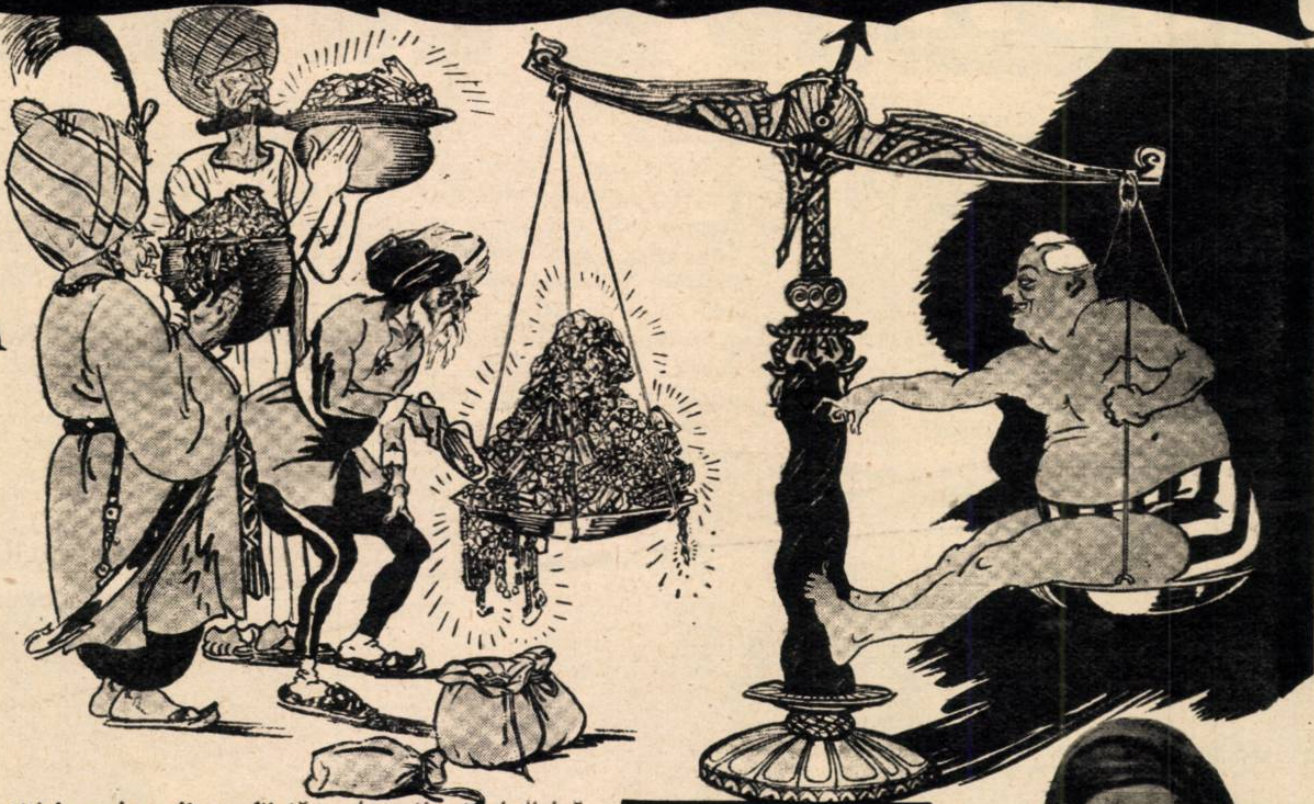
Un gram de aur are exact aceeași valoare, indiferent dacă ți-e prezentat sub forma de praf sau într'un bulgăraș cât o pastilă. Nu tot astfel se întâmplă însă și cu diamantele. O piesă limpede de 25 carate reprezintă o mică avere, iar tăiată în bucățele mici sau pisată își pierde toată valoarea.

Din nefericire colecționarilor nu li s'a spus să aibă altceva în vedere decât realizarea unei anumite greutate totale și astfel el află cu durere că majoritatea donațiilor erau pietre mici de tot. Iar cele câteva bucăți mai mari, care apărură pe ici pe colo, aveau defecte.

Un caricaturist american l-a înfățișat astfel pe Aga Khan jucându-și averea la Monte Carlo.

Actualmente, Aga Khan se află în Elveția și așteaptă ca războiul să ia sfârșit pentru a se întoarce în India.

De cum și-a moștenit

Acelaș caricaturist și-l imaginează astfel pe Aga Khan în ziua jubileului de diamant

Soția lui Aga Khan, europeană, cunoscută în timpul unei călătorii și devenită din simplă vânzătoare de magazin una dintre cele mai bogate femei din lume.

titlul, a devenit o ființă cel puțin semi-divină. Credincioșii săi fac pelerinaje spre a se închina înaintea unor altare ridicate la locul său de naștere din Bombay. Ei lasă acolo ofrande pentru întreținerea templelor și cumpără feteșuri menite a le asigura sănătatea în tot restul anului. Aceste feteșuri constă în câteva fire de păr din capul încărunțit al „Divizibilei Prezențe” — nume foarte potrivit pentru Aga Khan, pentru că e foarte rar vizibil în India, a cărei climă îi displace. Dar cele mai preferate și mai numeroase sunt niște minuscule fiole cu apă din scaldătoare „aceluia a cărui împărăție nu este din această lume”.

După 365 de zile, feteșurile își pierd puterea de protejare și întocmai ca o asigurare anuală împotriva accidentelor, ele trebuie reînnoite mai înainte de a se produce vreo nenorocire. Dar din aceste vânzări Aga Khan nu ia decât o cincime care se cifrează la 900.000 dolari anual. El mai primește totodată și din partea guvernului britanic o subvenție anuală pentru a-și exercita influențele în favoarea sa. Și în afară de aceasta, fiecare dintre cei 70.000.000 de supuși spirituali ai săi, trimite, la încheierea unui târg avantajos sau când moștenește ceva, o parte din câștig.

Acest soi de imperiu spiritual are multe avantagii practice asupra celui material. Conducătorul său nu trebuie să cheltuiască un ban din veniturile sale pe drumuri, edificii, sau alte îmbunătățiri și nu trebuie să hrănească un singur soldat sau polițist.

E deplin stăpân și poate face ce vrea cu banii săi. Până la izbucnirea războiului, a avut cai de curse pe cari i-a lichidat apoi. Și se spune că Aga a pierdut de mai multe ori greutatea sa în aur la mesele de joc dela Monte Carlo. Splendidele recepții pe care le da, făceau să vorbească întreg Parisul și toată Riviera de el.

Mahomedanii nu au voie să se atingă de alcool dar fericitul Aga poate bea ce-i place, fără să facă vreun păcat, deoarece, în cazul său, credincioșii sunt conștienți că orice lichid spirtoș se transformă imediat ce a pătruns pe gâtul lui semi-divin, în apă.

Aga este divinizat și întreținut împărătește, deoarece adoratorii săi îl cred o reîncarnare a lui Mahomed, Ali, din care, Hanul spiritual, pretinde că ar coborî. El mai are însă un străbun în Hasan Sabah, cunoscut în istorie sub numele de „Bătrânul Munților”. Acum vreo 800 de ani, când Europa și Asia erau ocupate cu Cruciadele, Hqs-san Sabah, un șeic persan, hotărî să dea o nouă organizație lumii cu ajutorul unui „Ordin Sfânt al Asasinilor”. În fortăreața sa de pe munte, căreia i se spunea „Cuibul

(Continuare în pag. 15)

Tantofii vremurilor NOASTRE

UN reporter fotografic și-a plimbat obiectivul în cuprinsul unei fabrici de încălțăminte din Amsterdam care, datorită timpurilor de criză prin care trecem, lucrează numai cu surrogate fără să se poată spune totuși că producția sa ar avea de suferit sub raportul calității, al durabilității și eleganței formelor.

Materiile cu care această fabrică lucrează sunt: meșina, pluta și lemnul, prelucrate însă cu atâta artă încât încălțăminteia făcută din ele nu lasă câtuși de puțin să se întrevadă utilizarea „ersatzului”.

„Herba”, fabrica de încălțăminte din Amsterdam, unica întreprindere germană de acest soi în Țările de Jos, a creat o serie de modele foarte apreciate, cu fețe de pânză sau piele și tălpi de plută. Acești pantofi sunt ușori și răcoroși, oferind perspectiva unor plimbări plăcute în sezonul torid ce ne așteaptă.

Lipsa de materii prime nu numai că nu îngreuează industria încălțăminteii dar îi aduce inovații care cu siguranță că vor „face școală” în epoca de pace ce va urma.

din TOATA LUMEA

O patrulă de avant gardă germană punând stăpânire pe un punct de cale ferată în Grecia. Desori, prin tactica lor extraordinară, germanii au reușit, cu câțiva oameni, să ia regimente întregi de prizonieri sau să ocupe poziții dărz apărute.

✱

Prințul Teh, șeful guvernului independent mongol, fotografiat împreună cu alți demnitari mongoli, cu prilejul primirii lor de către împăratul Hiro Mito, căruia au ținut să-i declare credința și recunoștința lor.

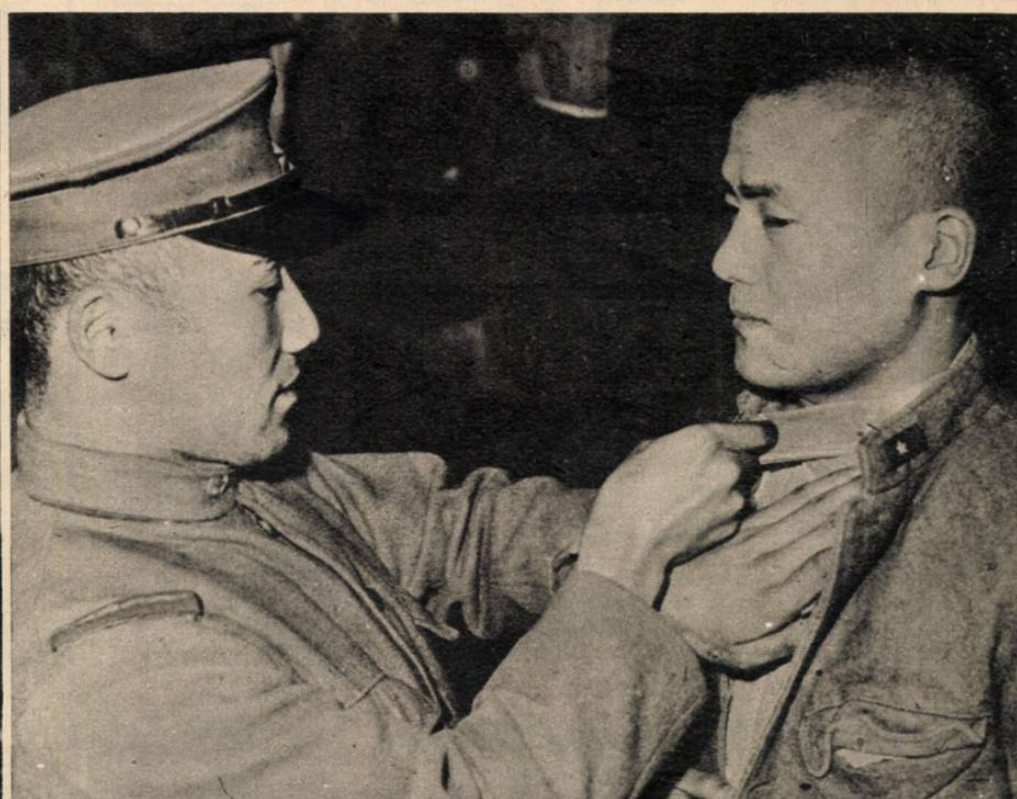

Faimosul „Quai d'Orsay” din Paris și-a schimbat numele în Quai Branly.

✱

Aviatorii italieni de pe frontul grec primind daruri din partea familiilor, cu prilejul sărbătorilor pascale.

D. Hideki Tojo, ministrul de război al Japoniei, pronunțând un discurs, în fața microfonului, asupra ultimelor operații militare din China.

Și în Japonia, ca și în orice altă parte, primăvara e sezonul recruților. Vedem în acest clișeu un psoaspăt ostaș nipon pe care caporalul instructor îl învață cum să-și poarte uniforma.

Generalul Bridoux, care a fost numit, recent, secretar general al Delegației franceze din Paris. D. Bridoux a devenit astfel unul dintr-o colaboratorii principali ai d-lui de Brignon, șeful delegației franceze, care se știe că tratează perfect normalizarea a raporturilor franco-germane.

În America au loc în fiecare an concursurile polițiștilor, care constau din cele mai grele probe de curaj și abilitate. Vedem aici un agent de circulație trecând una din aceste probe: străbaterea unei mase de flăcări cu motocicletă.

Constatându-le utilitatea, italienii au început să utilizeze, la rândul lor, vedete rapide pentru atacuri navale și în special pentru paza coastelor. Iată unul din aceste vase ușoare sub presiune de plecare, după rearmarea într-un port.

Aviatorii germani din România au făcut o excursie la mănăstirea Curtea de Argeș și la Cumpăna. Vedem mai sus, trenul forestier care i-a transportat la Cumpăna, iar jos, ofițeri germani prinși în horă noastră națională, într'un sat din Argeș

ACTUALITĂȚI INTERNE

Cu prilejul sărbătorilor de Paști, Majestătea Sa Regele a luat masa în mijlocul soldaților din Batalionul de Gardă dela Sinaia

Ne „modernizăm” în toate domeniile. Foarte rar s'au văzut anul acesta, de Sf. Gheorghe, cântarul tradițional cu verdeată împrejur și cu greutate manuală. În schimb a apărut, pe la toate colțurile, cântarul automat.

DE SF. GHEORGHE ALTĂDATĂ ȘI ACUM

D-na general Antonescu și D-na Octavian Gugu, împărțind daruri și alimente de Sf. Sărbători copiilor săraci din cartierul Grivița

„REALITATEA ILUSTRATA”. Editura „Ziarul” S. A. R. București. Inscrisă sub Nr. 239, Reg. Publ. Periodice la Trib. Ilfov S. I Com. Revistă săptămânală tipărită la Heliogravură și un supliment „De toate pentru toți”. Redacția și administrația, Str. Th. Masaryk 17, București. Cec Postal 4093. Red. responsabil: G. Ionescu. Prețul abonamentelor: un an (52 numere) lei 500; 6 luni (26 numere) lei 270; 3 luni (13 numere) lei 140. Anunțurile se primesc la administrația revistei. Plata taxelor poștale în numerar conform aprobării Direcției Generale P. T. T. Nr. 15.585/939.

SACHA GUITRY

— Urmare din pagina 6 —

„Il voui reinvia pe Pasteur”. După plecarea lui Sacha Guity, Charlotte telefonă d-rului Dietrich. „Am și realizat ceva”, zise ea. „Sacha Guity s'a întors și va pune în scenă piesa „Pasteur”, a cărei premieră va fi rezervată ofiterilor germani”.

Charlotte Lyses era prea fericită pentru a se gândi serios la război. Ea fusese complet dezarmată de prezența lui Sacha Guity; încântată că-l putea vedea atât de des, că-l găsea tot atât de fermecător și de atent ca în trecut.

În loc să-l persecute, îl protejă. Apoi, ceru ca el să înceteze a mai trăi cu Genevieve, cea de a patra soție a sa. De această Genevieve ea avea să se ocupe însă mai târziu.

Prima pe lista socotelilor era Yvonne Printemps.

Charlotte o cunoscuse pe Yvonne în 1917, pe vremea celui al doilea război. La epoca aceea Yvonne fusese prietena Guynemer, marele as al aviației franceze. Svonul acestei romantice prietenii făcu mult pentru celebritatea dragălașei fetei dela Folies-Bergeres, care avea o voce foarte frumoasă. Charlotte însăși fu aceea care o recomandă pe Yvonne lui Sacha, deoarece ei erau în căutarea unei cântărețe pentru revista pe care o montau la Teatrul Palais-Royal.

„Fetița aceasta este delicioasă”, îi spusese Charlotte, fără umbră de gelozie. „Il faut l'avoir” — „Trebuie s'o avem”.

Acesta deveni de altfel și titlul revistei. „Il Faut L'Avoir”... Și tot cam astfel începu autorul să simtă noua-i achiziție. El o părăsi pe Charlotte. Iar la doi ani după aceea se căsătorii cu Yvonne pe care între timp o făcuse celebră și o acoperise de bijuterii.

Dar în 1931 Yvonne Printemps îl părăsi la rândul ei pe Sacha și se căsătorii cu actorul Pierre Fresnay.

Iar în Iulie 1940, Charlotte Lyses o chemă pe Yvonne Printemps la biroul său instalat într-un apartament dela Hotel Majestic.

„Ei, iată-te însfârșit, mica mea Yvonne. Știi că tea-i mai schimbat și că nu mai ești nici tu tânără?”

„Ce aveți cu mine, doamnă?” „Ce am cu tine? Am uitat crezi o clipă că l-ai luat pe Sacha numai pentru că doreai să te faci celebră și să te acopere de bijuterii?”

„D-nă, zise Yvonne Printemps, știu că v'am făcut rău, dar am suferit și eu la rândul meu. Credeți-mă am plătit cu vârf și indesat pentru toate păcatele mele. Știi că acum sunt îngăostită nebuneste de Pierre”

La ultimile cuvinte, Yvonne se porni pe plâns. Și vederea lacrimilor ei îi aminti Charlottei Lyses de ceea ce suferise ea pentru Sacha Guity. Această imagine a durerii îi potoli mânia. „Bine, bine, zise ea, „vom vedea ce e de făcut pentru d-ta”.

Charlotte Lyses n'o putut găsi însă pe Jacqueline Delubac. Se spunea că aceasta fusese la Deauville cu mama sa în timpul războiului, dar că pe urmă izbutise să fugă spre Riviera.

Sacha s'a căsătorit cu Jacqueline în 1933, când implinea 50 de ani. Cu trei zile înainte, Jacqueline implinise și ea 25 de ani.

Cu privire la această proporție de vârste Sacha Guity declară pompos că „Femea trebuia să fie în totul jumătatea bărbatului”.

Dar din nefericire, pe măsură ce înainta în vârstă, Sacha părăsi da uitării această părere a sa căci în 1939, soția sa, Jacqueline Delubac îi prezintă o tânără prietenă care trebuia să joace un mic rol în filmul „Pe Champs Elysees” — o fetiță timidă care se numea în realitate Genevieve de Serreville, dar al cărei nume de scenă era Genevieve de Saint Jean. Avea abia douăzecișitri de ani iar Sacha implinise 56. Faptul acesta nu-l împiedecă însă să se îndrăgostească de ea.

cu disperare — și asta cu atât mai mult cu cât numele soției sale începuse a fi pomenit în legătură cu acela al actorului de cinema Henri Garat. Pe scurt, Sacha Guity se căsătorii cu Genevieve de Serreville în 1939, adică exact în ajunul războiului.

Iar acum Charlotte Lyses era furioasă că n'o putea găsi pe Jacqueline Delubac. Ea apelă în acest scop la ajutorul prietenului său, d-rul Dietrich, care-i făgădui tot concursul său.

Între timp, Charlotte o chemă pe Genevieve de Serreville care acum se numește Genevieve Guity, la sine.

Madame, îi zise ea, ai tinerețea în favoarea d-tale și asta, îți mintesc, este o calitate ce nu durează la infinit — în afară de aceasta, știi că d-ta ocupi un loc care de fapt mi se cuvine mie?

Genevieve își scoase ochelarii negrii cari-i ascundeau ochii de un albastru palid și îi lămpede. „Dacă fericirea și numele lui Sacha sunt în joc, zise ea, voui face tot ce veți porunci dvs”.

Charlotte se uită la ea uimită. „Vorbești serios?”

„Vo jur”.

„Il... il iubesti?”

„Dela el mi-a venit toată fericirea pe care am cunoscut-o cândva în viață și nu i-am pu-

tut da nimic în schimb. Ii voui fi întotdeauna îndatorată”.

Atunci, Charlotte Lyses — femeia care aștepta de atâta vreme să se răzbune — netezi ușor capul Genevievei și-i vorbi, pe unul din acele tonuri pe care mamele le iau adresându-se unui copil: „Iată ce vreau să faci, draga mea”, zise dânsa: „să îngrijești de el, ca de un părinte”.

★

Unui american care a văzut-o în toamnă, Charlotte Lyses i-a spus:

„Sacha Guity va monta o nouă piesă în 12 tablouri numită „Cel Iubit”, care reeditează viața lui Ludovic al XV-lea. În distribuția feminină figurează Genevieve, soția sa, și alte două actrițe bine cunoscute: Elvira Popescu și Huguette Duflos. Mi-a cerut să interpretez unul dintre aceste două roluri principale — care sunt cu mult mai importante decât acela al Genevievei — dar am refuzat. Și dacă reușesc să dau de Jacqueline, îi voui cere lui Sacha să scrie o piesă pentru noi — cele patru soții ale sale. În această piesă eu voui avea rolul „singurei femei pe care eroul a iubit-o cu adevărat”.

Sacha mi-a făgăduit că o va scrie și aceasta va fi răzbunarea mea.

Intâlnire cu asul torpilor aeriene

(Urmare din pag 7).

ALTE MARI IZBANZI ALE ASULUI TORPILEI

Aceasta-i prima aventură a torpilorului aerian Marazio, expusă cu aceiași simplitate cu care mi-a fost povestită. Torpilele și-au atins ținta, dar Englezii, după obiceiul lor îndătinat, s'au păzit cu grijă să pomenească ceva despre atacul acesta. După care seria succesorilor tânărului ofițer a continuat neîntrerupt.

În plină zi, în fața lui Sidi el Barrani, atacă și torpilează el singur un crucișător, probabil „Kent”. Altă dată, tot la lumina soarelui, atacă și scufundă la Sud de Creta, un mare vapor, puternic escortat de vase de război, neținând seama de violenta reacțiune antiaeriană, care i-a ciuruit în mai multe puncte aparatul.

Intr'o zi, în largul Marsei Matruh, împreună cu un alt aparat torpilează cu îndrăzneală un crucișător, înregistrând în aceiași zi un alt succes strălucit. Abia se întorsese și un aparat de vânatoare aterizează, anunțând că o formație navală înaintază spre Tobruk. Cele două aparate își atârnă îndată noi torpile, îndreptându-se în grabă spre locul arătat. De la înălțimea lui Ras Azzaz, se lasă în picaj, cu o îndrăzneală uimitoare și lansează două torpile ce lovesc un crucișător de tipul „London”, scufundându-l.

CEA DE-A ȘAPTEA BIRUINȚĂ

Cea de-a șaptea victorie o reputează, fără greș, torpilorul la

Sud de insula Scarpanto în Marea Egee, într'o noapte în care numai ea și ar fi ajuns să-l extenzeze înainte de a da de urma inamicului ce fusese semnalat. În cele din urmă profilul crucișătorului „Liverpool” se despică la suprafața apei și de trei ori aparatul comandantului Marazio pornește la atac disprețuind orice reacție antiaeriană a victimei. El nu-și pierde firea cu una cu două.

La al treilea atac poziția de lansare e favorabilă și torpila își face datoria, sfâșiind flancurile vasului dușman.

La 14 Octombrie esca drila pleacă din nou cu patru aparate la atacul unei escadre engleze zărită în fața Marsei Matruh. Focul infernal al reacțiunii n'a împiedicat avariarea unui vas din tipul „Banram” și al unui portavion. Intr'o seară, în asfințit, comandantul Marazio se încrucișă în fața portului Alexandria cu un alt aparat în căutarea pradei, care se apropie în grabă de el. Cele două aparate se abătură, ca niște vulturi asupra torpilorului de vânatoare, distrugându-l cu două torpile perfect centrate.

A zecea lansare a executat-o extraordinarul torpilor aerian, împreună cu un alt avion, în golful Sudei (Creta), împotriva a două crucișătoare în lucru, protejate de rețelele pe care nu e exclus să fi săltat torpilele; veni apoi rândul marelui crucișător lovit în plin în seara de 16 Decembrie, în fața Berdiei, care a fost văzut răsturnându-se.

Cât câștigă și cum trăește... umbra lui Alah

(Urmare din pag. 10)

Vulturului”, el avea o școală a crimei, unde numeroși tineri învățau să se ducă în diferite colțuri ale Indiei și să steargă de pe suprafața pământului anumiți conducători cari nu se comportau pe placul bătrânului Hassan.

Personalul organizației își primea răsplata pe lumea cealaltă. Tânărul care trebuia să devină asasin era mai întâi răpit, apoi amețit cu hașis și dus într'o grădină plină cu femei tinere și frumoase. Acestea îl informau că se afla în paradisul mahomedan, despre care el auzise mereu vorbindu-se, iar că ele

erau faimoasele hurie. După câteva ore pline de delicii, tânărului i se făcea foame și atunci i se serveau mâncăruri care conțineau alte stupefiante. Adormea în scurt timp pentru a se trezi mai târziu cu mari dureri de cap, într'o peșteră. Dus înaintea „Bătrânului din Munți”, acesta îi spunea: „Ai fost în paradis și acum te afli iar pe pământ. Fă ceea ce-ți voui porunci și îngerii mei te vor duce apoi îndărăt, în paradis”.

Tânărul accepta propunerea și se ducea glonț să-și îndeplinească misiunea.

250.000 de șerpi veninoși

(Urmare din pag. 5)

general, obținut prin injectarea cu venin dela 3 șerpi diferiți.

Fiecare mușcătură de șarpe trebuie tratată imediat. Se injectează 20-40 centimetri cubi de ser sub pielea spatelui între omoplați.

Cu cât injectia este făcută cu întârziere, cu atât șansele de vindecare scad. Dacă este făcută imediat, adică îndată după mușcare, orice primejdie este înălturată.

Această metodă a salvat până acum, anual, circa 50.000 de persoane. Statisticile probează reușita și vitalitatea unui atare Institut.

Numai un ten
bine
curățat poate
fi frumos.

Încercați odată D-vs singură: puneți câteva picături de Scherk Gesichtswasser pe un tampon de vată și ștergeți-vă ușor pe față. Printr'o sensibilă inviorare a pielii veți observa cât de profund pătrunde Scherk Gesichtswasser în pori. Dovada eficacității: tamponul de vată se înegrește complet. Scherk Gesichtswasser purifică astfel pielea

temeinic, disolvând orice murdărie și punete de grăsime. Scherk Gesichtswasser înfrumusețează pielea D-vs acționând în profunzimea epidermei și dând pielii un aspect fin și catifelat. Pori sunt degajați, pielea D-vs poate respira din nou. Ea capătă o înfățișare mai fragedă și mai sănătoasă, prelungindu-vă tinerețea. În afară de aceasta, Scherk Gesichtswasser acoperă pielea cu un strat fin și subțire de protecție.

Scherk Gesichtswasser înseamnă în românește Loțiune pentru față Scherk

care servește în același timp ca bază ideală pentru pudră. Scherk Gesichtswasser produce astfel un efect dublu, realizându-vă și o economie.

Scherk
Gesichts-
Wasser

RG 60

Pentru mamele în așteptare sau care alăptează

În cutii de 20 și 60 pilule

scaunul regulat are o deosebită însemnătate. Resturile de alimente descompuse, care nu sunt regulat evacuate, otrăvesc sângele și corpul, periclitând sănătatea mamei și a copilului. Înlăturați acest pericol prin Leo-Pills, laxativul pur vegetal cu un efect ușor și totdeauna sigur.

Leo-Pills Laxativ

CUMPAR

COLECȚIE MARE DE MĂRCI
POȘTALE; PLĂTESC ÎN NUMERAR.

(COLECȚII DE ȘCOLARI NU SE CONSIDERĂ)
OFERTE SUB „Nr. 1040” LA RUDOLF MOSSE
SIBIU, STR. REGINA MARIA 14.

MANIFESTATIILE SPORTIVE DE DUMINICĂ

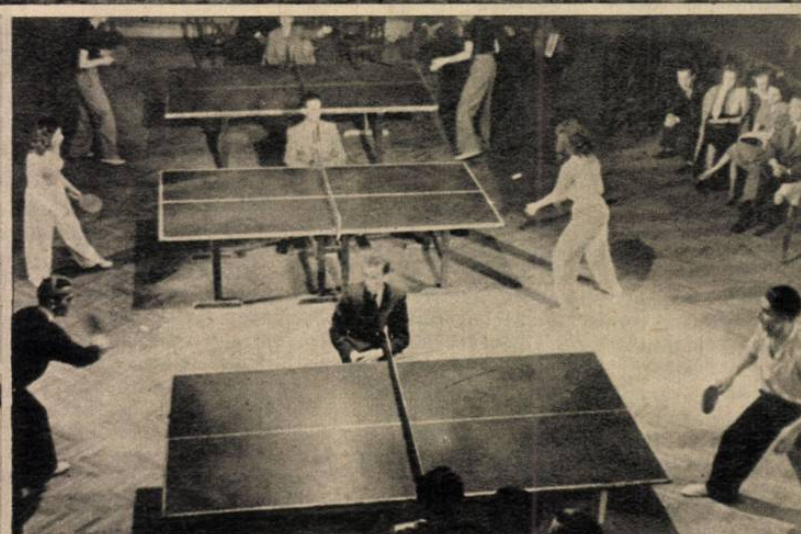

RIPENSIA-SP. STUDENȚESC 0-0

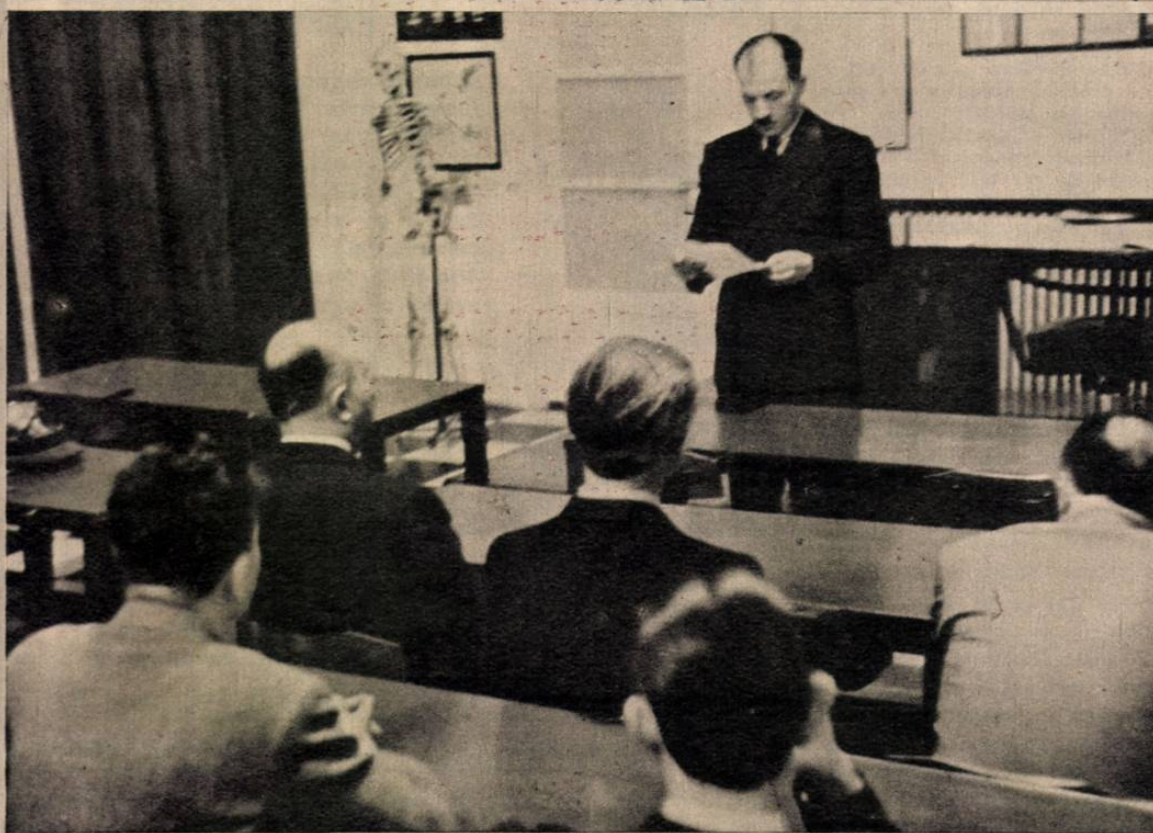
Pe arena din Splaiul Independenței s'a disputat Duminică partida de campionat Ripensia-Sp. Studențesc, care s'a terminat cu rezultatul de 0-0. Publicăm aici trei faze ale matchului.

DI. Colonel Medeleanu, noul șef al sportului românesc, a luat Sâmbătă seara primul contact cu președinții de federație. În clișeu nostru DI. Colonel Me d e l e a n u, rostindu-și cuvântarea.

Două aspecte dela campionatele de ping-pong care au fost disputate Duminică în Capitală.

Trei regine ale frumuseții
exotice, alese anul acesta,
într-o plimbare pe bule-
vardul principal al
orașului Shanghai.

IN ACEST NUMĂR:

CE SE VA
INTÂMPLA
CU GIBRALTARUL

★
VIAȚA DE NOAPTE
ABUCUREȘTIULUI
DE AZI

★
CE SE PETRECE
IN GROENLANDA

★
CUM VA FI
ATACAT SUEZUL

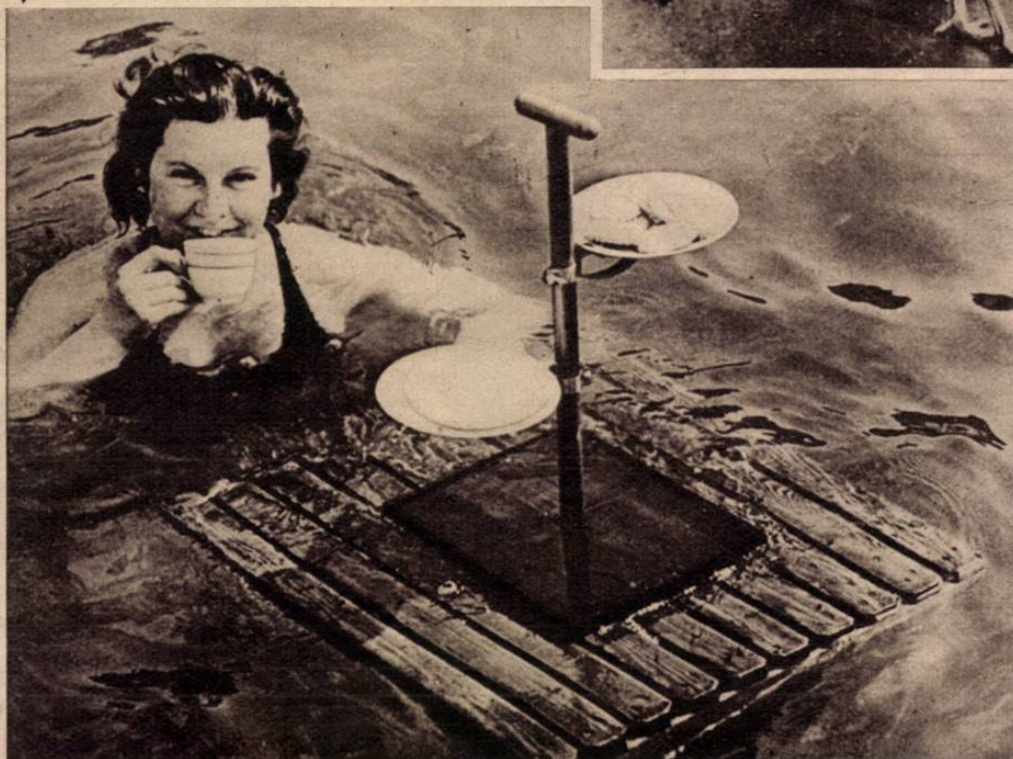
NU
sunteti
curiosi

Pe străzile unui oraș american și anume la Oklahoma, poate fi văzută în fiecare dimineață, această doamnă plimbându-și... curcanul — animalul ei preferat, — de zgardă.

În timp ce pe noi nopțile răcoroase ne obligă încă să umblăm cu paltoane, la Miami se poate lua micul dejun sau masa de seară, așa cum o vedem pe această tânără americană, în mijlocul mării.

Ca să-și facă reclamă, la plecarea într'un turneu, doi actori americani s'au îmbarcat astfel pe un vas, în hohotul de râs al asistenței și spre marele lor succes de mai târziu.

O nouă soluție a hranei pentru sugaci. În Elveția, patru copii sunt dați să sugă dela o vacă, așa cum vedem în fotografia de mai jos.

Un concurs original a avut loc nu demult la Praga: bărbații s'ua luat la întrecere între ei, pentru a dovedi femeilor că ei știu să tricoteze mai repede și mai bine decât ele.

Alt concurs original a avut loc în orașul Richmond din America, intitulat „Maratonul mamelor” și în care mamele trebuiau să „alerge” cu cărucioarele copiilor lor.

